XXVII. évfolyam, 35. szám Ára: 1,80 Ft 1971. szeptember 2.

Ludas Matyi

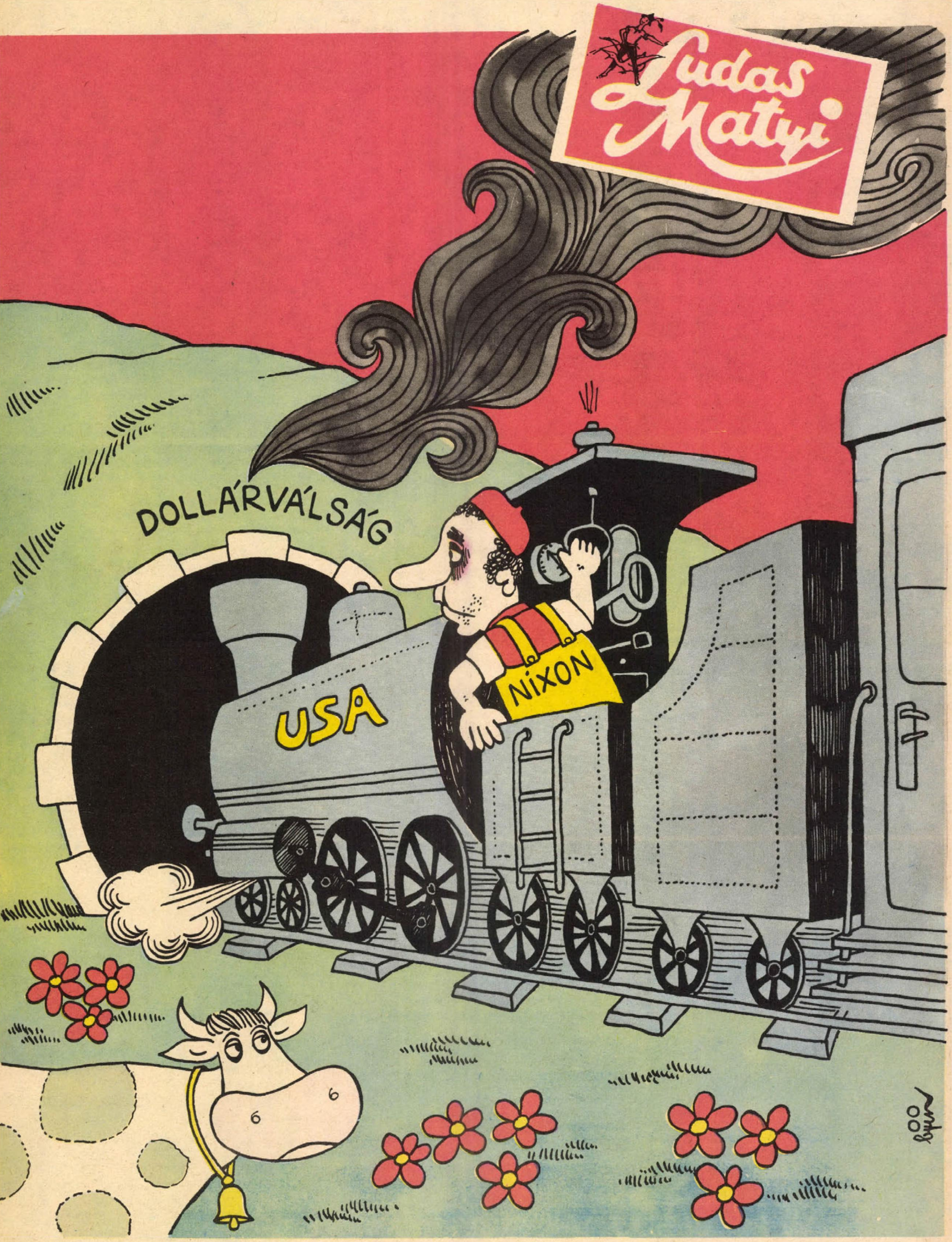
DOLLÁRVÁLSÁG
USA
NIXON

UTAZÁS AZ ISMERETLENBE

Baldzs-Piri Baldzs rajza

KEDVES LUDAS!

VADÁSZKALANDJAIMBÓL

Most, hogy napjaink a Vadászati Világkiállítás jegyében telnek, időszerűnek tartom legfrissebb vadászélményeimet elmesélni.

Taxira vadásztam egy nyári vasárnap délelőttön a pesti csalitban. A körvadászatot a Nyugati érkezési oldalánál kezdtem. Oda épp akkor futott be egy gyorsvonat, milliomegy utassal. Beláttam, hogy ott és a közvetlen közelben hiába állnék vadlesen. Elvillamosoztam a Blaha Lujza térig. Taxira, persze, ott sem leltem. Elsétáltam először a Dohány utca, majd a Gyulai Pál utca sarkán levő taxiállomásig. Ott sem találtam mást, csak lesben álló utasokat. Vadászszenvedélyem nem hagyott nyugodni, villamosra szálltam, lehajóztam vele az Erzsébet-hídig, onnan visszafelé indulva gyalogosan, becserkésztem a Veres Pálné utcai, a Semmelweis utcai, majd a Filmmúzeum előtti taxiállomásokat. „Vadra", persze, sehol sem leltem, csak egy jóindulatú vadásztársra, aki elárulta, hogy úticélomat az ötös busszal is megközelíthetem. A buszra már csupán tíz percet kellett várnom. Amikor felszálltam rá, fél tizenegy volt. A taxivadászatot pontban fél tízkor kezdtem...

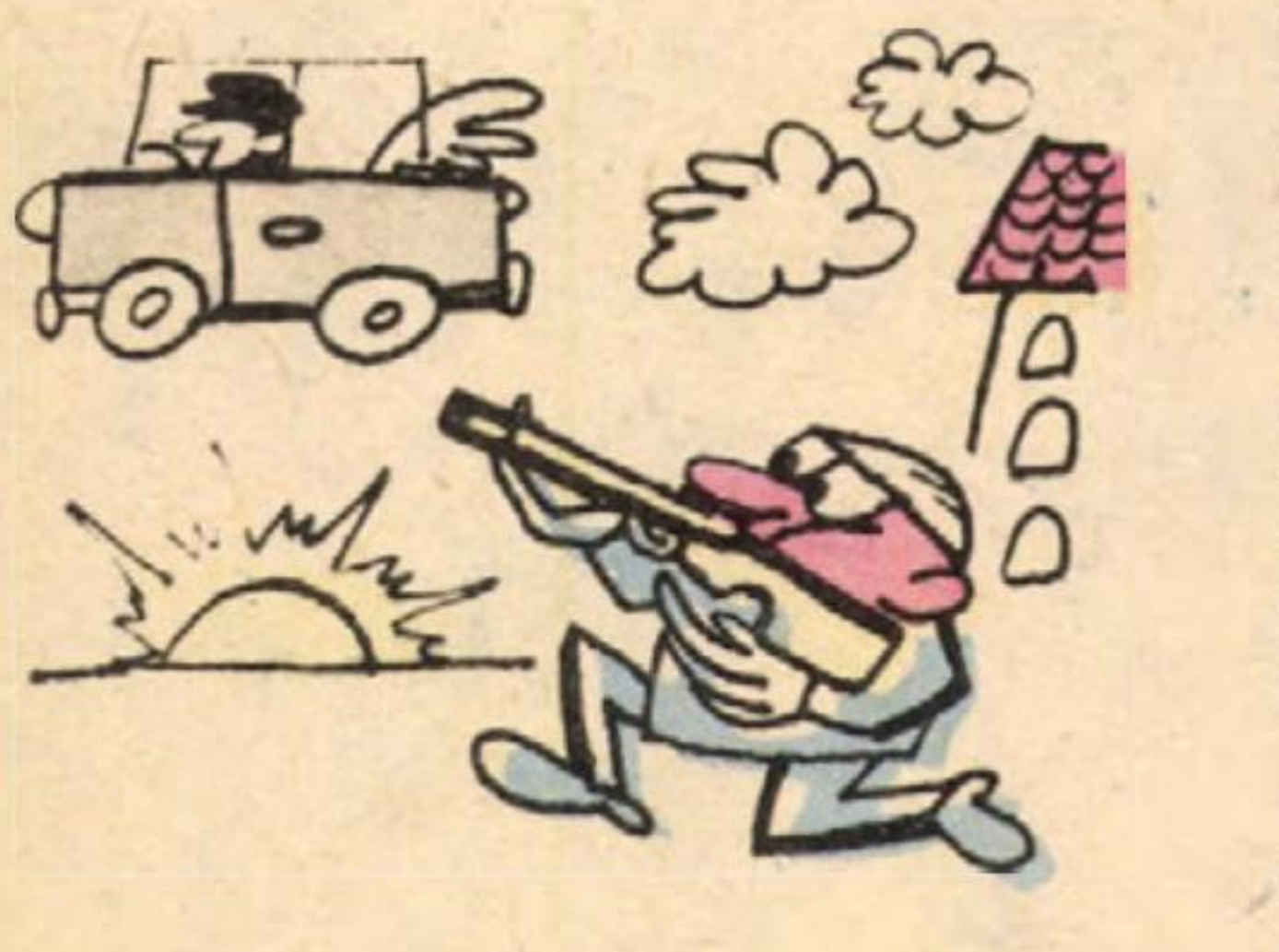

Másnap, hétfőn, a pesti Csikágóban jártam, s onnan szerettem volna telefonálni Kelenföldre. A Bethlen Gábor téren találtam az első utcai telefont. Hagyományos, fülkés megoldású volt. A tantuszt nehézkesen nyelte le az öreg masina, de csakhamar ki is köpte. Ezt a játékot háromszor megismételte, akkor én feladtam, és továbbálltam. A Nefelejcs utcában egy modern, fali készülékre bukkantam. A forintost vígan elnyelte és máris adta a vonalat. Ám a gond akkor kezdődött, amikor tárcsázni akartam a hívandó számot. A készüléken ugyanis nem volt tárcsa. A Hernád utca elején egy új, a közepén egy régi típusú készülék akadt „puskavégre". Sajnos mindkettőt kilőtte már előttem valaki...

Harmadnap, kedden, délelőtt fél tízkor kezdtem el tárcsázni a 02-es számot. Táviratot szerettem volna feladni, sürgőset. Fél tizenegyig tárcsázgattam, hol ellankadó, hol ismét megújuló szorgalommal. Foglaltat jelzett, mindvégig, kitartóan. Akkor elhatároztam, hogy nem leszek többé magányos vadász, hanem vadásztársaságba tömörülök kollégáimmal. Hat készüléken vettük űzőbe egyszerre a vadat, s tíz percen belül sikerült is elejtenünk azt az egyik vonalon...

Nem mondom, csekélyke zsákmány, háromnapi vadászgatás után.

(r. b.)

A NÉMA RÁDIÓ

Úgy kezdődött, hogy a rádióm önállósította magát. Bekapcsolás után egy ideig szólt, aztán sűrű hallgatásba burkolózott. Egy Philips-típusú holland készüléktől nem ilyen viselkedést vár az ember, ezért fogtam és elvittem az újpesti IV. sz. Rádiójavító Szervizbe (Árpád út 62.). Ez 1970 júniusában történt.

A következő hetek során többször érdeklődtem, de a szerviz emberei átvették a táskarádióm módszerét, ők is sűrű hallgatásba burkolóztak. Július végén külföldre utaztam, a készüléket a leányom hozta el a szervizből, 190 forintot fizetett a javításért.

1971 februárjában tértem haza, a készüléket távollétemben senki sem használta. Most örömmel kapcsoltam be, de azt kellett észlelnem, hogy a javító-nevelő munka mit sem használt. Pár perc műsor, és aztán... néma csend. A készüléket visszavittem a szervizbe, ott az ajtóra mutattak. Így a központba siettem, ahol meghallgatták kérésemet, a rádiót elküldték a szervizbe s közölték, hogy egy hét múlva érte mehetek.

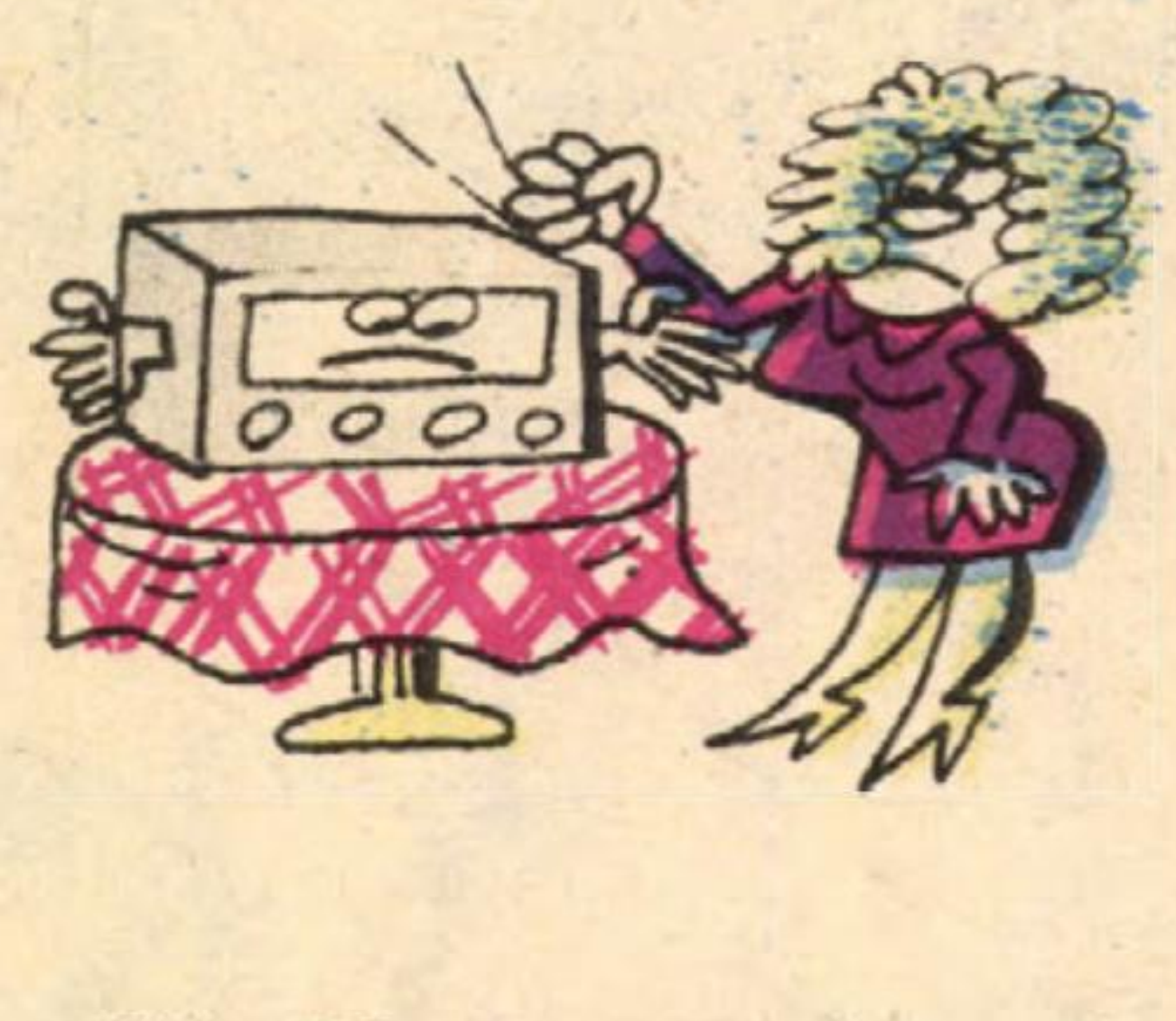

Érte mentem. Bekapcsolták, pár perc műsor, majd... ismét a makacs némaság. Tizennégy hónap után most már kezd egy kicsit az idegeimre menni. Legalább lenne valaki a szervizben, aki időnként elmesélné, mi is volt a műsor... Minthogy a rádió előfizetési díja havonta tíz forint, úgy érzem, a 190 forintommal ennyire bőven rászolgáltam.

Özv. Varga Ferencné

nyugdíjas

Bp. IV., Pozsonyi út 2/c IX/116.

SOVÁNY REGGELI

Legutóbbi kiszállásomkor Pécsett a Nádor szállóban laktam. Itt kötelező a reggeli a szállóvendégek számára. (Ha nem is a fogyasztás, de a fizetés.) Mivel reggel korán elutaztam, hideg reggelit kértem. Meg is kaptam, tetszetős csomagolásban. Amikor a vonaton kibontottam, meglepődtem. A 20 forintos reggelicsomag ugyanis a következőket tartalmazta: egy sertésmájkonzerv, egy háromszögletű Mackó-sajt, két szelet kenyér, egy zöldpaprika. A bosszúságom még fokozódott, amikor észrevettem, hogy a konzerv felnyitásához szükséges 50 filléres konzervnyitót is megspórolták.

F. G.
Budapest

ILYEN IS VAN

Verőfény. Zöld pázsit. Virágok, csodásak. Margitsziget. Körülzümmögő csend. Százados fák. Tövükben telefonfülke. Sárga, modern. Kapóra jön, mert beszélnem kell, sürgősen. Belépek.

Bedobok egy érmét, s már van vonal. Szempillantás alatt. Sőt az érme visszahull. Pedig beszéltem.

Remek alkalom! Még egyet hívok. Újra dobok, újra visszahull. Vonal marad. Tárcsázok. Kicsöng. Beszélek. Remek! Felhívok még egy lebeszélni valót. Érme be. Vonal. Tárcsázás. Kicsöng. Érme vissza. Beszélek. Remek! Még ilyet!

Ezt nem lehet abbahagyni. Mint egy megszállott, egyre szenvedélyesebben dobok be. Vonal, tárcsázás, kicsöng, érme vissza, beszélek. Mint a karikacsapás!

Összes intéznivalómat lebeszélem, s már csak tárcsázok, kicsöng, beszélek — félájultan. Mert ez már csoda, mi több: elégtétel! Sok mindenért. Naponkénti bosszúságokért, még ki nem javított hibákért! Nem a potya miatt, az erkölcsi sikerért. Mert lám, nem csak idegtépő, csapnivaló és béna automatáink vannak, de ilyen is! Ami nem csak lenyel, de ad, nyújt s még hozzá folyton, fizetség nélkül.

Szinte bűnbánattal a többiekért, az elnyelősökért, a recsegőkért, az állandó „ROSSZ"-akért. Vigasztalásul. Kárpótlásul. Egy — milliók között.

De rátaláltam. S most szeretném világgá kürtölni, hogy ILYEN IS VAN, még hozzá nálunk, Budapesten: 1971 nyarán.

T. M.

BUTASÁGOM TÖRTÉNETE

Az ember sok mindent vásárol az életben, amire nincs is szüksége, mégis megveszi. A napokban például egy egészen fiatal — négyhetes — hölgyet ajándékoztam meg egy elegáns, angol cuclisüveggel, ő pedig viszonzásul, hogy örömet szerezzen nekem, az új üvegből kívánta elfogyasztani a vacsoráját.

Az étkezés ezután így folyt le: a hölgy a szájába vette a cuclit, az üveg tartalma pedig az üveg nyaka és a cucli pereme között megjelenve, a hölgy nyakába csurgott. Vagyis a vacsora a szó legszorosabb értelmében lefolyt.

Nagyon bánkódtam az eseten, és a rosszul záródó, elegáns üveget nem is a negyvenkét forint miatt (ennyibe kerül), hanem a peches vacsora feletti bosszúságomban visszavittem a boltba (egy Korvin Ottó utcai háztartási boltba), s mondtam, mi történt. A boltban azonban fejcsóválva néztek rám:

— Hogyan is gondolja — mondták —, hogy kicseréljünk egy cuclisüveget. Az egészségügyi szabályok a legszigorúbban tiltják ezt!

Tényleg! — szégyelltem el magam. — Hogy én erre nem gondoltam! Restelkedve kullogtam ki a boltból, és már a harmadik sarkon túl jártam, amikor ismét csak az eszembe jutott valami:

Hiszen én azt az üveget nem azért vittem vissza, mert két számmal nagyobb volt, hanem azért, mert hibás volt! Én nem cserélni akartam, más színre, fazonra vagy guminadrágra, hanem egy jót akartam a hibásért!

Szó sincsen arról, hogy amit én visszavittem, azt el kellene adni másnak. Nem azért, mert nem higiénikus, hanem mert hibás!

Annyi azonban szent, hogy én még egyszer vissza nem megyek a boltba ezzel az üveggel. Magam fogok belőle enni, szilvásgombócot.

Az elég darabos táplálék ahhoz, hogy ne másszon ki oldalt, a cucli pereme alatt.

S. P.

VÁLASZ 55 LEVÉLRE

Petróleumfőzőt kerestem, de a magam erejéből sehol sem találtam, így írtam a Ludasnak. Levelem nyomán igen sok ajánlatot kaptam. Nemcsak Budapestről, de Hódmezővásárhelyről, Siklósról, Kőszegről, Kaposvárról, Etyekről, Balatonudvariból is kaptam levelet. A pestiek közül volt, aki el is hozta a készüléket személyesen.

Igazán megható, mennyire igyekeztek az ismeretlen emberek segíteni szorult helyzetemen.

Először arra gondoltam, megválaszolom a leveleket, de tekintettel a nagy számra (55 levelet kaptam), ez lehetetlen.

Így hát ezúton mondok köszönetet mindnyájuknak.

Barabás Lajosné

nyug. zenetanár

Budapest

BEJGLI, HŰTVE

Június harmadikán elromlott a hűtőszekrényem. Még aznap bejelentettem a helyi Gelkánál. Ki is szálltak azon nyomban a helyszínre, szemrevették a beteg gépet, s megígérték, hogy néhány nap alatt orvosolják a baját.

Azóta sem jártak nálam a kedves szakemberek. Én ugyanis sűrűn járok a nyakukra, ígérgetnek, biztatgatnak, de a hűtőgép a három meleg nyári hónapban gyógyítatlan maradt.

Remélem, karácsonyra majd csak megjavítják, s akkor abban tarthatom majd a bejglit...

Turi Ferencné

Hatvan, Árpád u. 3.

HOSSZÚ RABSÁG

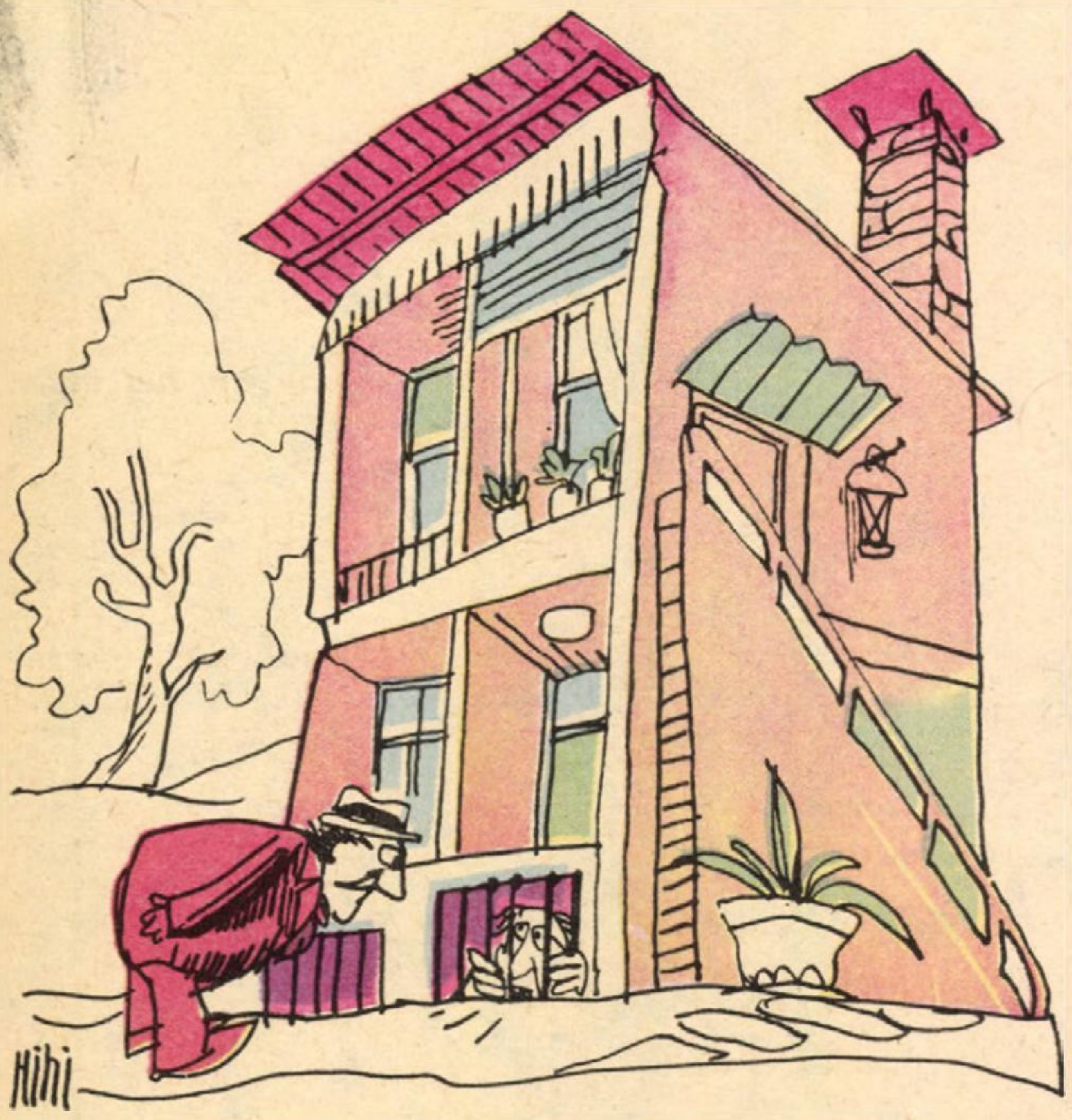

– Még kétszázötvenezerrel tartozom az OTP-nek...

MAI SZÜLŐ

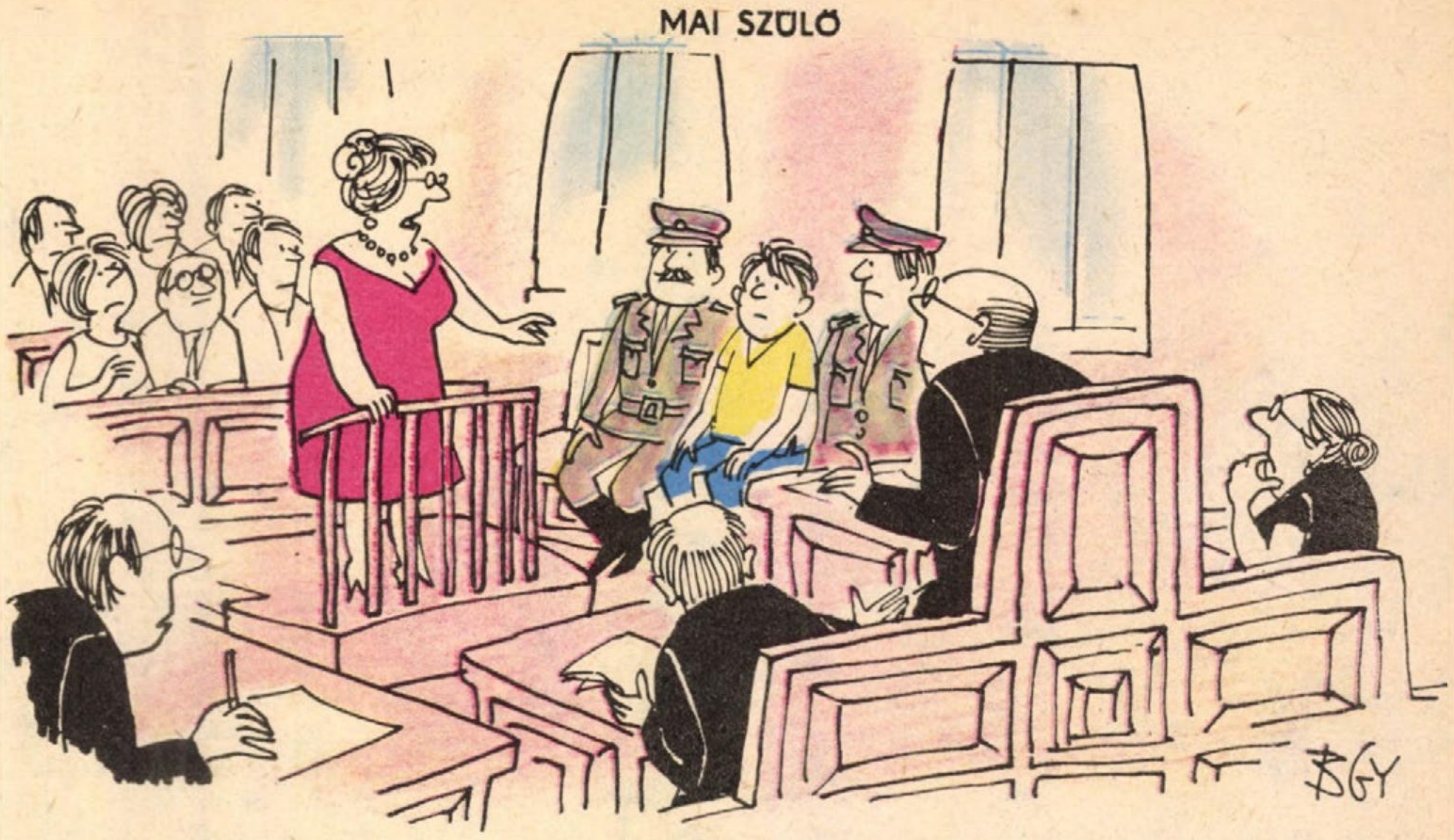

– Igaz, hogy vasárnaponként prédikáltunk neki, de tulajdonképpen a bölcsőde, az óvoda, a napközi és az iskola nevelte...

RAGADOZÓ VILAG

Erdekes londoni hír:

A „Vega", a vegetáriánusok (magyarul növényevők) hires étterme bezárt. Annyi évtized után győztek a húsevők.

Mi több: az étterem helyén mészárszék nyilik.

SZÓRAKOZOTT SZIVSPECIALISTA

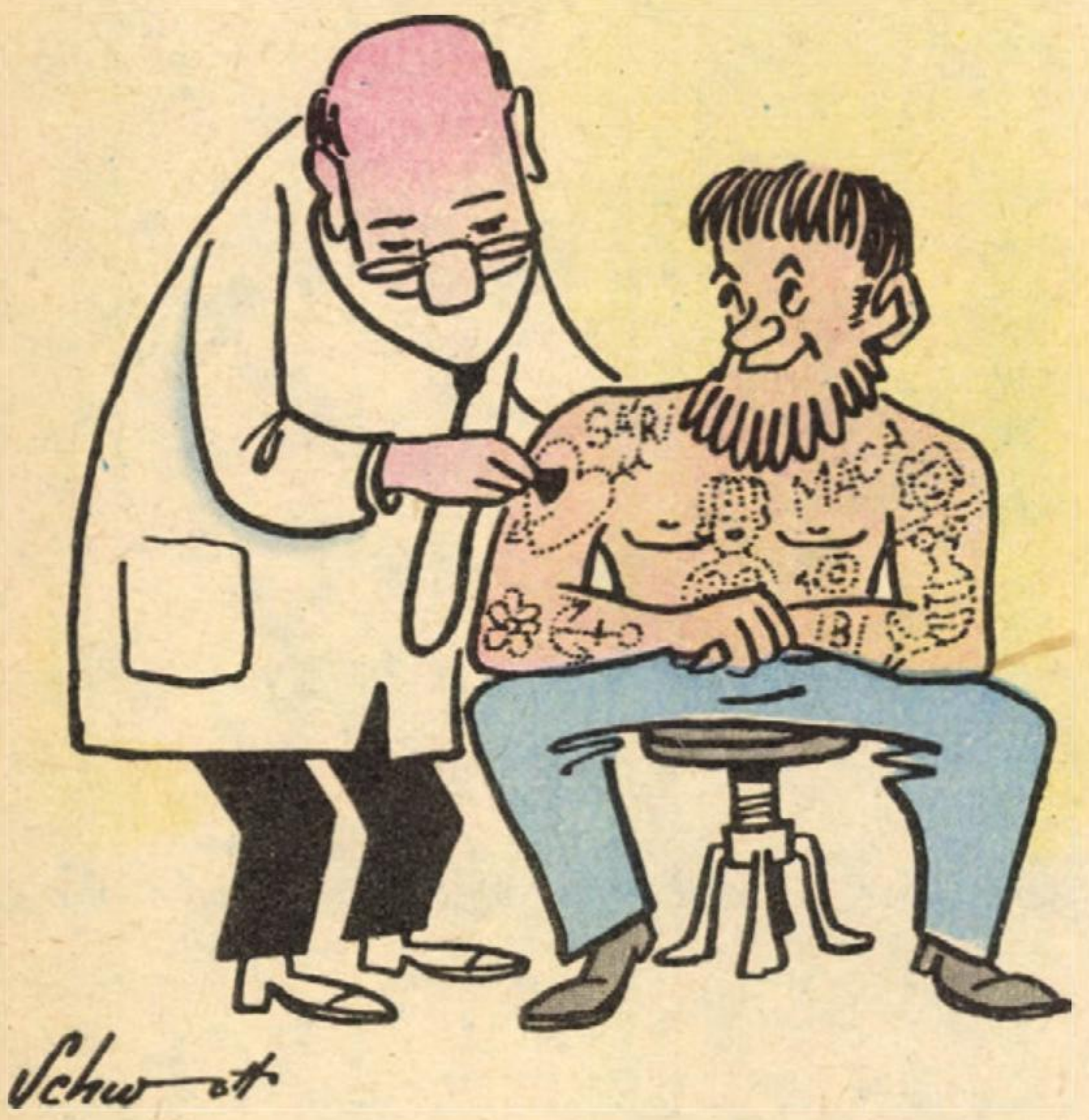

ATLÉTASZAKÉRTŐK

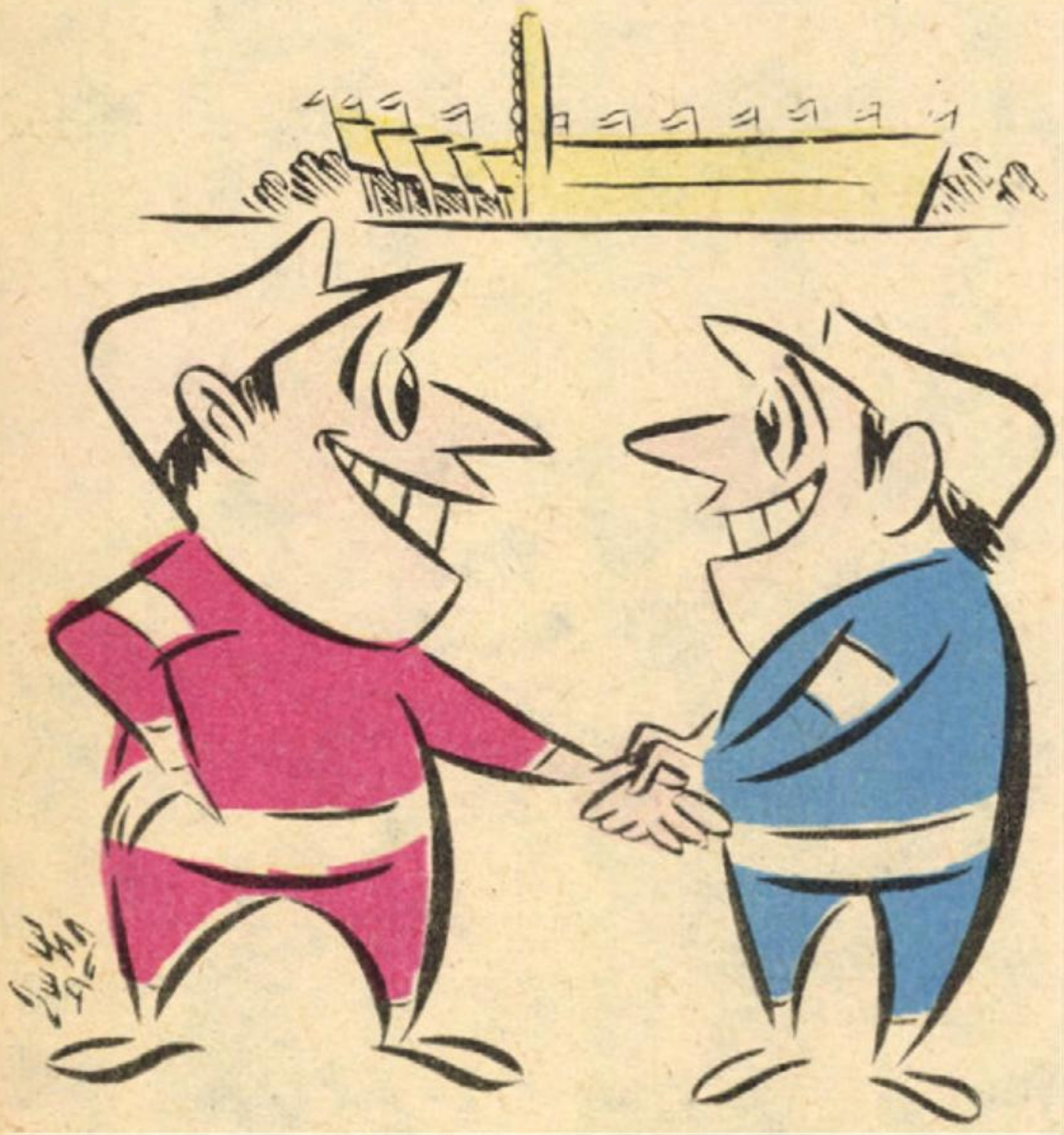

– Nagyszerű! Helsinki után most már tudjuk, hogyan nem kell a jövő évi olimpiára felkészülni!

VIZIÓ

Korsós Béla úrvezető szemeiben lilás fények villództak. Már tizedszer haladt el munkahelye előtt, de nem tudott megállni, mert egy centi parkírózóhely sem akadt. Bármerre ment, „Megállni tilos" táblák vigyorogtak kárörvendően a szemébe. A parkírozóban kocsi kocsi hátán. Végre talált egy üres helyet, de azon egy asszony feküdt, átlósan.

— Foglalt a hely! — kiabálta eszelősen. — A férjem otthon alszik, addig én foglalom neki a parkírozót!

Korsós meg akart állni, hogy jobb belátásra bírja, de nem tehette, mert mögötte száz kocsi tülkölt, fényjelzett, és a rendőr is ingerülten figyelmeztette:

— Tovább!... Tovább!... Ne csináljon dugót!

Korsós emlékezett arra, hogy valahol a város végén, egy mellékutcában látott egyszer néhány szabad négyzetmétert, melyen nem állt kocsi. Rálépett a gázra és boldog reménnyel hajtott. Lassan elmaradtak mellőle a házak, de az út mellett, mindkét oldalon, kocsik álltak. Az úton fáradt emberek meneteltek. Vállukon elemózsiás szatyor. Ezek még tegnap este indultak el, hogy a külső területeken parkírozó kocsijukat elérjék.

Ceglédig nem talált szabad helyet, tehát visszaindult. Gyomrába belemart az éhség, szédülni kezdett a szomjúságtól. Útközben látott egy presszót, de előtte és utána kilométeres sorokban álltak az autók. Egy férfi intett neki, és felajánlotta, hogy lelépési díjért átad egy parkírozóhelyet. Az összeg, melyet megjelölt — pontosan annyi volt, mint a kocsija ára.

Újra a fővárosban cirkált. Előtte és mögötte, végeláthatatlan sorokban, hömpölyögtek az autók. A vezetők karikás szemébe tekintve, rögtön látta, hogy ezek sem mennek sehová, csupán helyet keresnek, ahol megállhatnának. Egy piros lámpánál mellé sodródott egy kollégája.

— Öt napja úton vagyok — hörögte. — Már el akartam hagyni a kocsit, vigye, aki akarja, de nincs hely, ahol meg lehet állni — mondta, és máris továbbhajtott, mert a lámpa zöldre váltott.

Korsós már csak az estében reménykedett, de hiába. A járdák szélén mindenütt kocsik álltak, akinek pedig nem jutott hely, az békésen körözött valamelyik körúton. Hajnal felé egy autó volánja mellett megpillantotta a feleségét...

— Téged kereslek! — kiabálta az asszony. — Hoztam neked tiszta fehérneműt, de nem tudok megállni...

S akkor — szerencsére — elfogyott a benzinje. Boldogan csapta be maga mögött az ajtót, de a közlekedésrendészet riadóautója észrevette. A kocsit a legközelebbi benzinkúthoz vontatták, feltöltötték, és figyelmeztették, hogy ilyen átlátszó trükkökkel nem lehet a közlekedési fegyelmet megsérteni.

A második napon eszébe jutott, hogy a soroksári lóvásártéren látott egyszer néhány négyzetméternyi szabad helyet. Már messziről felismerte a táblát, mely jelezte: „Fizető parkírozóhely". Boldogan hajtott oda, de az oszlopon hatalmas felirat hirdette: „A parkírozóhelyek 1985-ig elővételben elkeltek. Legközelebbi parkírozó a hortobágyi hídi-vásártéren."

Estefelé újra látta a feleségét. A szemben hajtó gépkocsioszlopban úszott valamerre. Bágyadtan intett, de úgy tetszett, mintha nem ismerte volna meg. Önkéntelenül is a fékre lépett — mögötte több száz kocsi összekoccant —, és abban reménykedett, hogy közlekedési dugó keletkezik, de a forgalomirányítók tovább terelték az oszlopot. Egy vezető kiugrott a kocsijából, és el akart menekülni, de visszaparancsolták. A karaván tagjai már ismerték egymást, voltak olyanok, akik hetedik napja keringtek együtt. Egy szerencsétlen sorstárs elmesélte, hogy a feleségével együtt indult el, de az asszony a harmadik napon nem bírta tovább, egy lámpánál kiugrott a kocsiból, megszökött egy alakkal, akinek két éve áll a kocsija a parkírozóhelyen.

Korsós Béla úrvezető bolyongása közben lassan elérkezett az emberi kor legvégső határáig. Beletörődve sorsába, békésen lehelte ki lelkét, nyolcvanéves korában, negyvenévi szüntelen vándorlás után. Boldog volt, mert tudta, hogy vár rá az örök parkírozó, ahol végre leveheti a lábát a kuplungról.

Egy nagy fekete autóba szállították át, mely azonnal elindult, parkírozót keresni...

Ősz Ferenc

FURCSA ESET

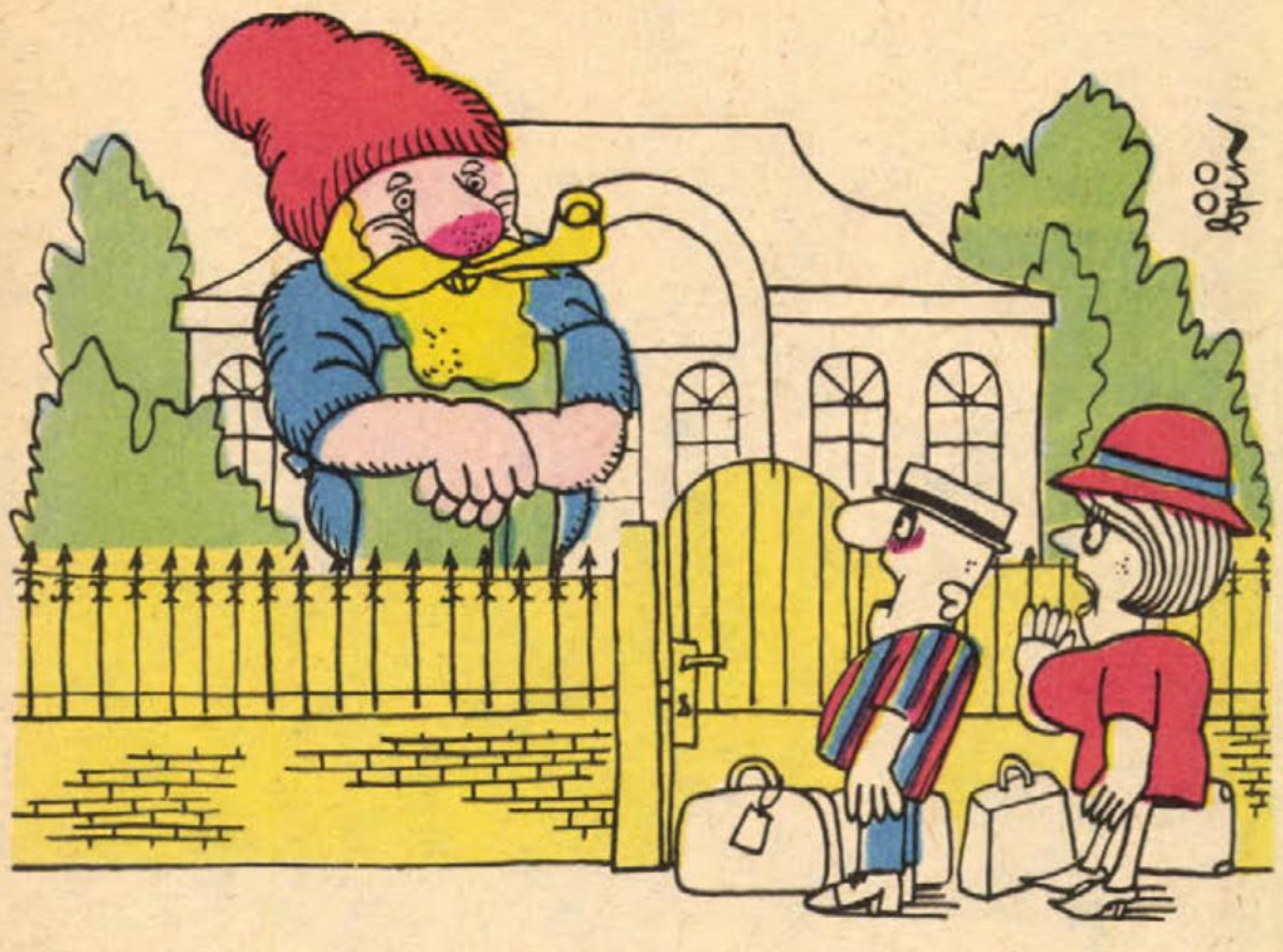

– Szentisten! Hogy megnőtt a kerti törpénk, amíg nyaralni voltunk!...

NEM JELLEMZŐ...

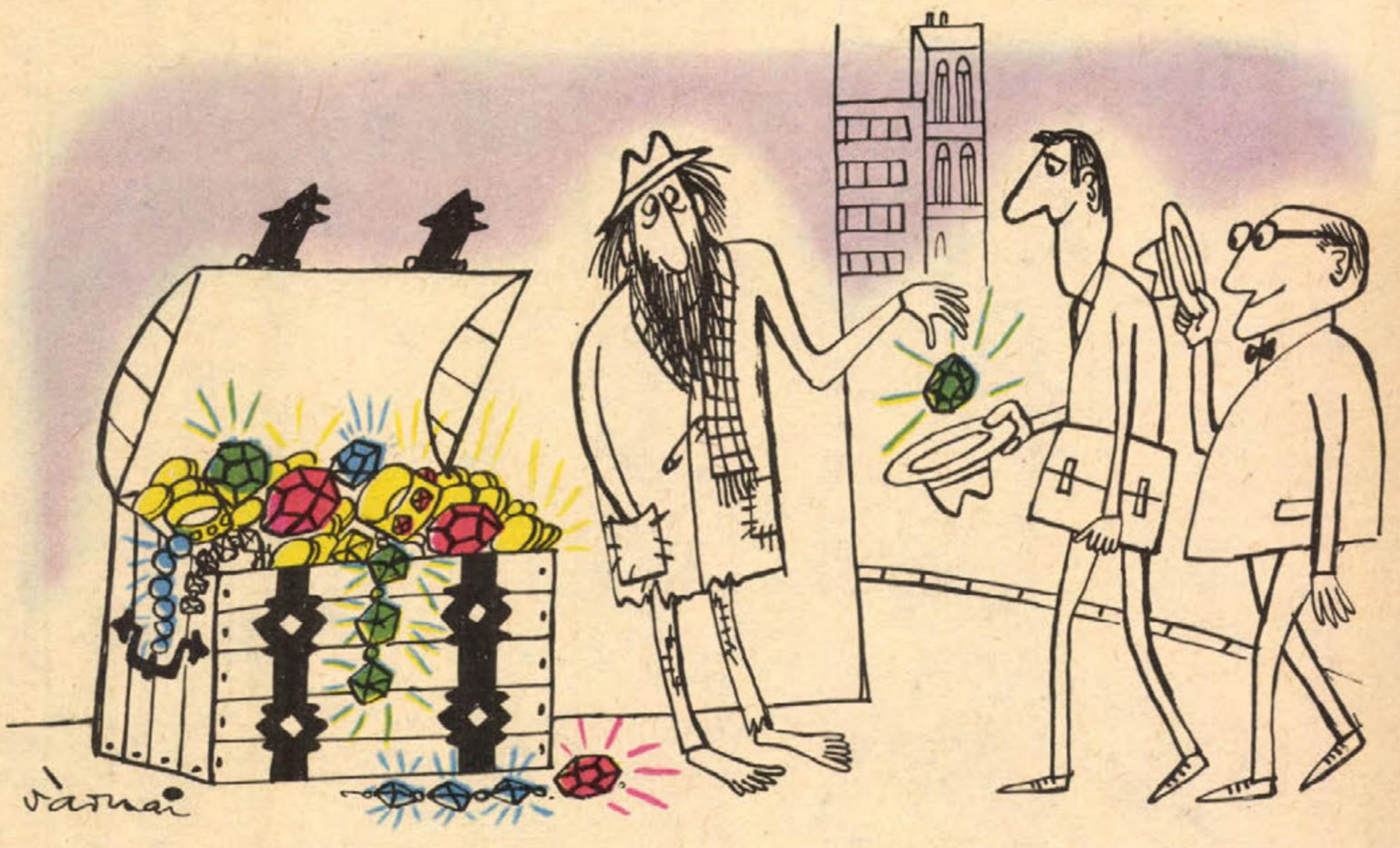

CIPŐ—MAGASABB OSZTÁLYBAN

Ha emlékezetem nem csal, nyugodt lélekkel kijelenthetem, hogy eddig még sohasem írtam a cipők minőségével kapcsolatos gyakori panaszokról. Ez a téma „lerágott csont", és — a Ludas számos karikatúráját és cikkeit nem említve — írtak erről mások több száz vagy talán ezer riportot, glosszát, cikket az utóbbi tíz esztendőben, (a korábbi évekről nem is beszélek). Miért írtam volna tehát én is? Eleget hánytam falra a borsót enélkül is számos más ügyben, aminek szóvá tételével segíteni szerettem volna a hibákon. Blamáljam magamat a cipővel is?

Most is csak azért foglalkozom a cipők minőségi kifogásaival, mert a Magyar Nemzetben olvastam, hogy a Kereskedelem Minőségellenőrző Intézet, a KERMI, az elmúlt negyedévben harminchat, főleg vidéki üzletben ellenőrizte a forgalomban levő ruházati cikkek minőségét. Ennek során megállapította, hogy minden harmadik pár cipő, a textilruházati cikkeknél pedig minden ötödik darab, a *ténylegesnél magasab minőségi osztályba* van besorolva. (Még véletlenül sem szól arról a krónika, hogy hány pár cipőt osztályoztak lefelé).

A vásárló nagy előszeretettel hibáztatja a gyengébb minőségű, de magasabb osztályba sorolt cipőért a kereskedelmet. Amin aligha lehet csodálkozni. A vevő a boltban vásárol, és nem a gyárban, ahonnan a felértékelt árú cipő az üzletekbe kerül. Amiért most végre én is rászántam magam, hogy cipőügyben letegyem a garast, többi között azt is szeretném elérni, hogy a *vevő ne a kereskedelmet szidja* minden harmadik pár cipőért, mert a magasabb osztályba sorolás miatt az értékénél magasabb árat fizetett. Szidja csak nyugodtan a gyártó vállalatot. A kereskedelmet enélkül is szidják eleget, mert ez a divat nálunk. Okkal is, ok nélkül is.

Továbbá: a többi között azt is szeretném elérni, hogy a gyárak *a kötelező állami szabványok előírásait* vegyék figyelembe, mert ezzel végre megjavíthatják a cipők minőségét. A KERMI szerint azonban éppen ezt nem veszik figyelembe. Vajon ki tudna felelni arra, hogy ha egyszer már vannak ilyen állami szabványok, miért hagyják azokat figyelmen kívül? Fel sem tudom tételezni, hogy a gyárak ezt a magasabb haszon elérése érdekében teszik.

A többi között még azt is el szeretném érni, hogy ne a KERMI munkatársai dolgozzák halálra magukat a cipők ellenőrzésével, van nekik elég, más dolguk is, hiszen a mosóportól a konzervekig mindent nekik kell ellenőrizniük. Fáradozzanak ezzel azok, akiket illet! A cipőgyáraknak is vannak felelős vezetői, fő- és almérnökei, fő- és alművezetői: megszervezhetnének a gyáron belül olyan belső ellenőrzési rendszert, amely már nálunk régóta a MEO névre hallgat és eléggé ismert intézmény. No már most: ha ez a MEO a helyszínen, a gyárban úgy ellenőrizne, hogy a gyengébb minőségű cipőt a megfelelő osztályba (megfelelő árért!) és nem a magasabb osztályba (magasabb árért!) sorolná, akkor kevesebb munka hárulna a KERMI-re, kevesebbet mérgelődne a vevő, és csak annyit fizetne a cipőért, amennyit az ténylegesen megér.

De hogy senki sem gyanúsítson azzal, hogy maximalista vagyok, már eleve leszögezem: a cipők minőségének évek hosszú sora óta áhított javulását nem feltétlenül az általam említett radikális eszközökkel muszáj megvalósítani. Kár lenne mindjárt fejest ugrani, ha ez fokozatosan is elérhető. Ha, teszem fel például, a cipőgyárak tanulnának a textilruházati cikkeknél elért eredményekből, máris nagyot lépnénk előre. Mint említettem, a KERMI vizsgálata szerint ebből az árufeleségből csak minden ötödik darabot soroltak a ténylegesnél magasabb minőségi osztályba. Igazán meg lehetünk elégedve.

Vajha elérnénk egyszer, hogy csak minden ötödik pár cipővel tudná ezt a fölértékelési trükköt leleplezni a KERMI! Már ez is nagyon örvendetes eredmény volna.

Mert ha csak minden ötödik pár cipőt kell a vásárlónak túlfizetnie, akkor az már egészen más...

Földes György

FIGYELMES VENDÉGLÁTÁS

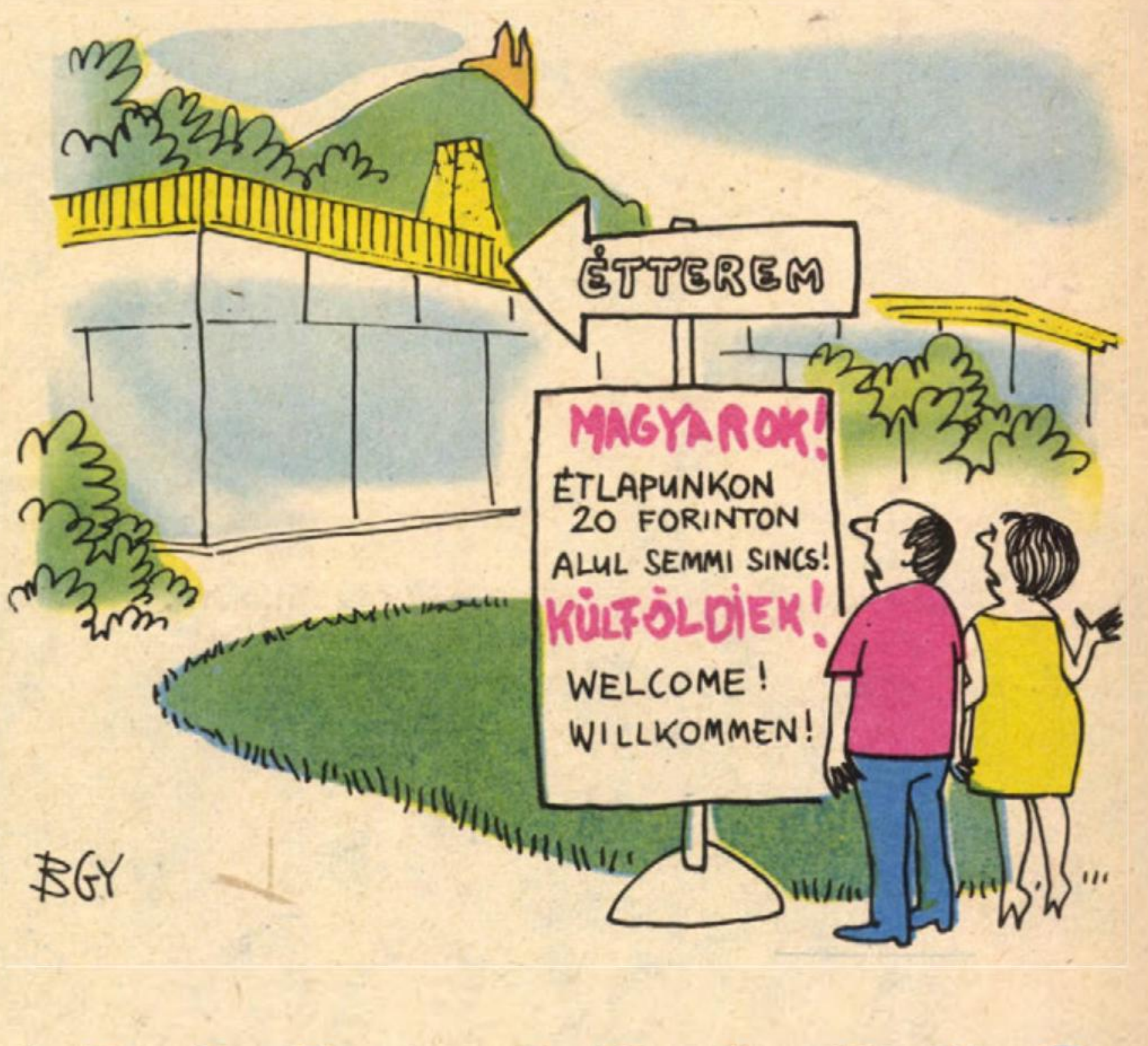
ÉTTEREM
MAGYAROK!
ÉTLAPUNKON
20 FORINTON
ALUL SEMMI SINCS!
KÜLFÖLDIEK!
WELCOME!
WILLKOMMEN!

A „SALTO MORTALE" HATÁSA

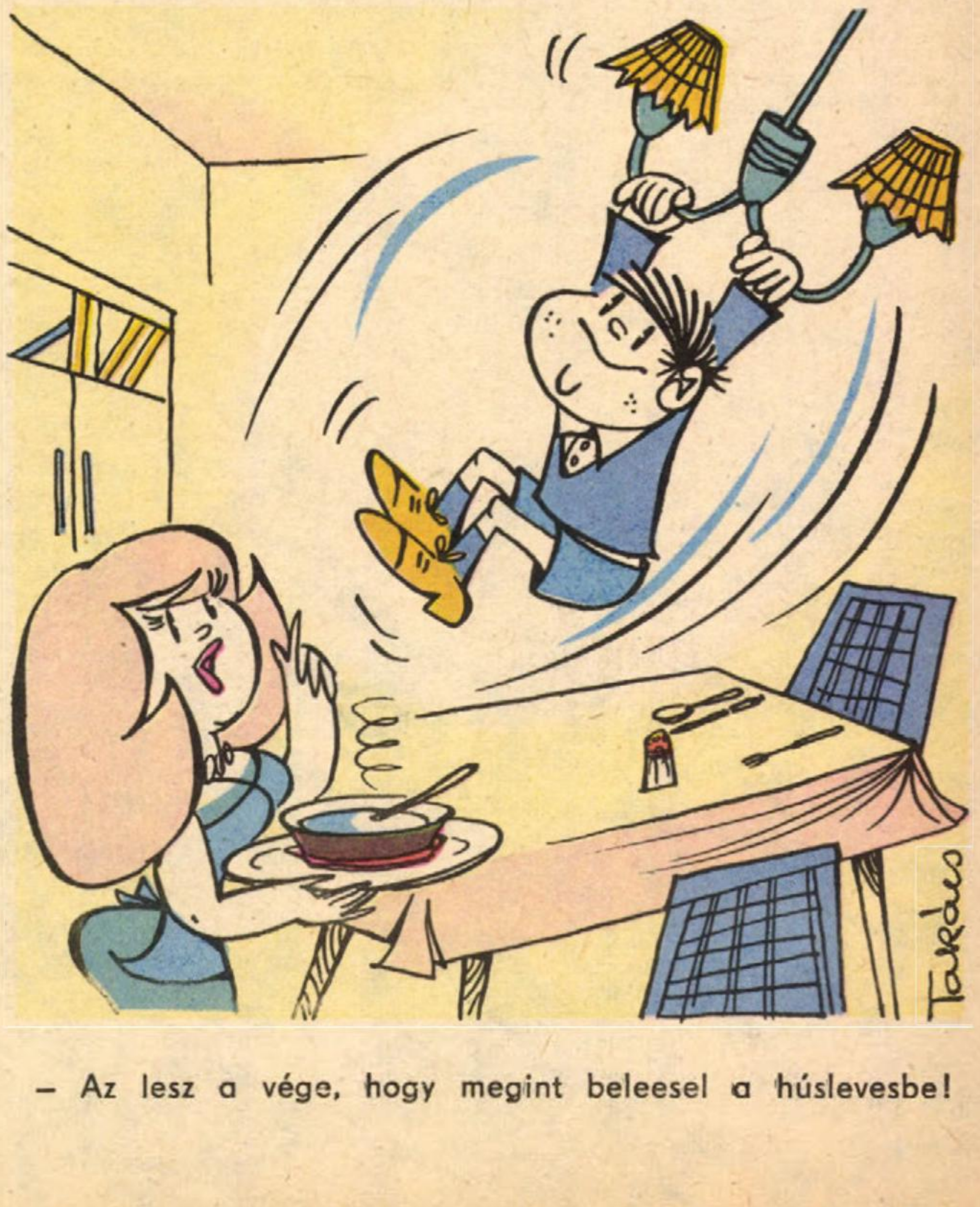

– Az lesz a vége, hogy megint beleesel a húslevesbe!

ÍGY LÁTJA EGY AMERIKAI KARIKATURISTA...

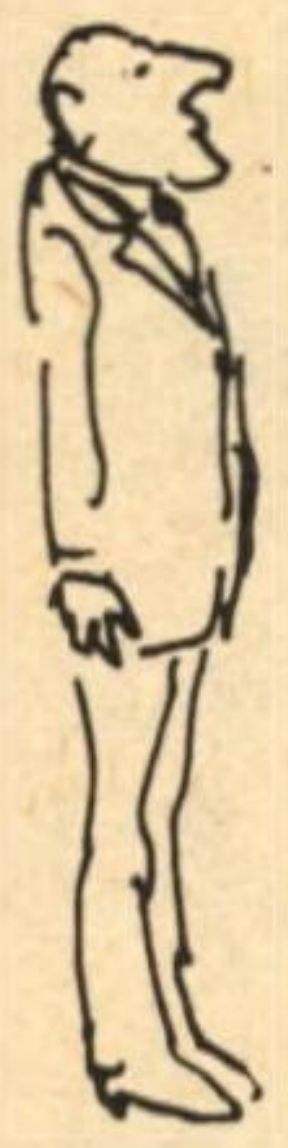

Hazahozzuk csapatainkat...

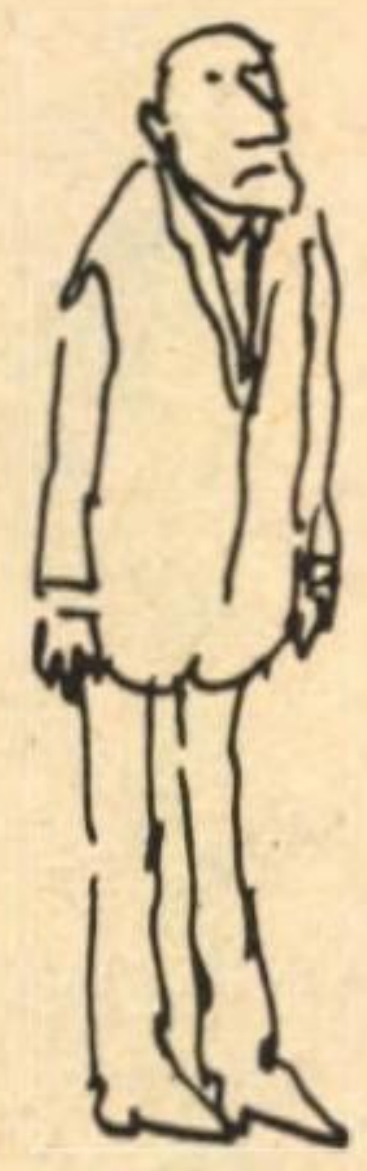

...ez persze növeli a munkanélküliséget...

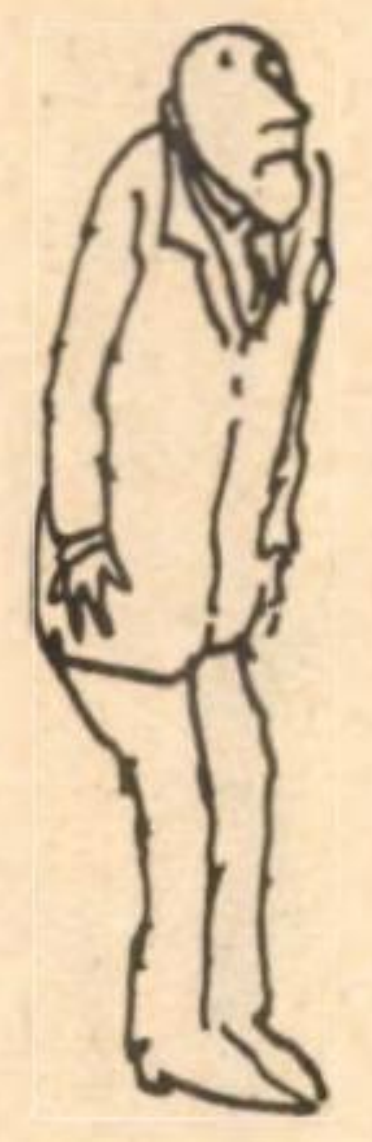

...de mi új munkaalkalmakat teremtünk...

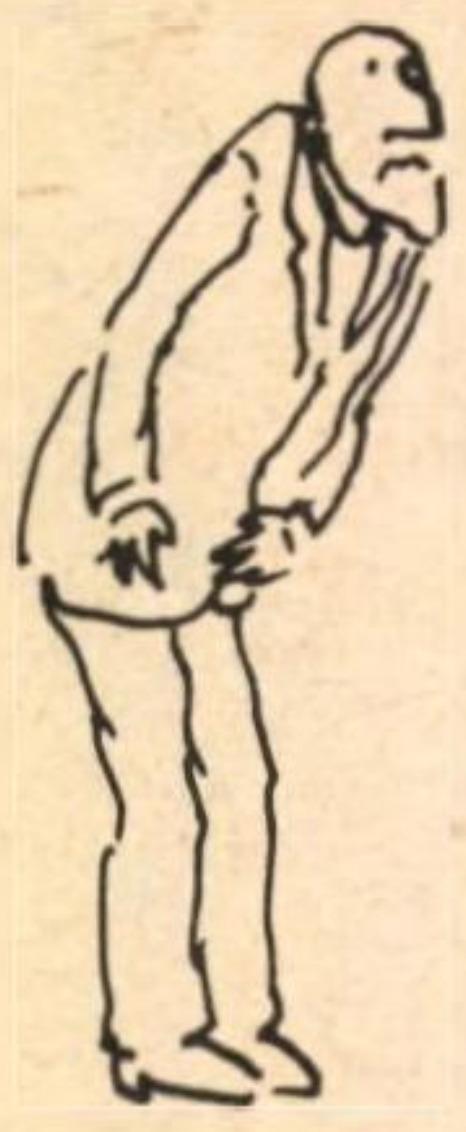

...amelyek szennyezik a környezetet...

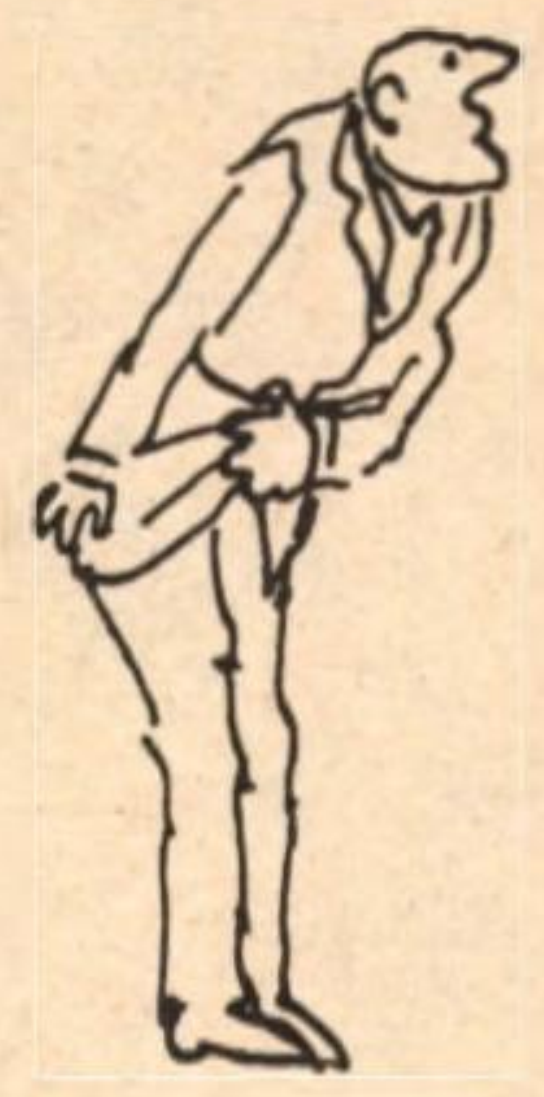

...ezért korlátozzuk az ipar fejlesztését...

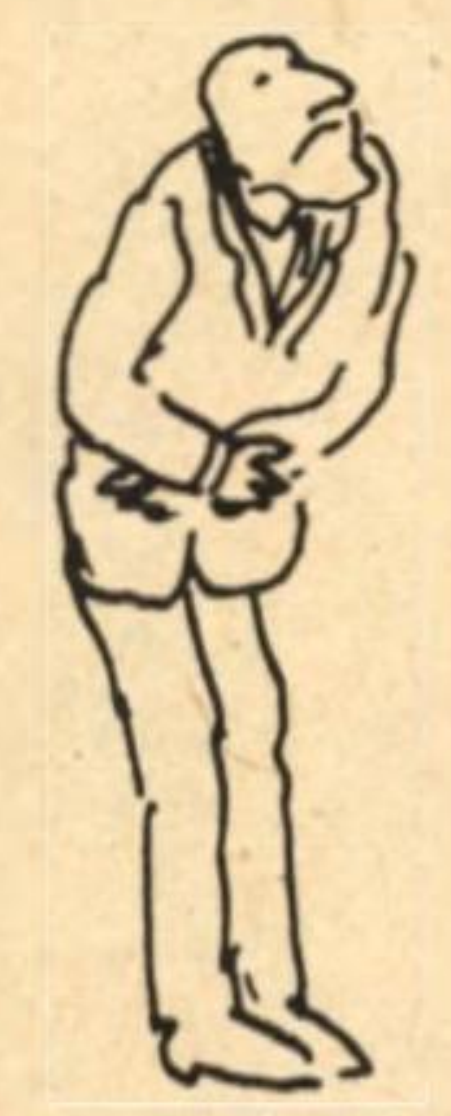

...ami megbénítja a gazdaságot...

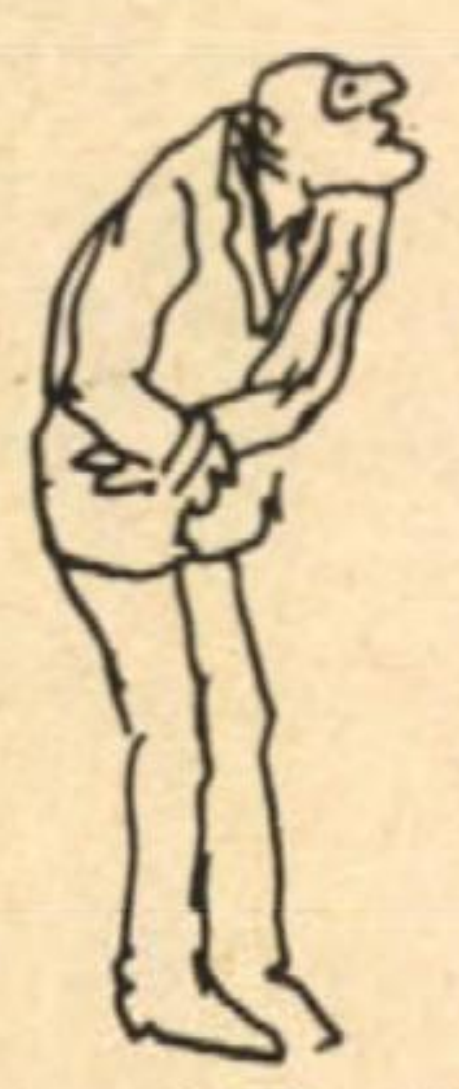

...ezért háborút indítunk...

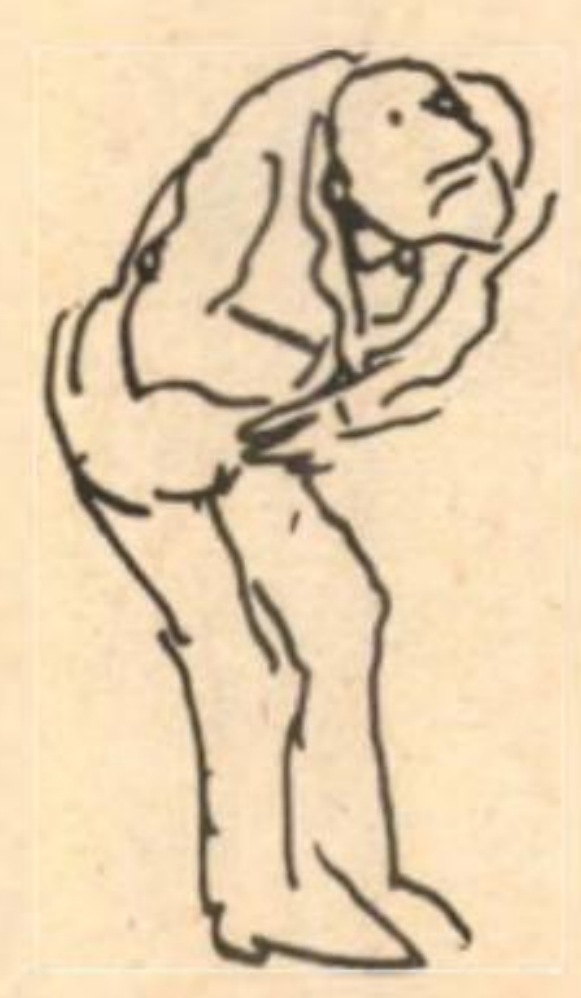

...hogy megmentsük a gazdaságot...

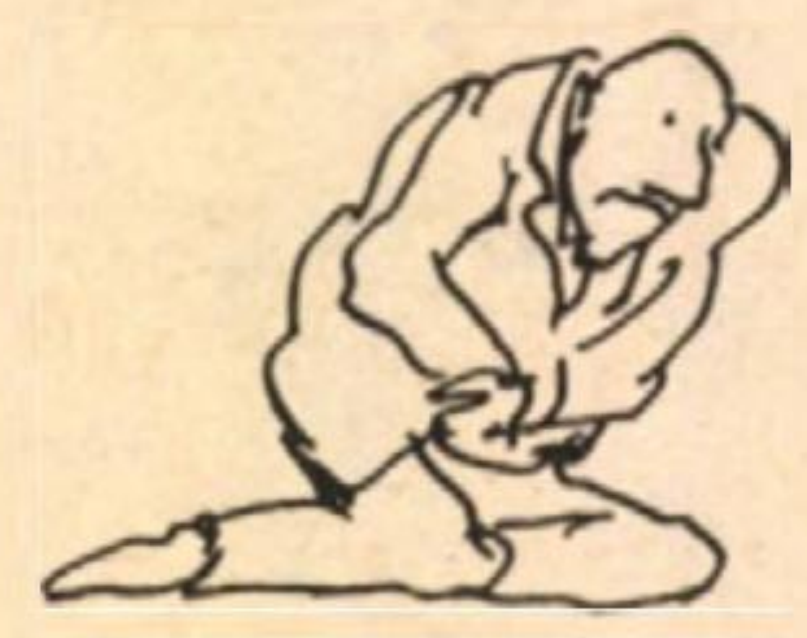

...és négyévenként elnököt választunk...

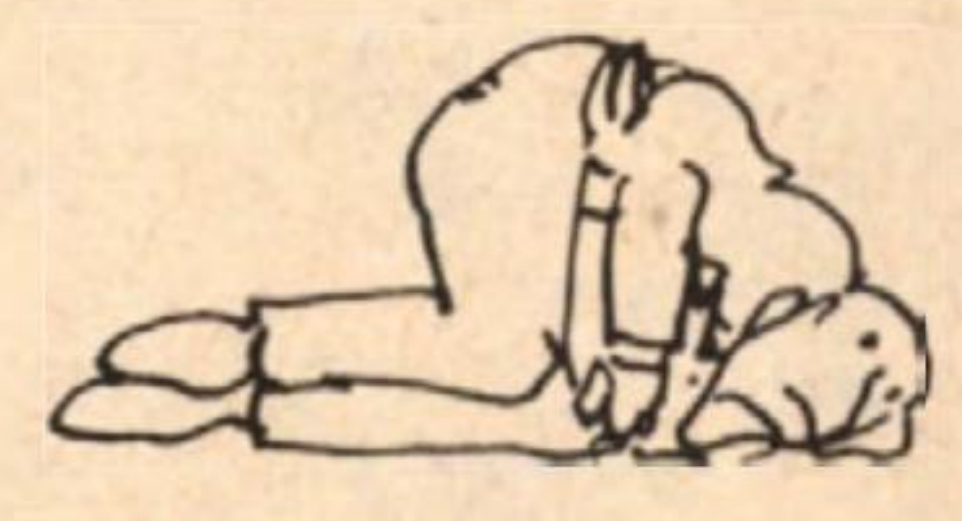

...hogy eltereljük a figyelmet a problémákról...

(Jules Ferrer rajza a „The New Republik” című washingtoni lapból)

KÜLÖNÖS KÉRDÉS

Az angliai Távol-keleti Volt Hadifoglyok Szervezete nevében Mr. George Carrol, aki négy évet töltött japán hadifogságban (és ez a négy év nem tartozik élete legszebb időszakai közé), a következő kérdést tette fel a „Daily Mirror” cikke szerint:

– Meghívnánk hivatalos baráti látogatásra Mussolinit vagy Hitlert, ha élne, hogy megkoszorúzza az ismeretlen katona londoni síremlékét?

A kérdést az 51 éves veterán azzal kapcsolatban tette fel, hogy októberben Hirohito japán császár az angol királynő vendége lesz a megszokott ünnepi külsőségek mellett.

A volt hadifoglyok között általános a vélemény, hogy az egykori fogolytábor nem összkomfortos körülményei között sok mindenre gondoltak, csak erre a látogatásra nem.

csaj

Ez a szó karriert csinált a nyelvünkben. Sajnos.

Először csak fiatal férfiaktól hallottam, aztán idősebb írók novelláiban, regényeiben bukkant fel a szó — az író valószínűleg így akarta tudtunkra adni, hogy ismeri a fiatalokat —, de most már nemcsak a férfiak, a nők is mondogatják: „A csaj, akivel együtt dolgozom...”, „Az íróasztal mögött egy szigorú tekintetű, idősebb csaj ült...”

Ha ezt a szót hallom — csaj — megborzongok. Fiatalabb koromban nagyon divatos volt a „spiné” kifejezés, de ez a szó csak szerényebb sikereket ért el. Sohasem volt annyira felkapott, mint most a csaj. S mindig pontosan tudtuk, illetve éreztük, hogy ki a spiné és — uram bocsáss! — ki a spinkó. (Az idősebbek talán még emlékeznek erre a változatra is.) A szóban rejlő gúnnyal, megvetéssel, lenézéssel viszonylag tisztában voltunk és különbséget tudtunk tenni a nő és a spiné között. És még valamit: egy nő sohasem mondta magáról azt, hogy spiné, de azt már hallottam — nem is egyszer —, hogy valaki csajnak mondja magát.

Tetszenek ezt érteni, kérem szépen? Mert én nem értem.

Lehet, hogy a mai fiatalok kitűnően szolmizálnak, és a zenei képzésük megalapozottabb, mint a mienk volt annak idején, de a szavakhoz botfülük van. Pedig a szavak muzsikálnak, és amit nem magyaráz el a nyelvtan, a nyelvtudomány, azt elmagyarázza a zene, a szó zenéje. S akinek füle van a hallásra, az különbséget tud tenni lány és leány között — óriási a különbség! — és meghallja a csaj szóból kiáradó, fölényes, lekicsinylő, nyikorgó muzsikát.

Csaj.

Véleményem szerint — persze ez szubjektív érzés — egy csajjal lehet sétálni, táncolni, összebújni egy eszpresszóban, moziba menni, de a csajt nem lehet bemutatni a mamának. Mert a mamák mindig pontosan tudják, hogy mi a különbség egy lány és egy csaj között. A csajjal nem lehet beszélgetni — érzésem szerint —, de nyomhatjuk neki a legkülönbözőbb szövegeket. Azaz a sódert. A csajjal lehet ötórai teára menni, víkendezni, ágyba bújni, de a férfiak rendszerint nem a csajt veszik el feleségül, legalábbis én még egyszer sem hallottam, hogy egy férfi azt mondta volna: „Ez a csaj lesz gyermekeim anyja.” Természetesen a csaj is férjhez megy. Előbb-utóbb jön egy ürge, és elveszi... Áldásom rájuk...

Egy biztos: ha nő lennék, kikérném magamnak a csaj elnevezést, mert csak egy nő lehet egyenrangú társa a férfinak. A csaj soha. Még akkor sem, ha rendes csaj.

Mi tehát a teendő? Hogyan vegyük fel a harcot e szó ellen?

Javaslatom a következő... De ezt most nem mondom el... A kávéházban, ahol ezt a kis dolgozatot írom, ül egy nagyon csinos nő, és keresztrejtvényt fejt. Most feláll, és ringó léptekkel elindul a telefonfülke felé. Utána nézek. Hát igen, ez csaj. Minden kétséget kizáróan. Hátulról is az, ahogy így elnézem. És ezt minden férfi tudja a kávéházban. Látszik a szemükön.

Tanulság: nem csak fül kell az édes anyanyelvünk titkainak megértéséhez. Néha szem is kell hozzá.

Mikes György

PÁRBAJ

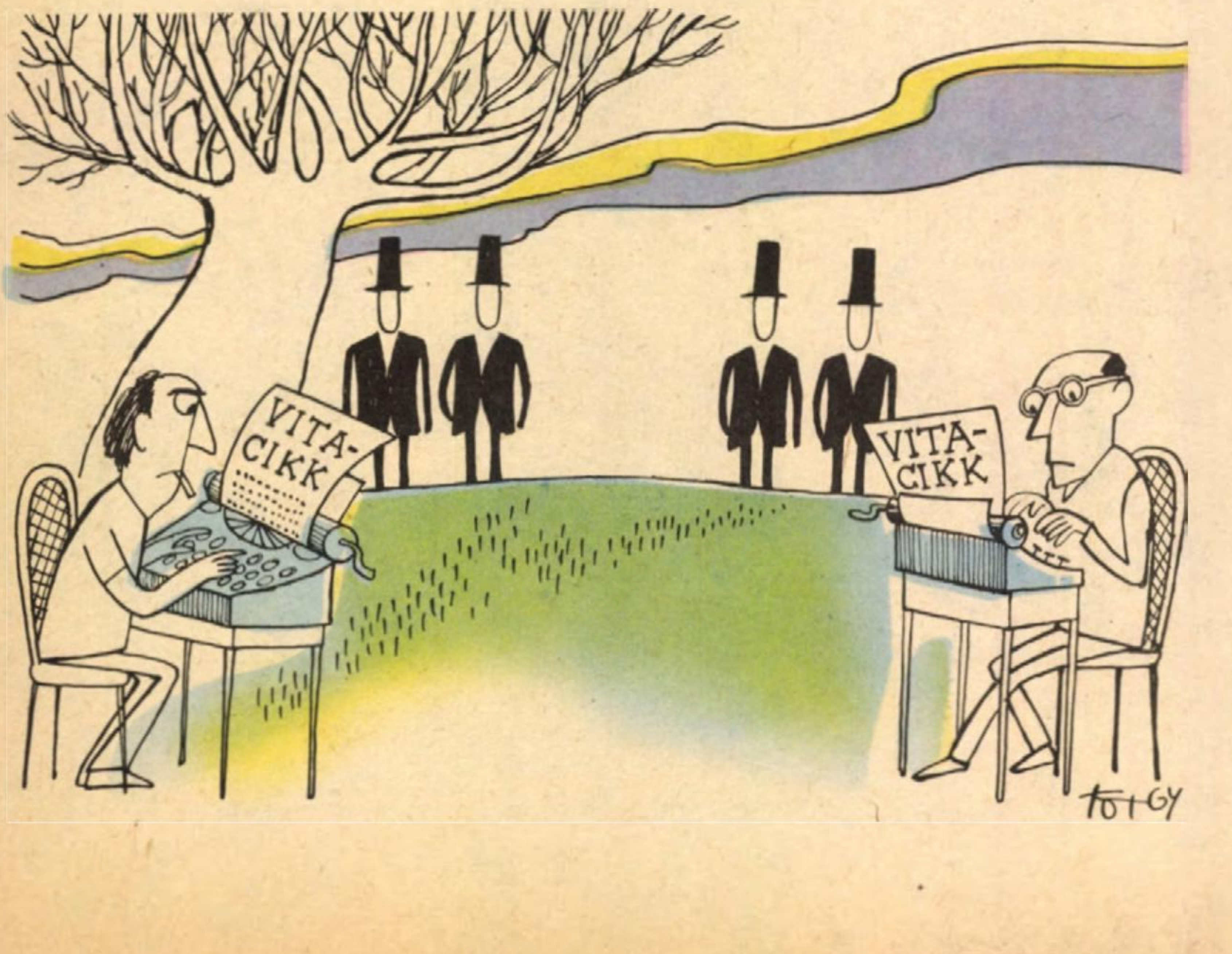

BALATONI HÉTVÉGE

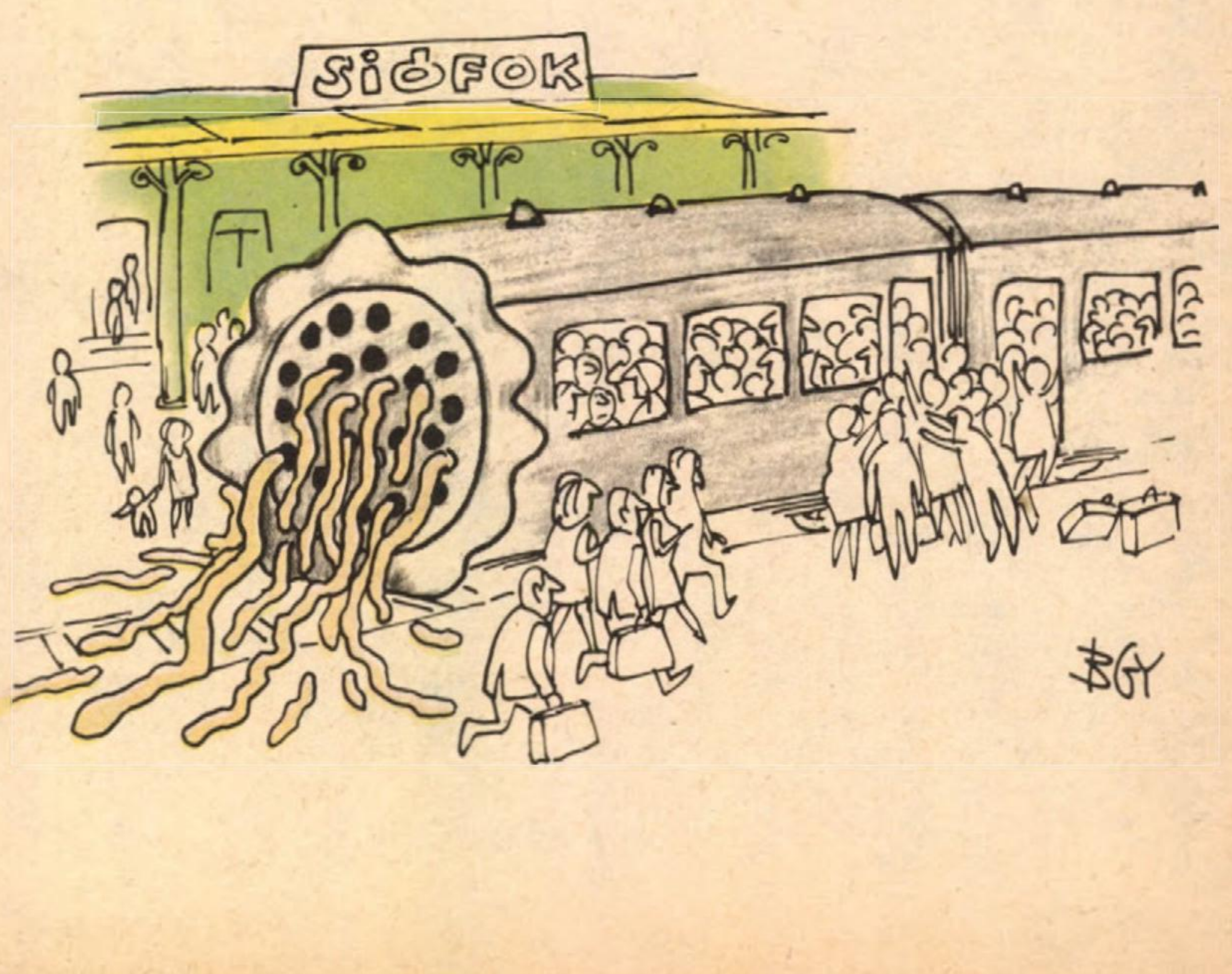

A PROF CSODÁLATOS BETEGSÉGE

— Kétféle bajom is van, Sándorkám — ereszkedett le a híres belgyógyász mély foteljébe mély sóhajjal a tudós, öreg professzorunk. — Nyilván összefüggő két nyavalya, annyit én is konyítok a te mesterségedhez.

— Mi a kétféle panasz, kedves öregem?

— Már egy hete észlelem, keservesen... Hát eljöttem, pedig tudod, hogy mennyire viszolygok tőletek, orvosoktól.

— Ne viszolyogj tőlem, mert garantálom, hogy megmentem azt az értékes életedet. Csak a haza kedvéért... Ki vele! Mi a panasz?

— Reggel, a fürdőszobában émelygés fog el és vörös foltok ütnek ki az arcomon; tüzes és fáj az arcbőröm, de lázam nincs, megmértem. Ebéd után is hányinger kínoz, de az arcomon semmi sem látszik. Előbb Zoli barátunkhoz, a bőrgyógyászhoz mentem el. De délután, amikor semmit sem látott az arcomon. Hát másnap reggelre rendelt. A tízfilléresnyi vörös foltok láttán megmérte a lázamat, 36.5 volt; hümmögött és hozzád küldött, hogy ez már a belgyógyász dolga, azt mondja.

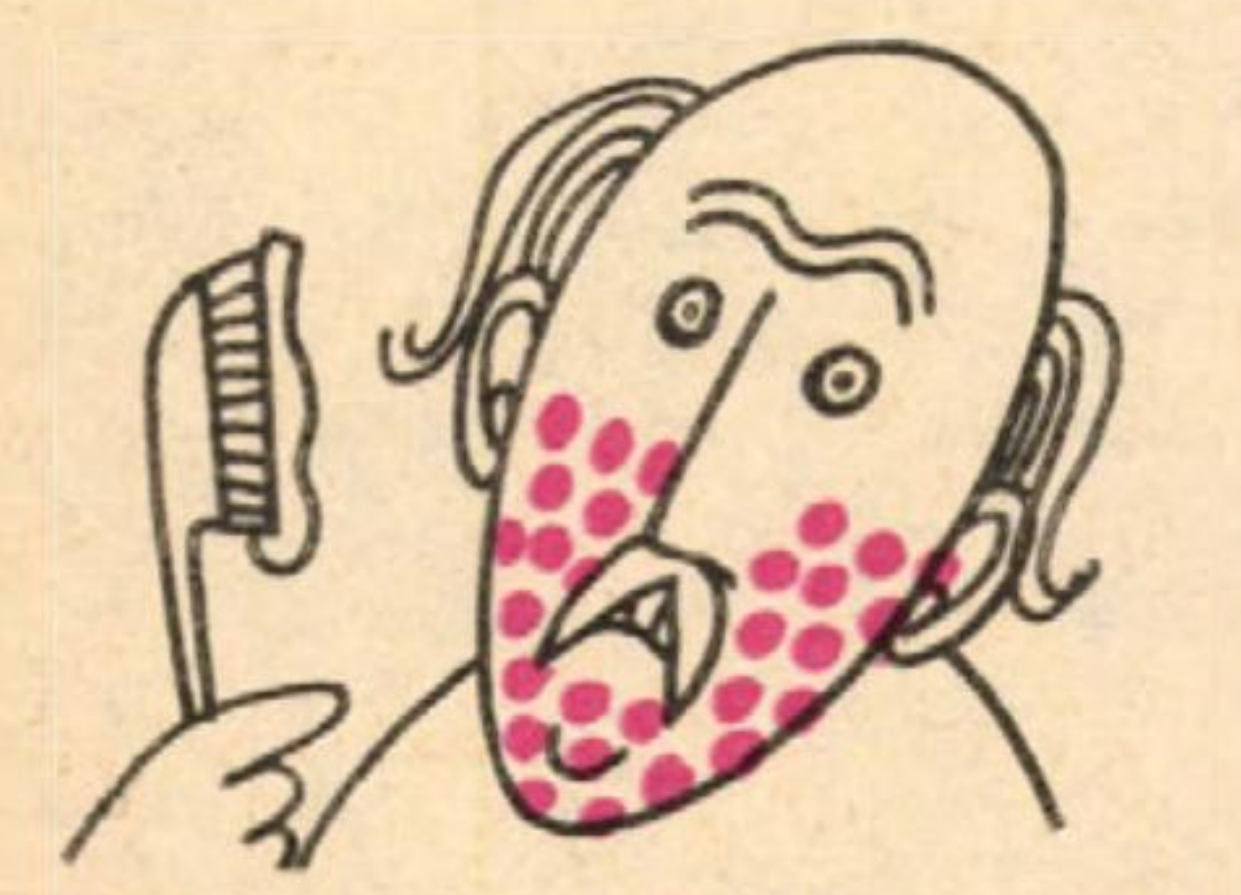

— Szóval mikor van hányingered? Pontosan mikor? És mikor tűnnek elő a foltok az orcádon?

— A foltok mindig csak reggel. A gyomrom azonban reggel is és ebéd után is felfordul és lefekvés előtt is. Érdekes — találta még csak úgy mellesleg közlendőnek a professzor úr —, hogy amióta ez a gyomorémelygésem és ez a kiütésem van, azóta alig tudok egyszer megborotválkozni azzal a legfinomabb angol zsilettemmel, amelyikkel máskor hússzor is patyolatsimára kaparózom.

A zsilettnél is élesebb eszéről ismert belgyógyász e „mellékes" megjegyzés hallatára a homlokára ütött. De nem a páciens homlokára, holott ott volt a baj. Hanem a saját homlokára. Azt a másik öreg és kopasz kobakot csak gyöngéden megsimogatta.

— Menj haza nyugodtan, drága jó, dilis öreg cimborám. És holnap reggel ne a fogpéppel borotválkozz, hanem a borotvakrémmel. És reggel és délben és „lefekvés előtt" ne a borotvakrémmel mossál fogat, hanem a fogpéppel.

György Ferenc

A BUKOTT DIÁK

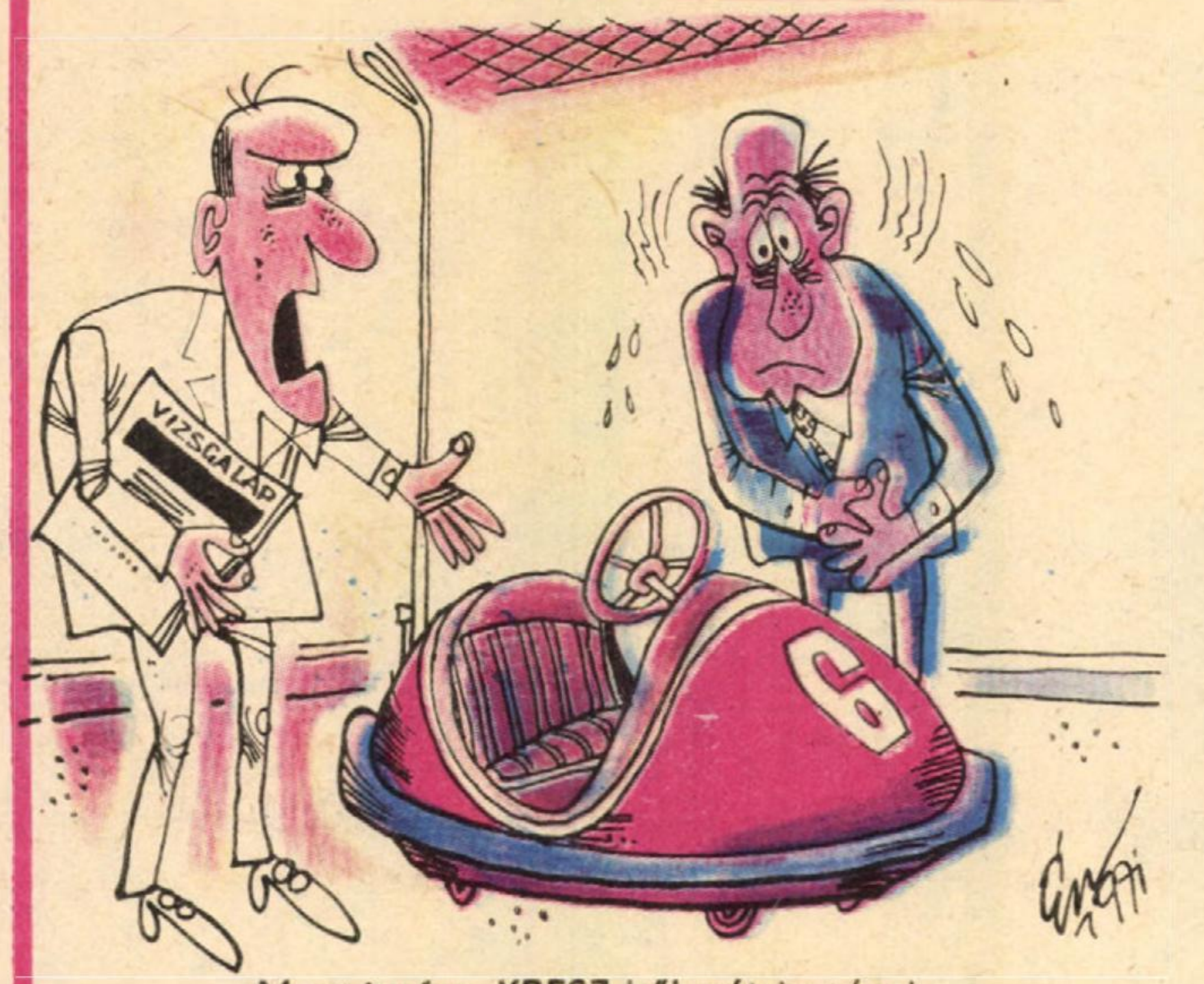

– Most itt fog KRESZ-ből pótvizsgázni . . .

ÉTELPIRULA

(*Kép a jövőből*)

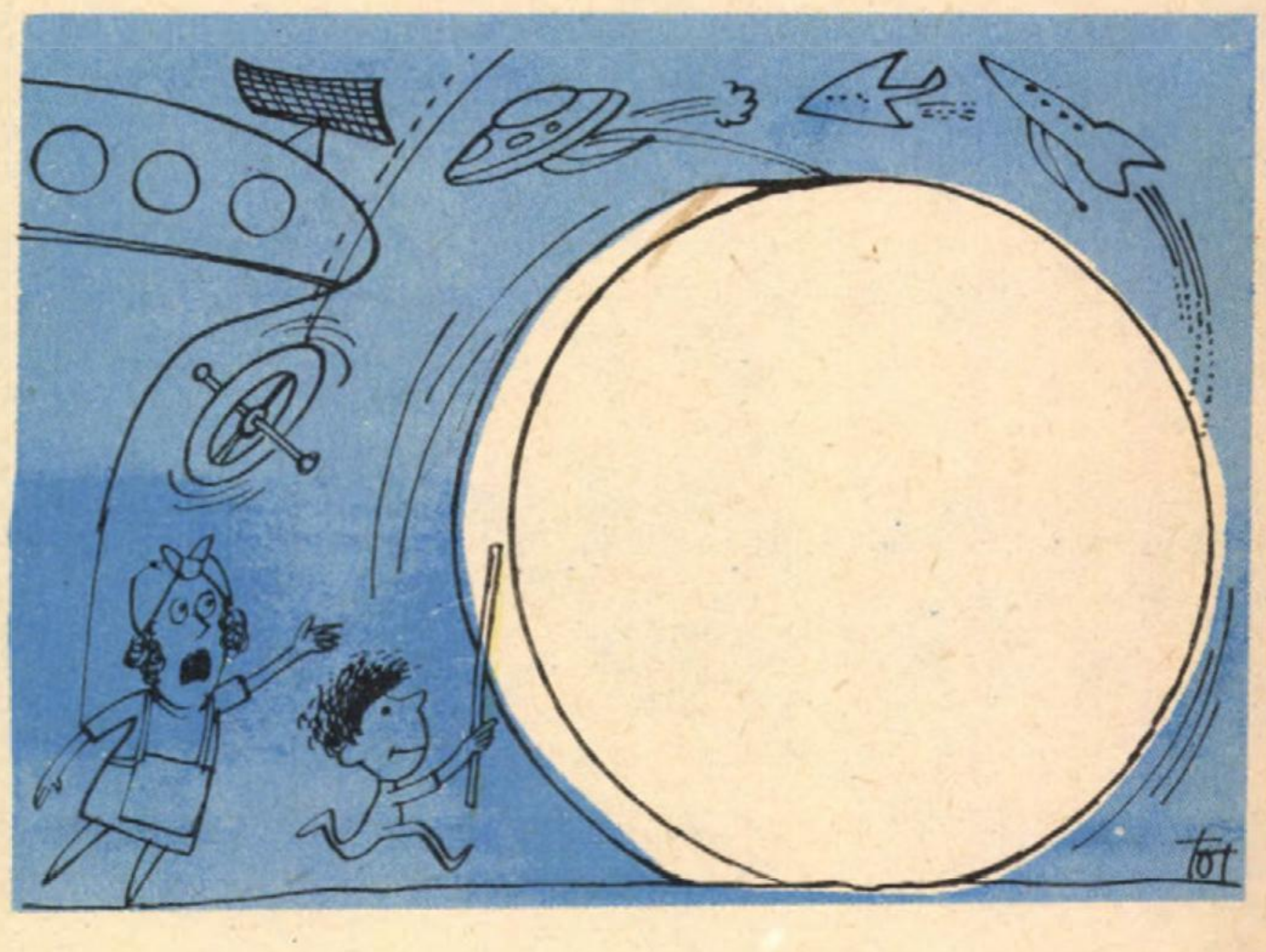

– Haszontalan kölyök, hová viszed az esküvői ebédet?!

MUNKAERŐ-CSÁBÍTÁS

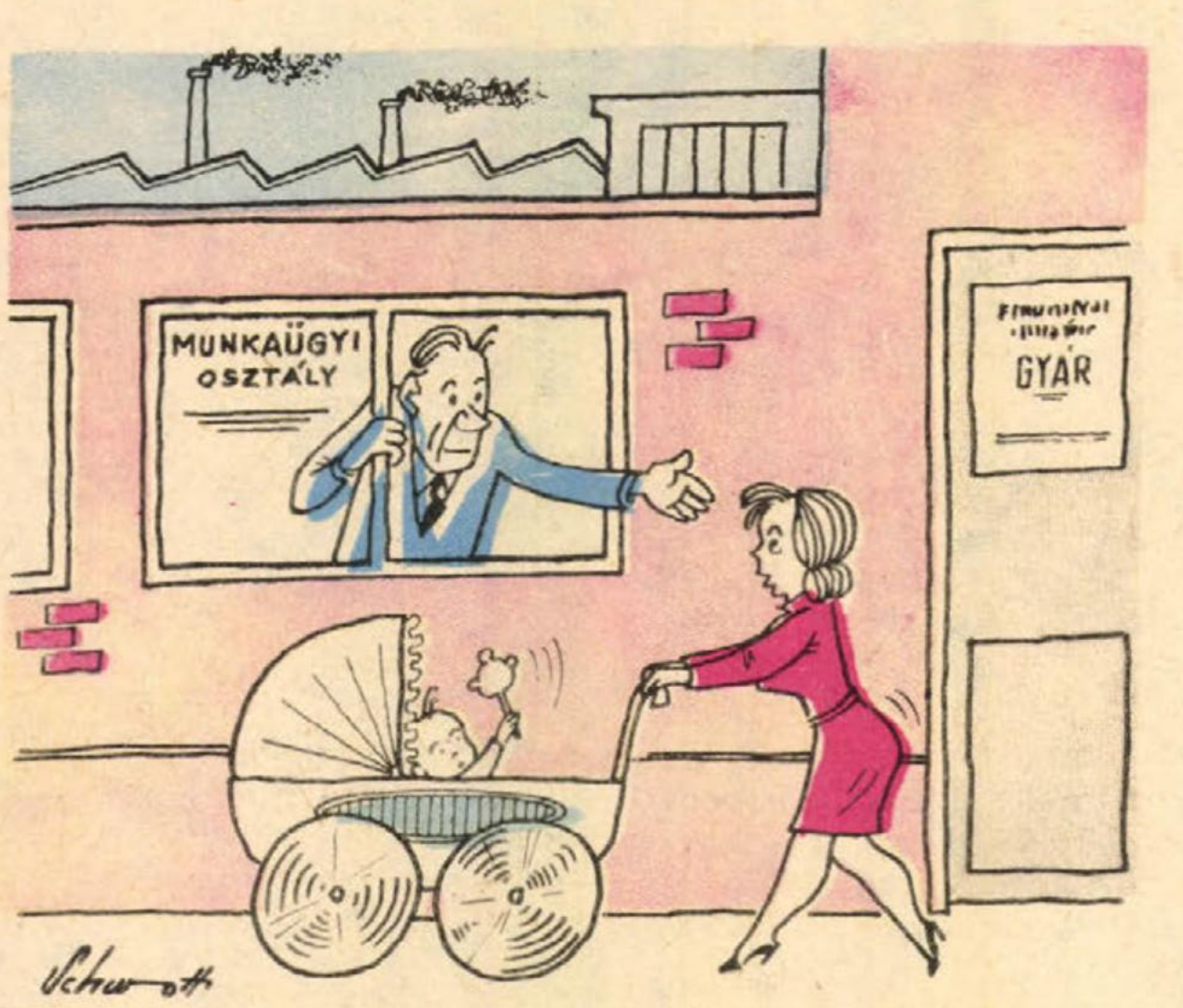

– Asszonyom, adja hozzánk a fiát technikusnak! A mai naptól számítjuk a törzsgárdatagságát!

FELVÁNDORLÁS

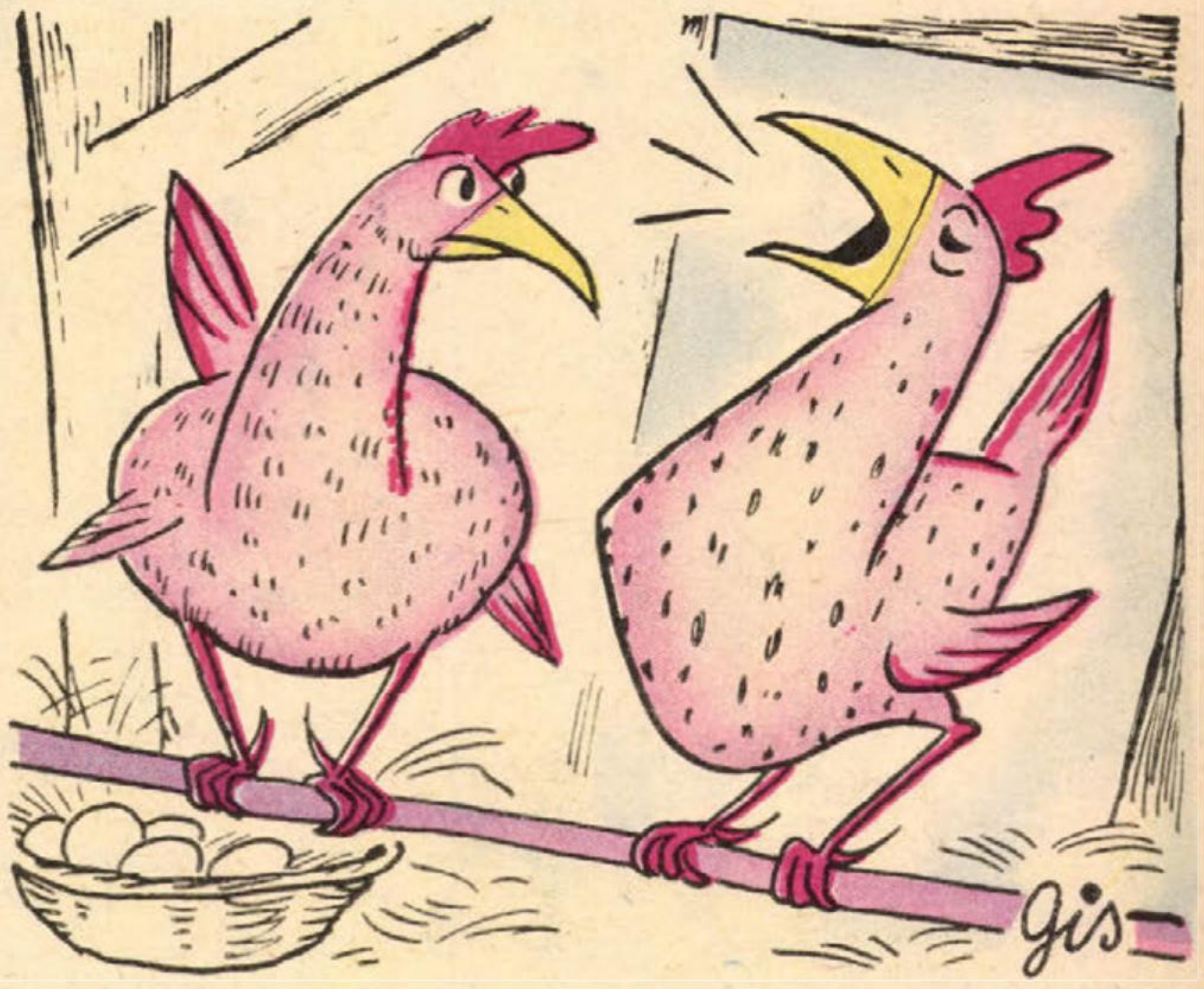

– Az én lányom Pestre ment grillcsirkének . . .

A NAGY EMBER KIRÁNDUL

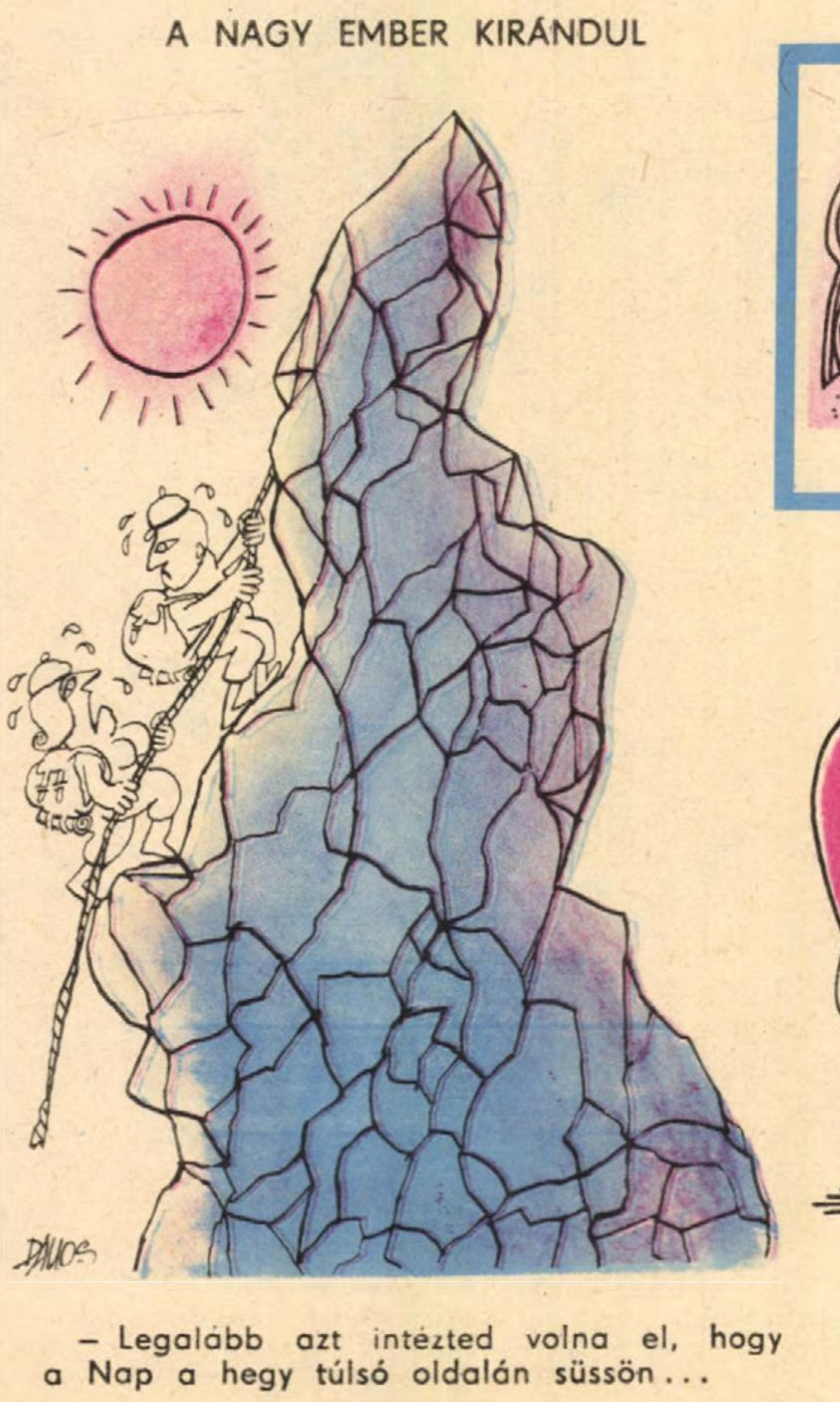

– Legalább azt intézted volna el, hogy a Nap a hegy túlsó oldalán süssön . . .

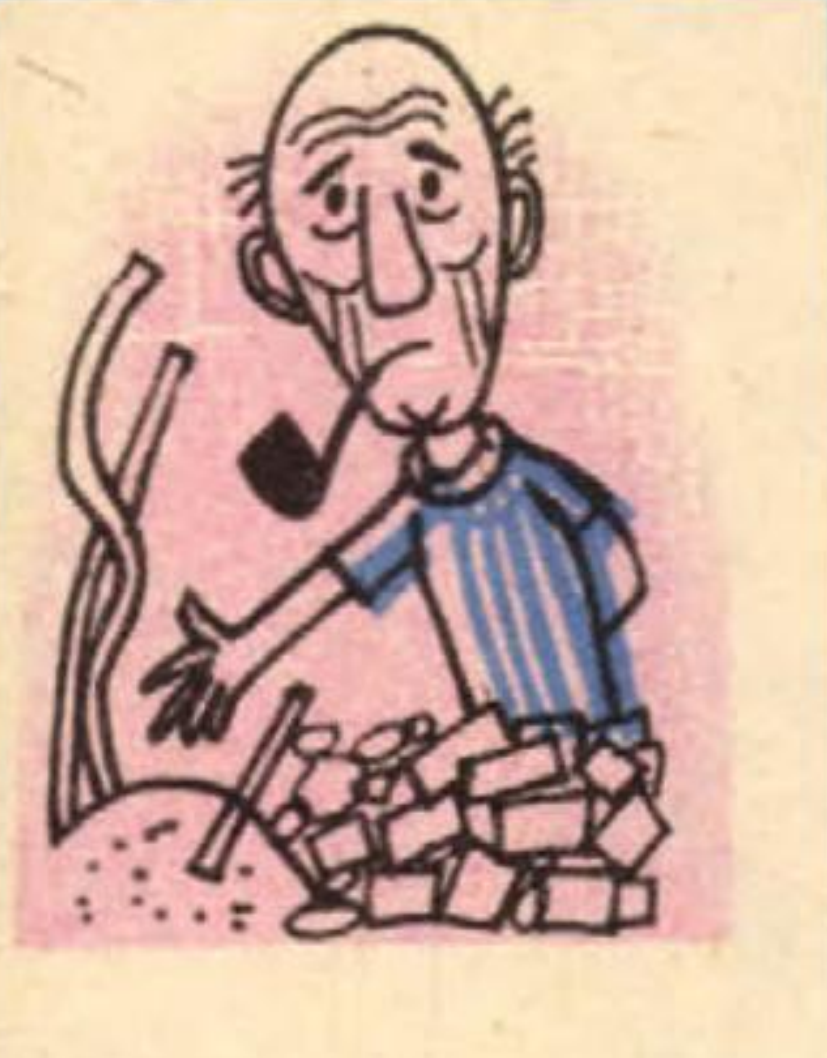

KICSI A VILÁG

Egy ismert művész így panaszkodott:

– Rettenetes! Nem tudok kijutni a lakásomból. Felszedték a kövezetet, árkok, kőhegyek vesznek körül, én meg nem vagyok hegymászó, és különben is kilencven éves elmúltam.

A művész: Picasso.

Helyszín: a francia Riviéra Grasse nevű városa.

Úgy látszik, Földünket állandóan átalakítják . . .

CSALÓDÁS

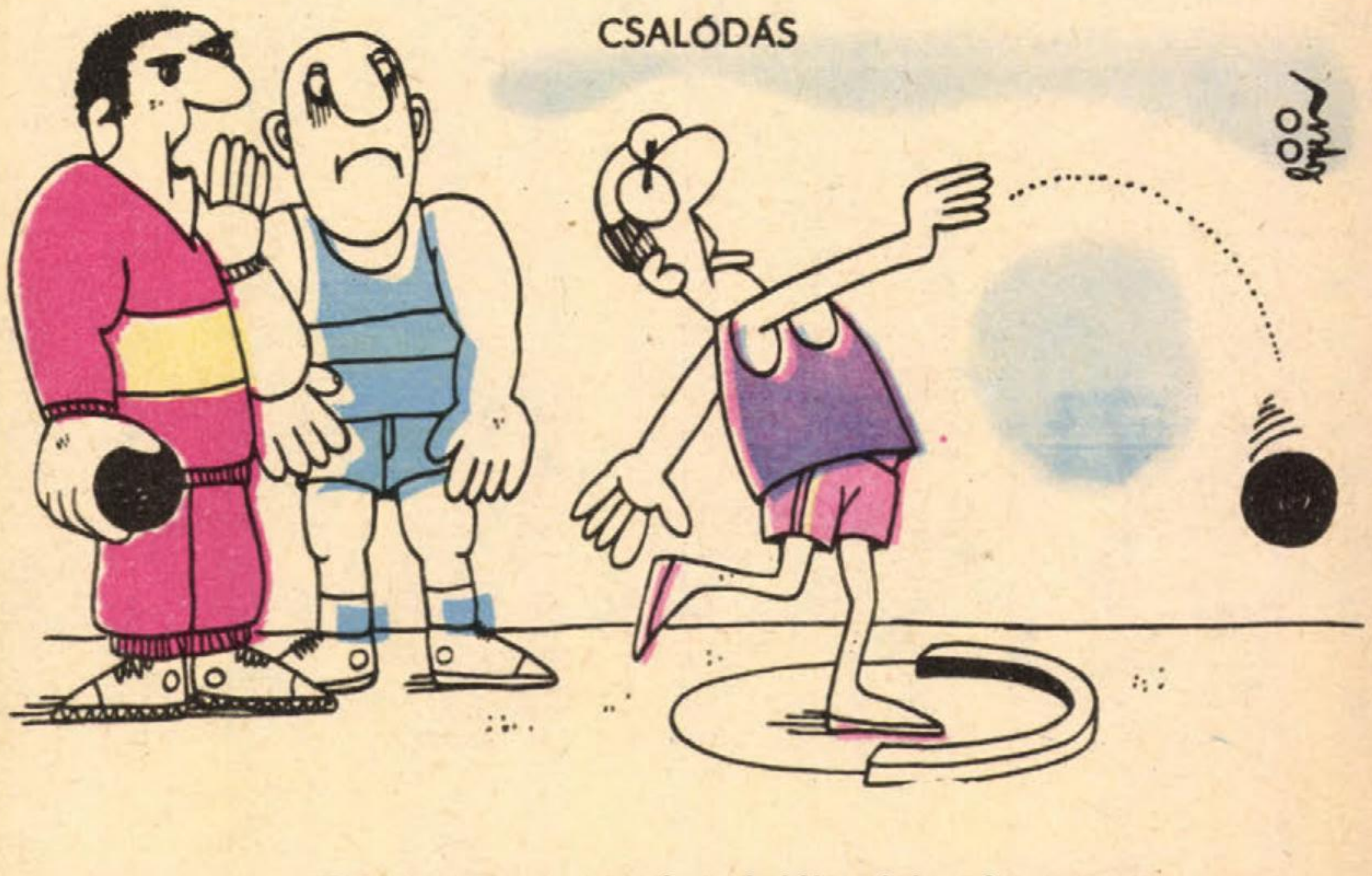

– Pedig milyen remek ajánlóleveleket hozott . . .

ÚJ TELEKTULAJDONOS

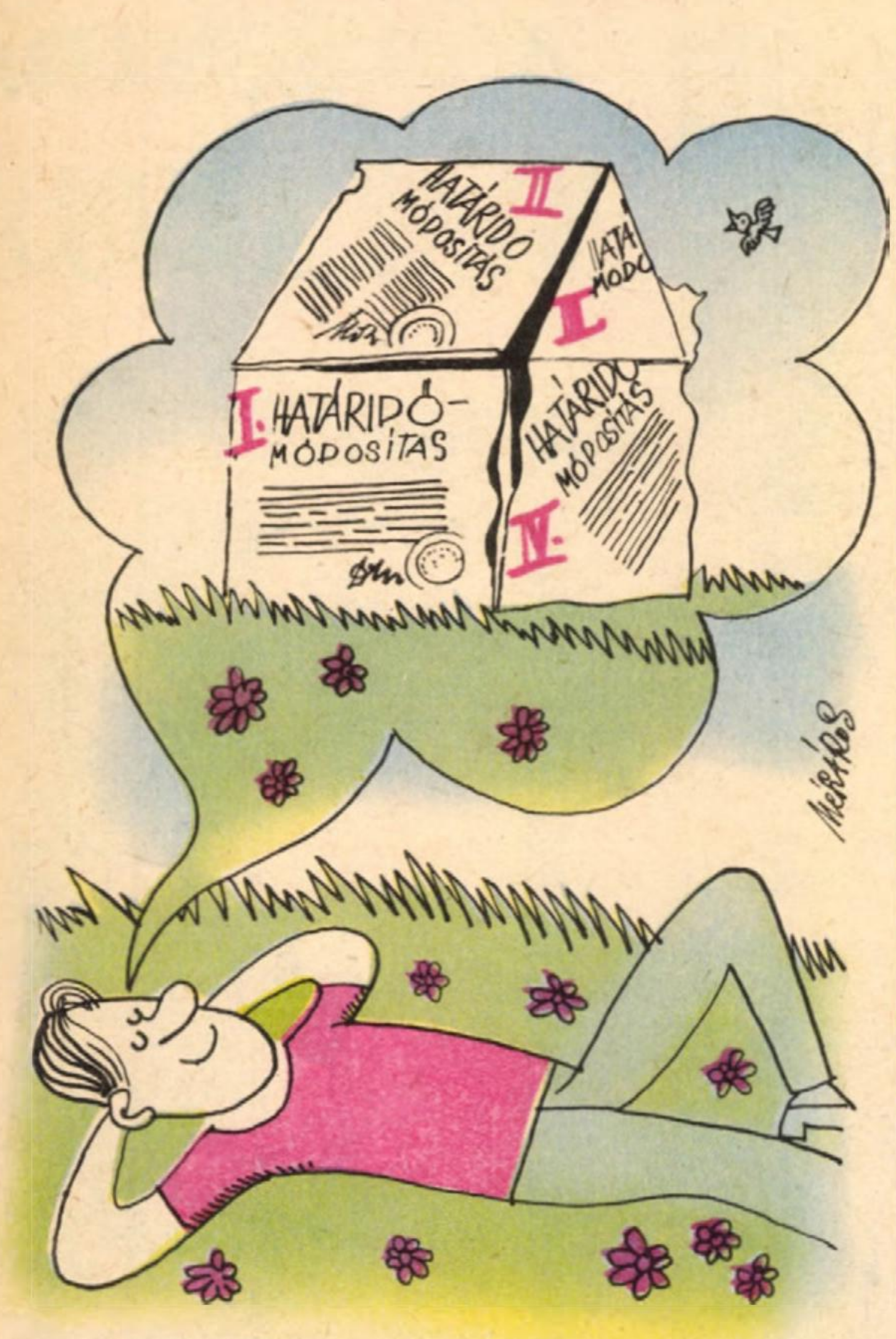

JÓ SZOMSZÉDSÁG

A szomszédom rádiója
Bömböl, recseg, kiabál,
S átkopogok illőn, mert az
Órám este tízre jár:

– Hallja, szomszéd, későn van már,
S alszanak a gyerekek;
Csendesítse rádióját,
Hogy a fene egye meg!

És a szomszéd visszakopog:
– Nem kell viszályt szítani;
Várjuk meg, míg bemondják, hogy:
„Tessék lehalkítani!"

Zsombok Zoltán

MEGLEPŐ ESET

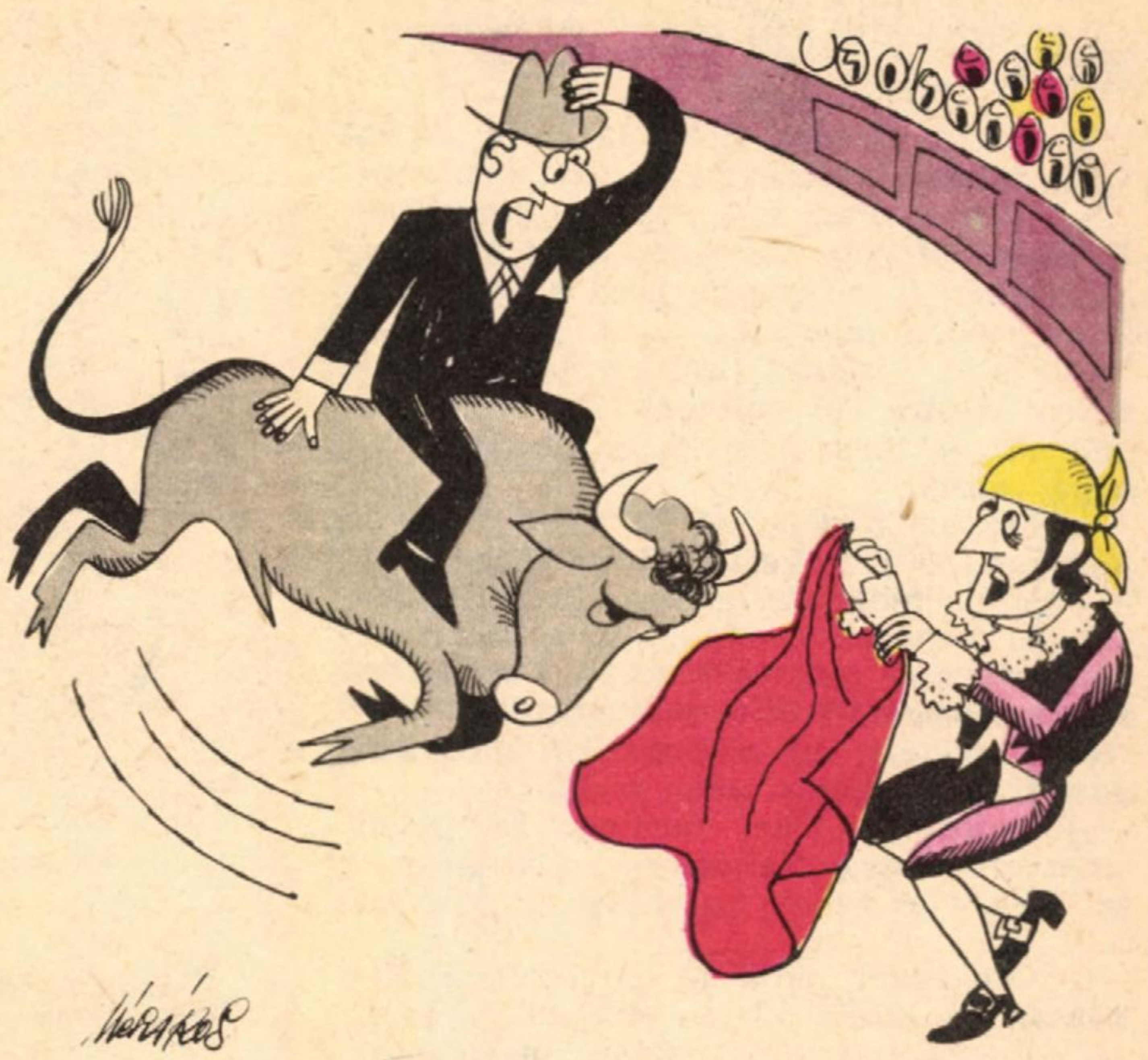

– Az állatvédő liga megbízottja vagyok!

HIPPI-TRAGÉDIA

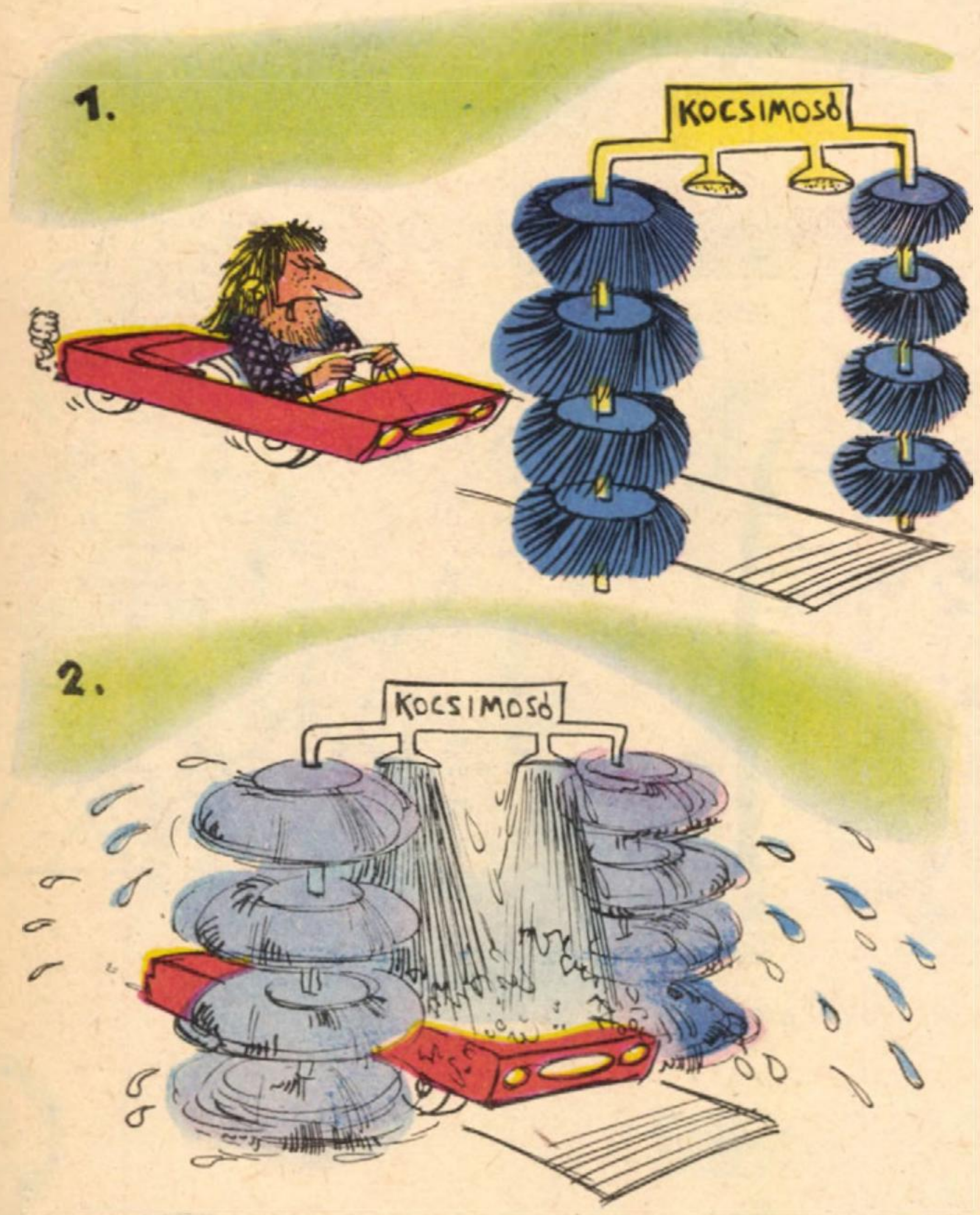

– Ha ezt tudom, nem választom a gépkocsivezetői pályát...

VÉR KAPITÁNY

Vér kapitány oltárhoz vezette a kormányzó leányát, a trópusi égen galambok csókolóztak. A fregatt ágyúi üdvöt lőttek, és engem megütött a guta. Kikapcsoltam a készüléket és hülyén meredtem a szűkülő fénykarikába. Már ikszedszer járom bolondját ezekkel a régi filmekkel. Az ember azt hiszi, visszaröppenhet negyven évvel, izzadó és boldog sihederként üvöltözheti végig azt a másfél órát. Aztán mire elül a harci zaj, kisül, hogy nem ő lett siheder, hanem a film öregedett reszketeg, pókháló szakállú aggastyánná a konzervdobozban. Megfordultam. Vér kapitány ült az asztal mellett és a terítő rojtjait morzsolgatta.

— Megint átejtett — mondtam hűvösen. — Nem szégyelli magát?

— Mit csináljak? — mondta szerencsétlenül. — Ez van.

Előhúzta az övéből rettegett gyilokját, a körmét kezdte piszkálni. Láttam, hogy reszket a szája széle. Nincs undorítóbb, mint amikor egy kalózkapitány pityeregni kezd.

— Negyven évig azt hittem, hogy maga a Világ Világossága. A Szuperférfi, Özvegyek Gyámola, Elnyomók Ostora. Most meg kisül, hogy csak egy szerencsétlen kis csirketolvaj, aki még a saját szakmáját se érti. Ne bőgjön, mert a fejéhez vágok valamit. Idehallgasson, betegre röhögtem magam, amikor ott a fedélzeten tojóskodott. Maga, apám, egy vízibuszt sem tudna elvezetni, nemhogy egy háromárbocost. Na, és a kis menyasszony... mondja meg őszintén: nem lett volna okosabb, ha otthon marad a fenekén és gyenge, de tisztességre méltó seborvosként tengeti napjait?

— Nekem azt mondták, hogy ő a világ legszebb nője.

— Ez? Ez a cukorbaba? Ez a fitos kis nyafogógép? Idehallgasson, egyetlen hatos villamos peronján tizenhat különbet talál. Aki után a maga menyasszonya még a meleg vizet se vihetné, mert egyszerűen nincsenek egy súlycsoportban.

— Akar mindent tudni? Nekem már akkor sem volt a zsánerem. De hát hogyan szállhattam volna szembe a rendezővel?

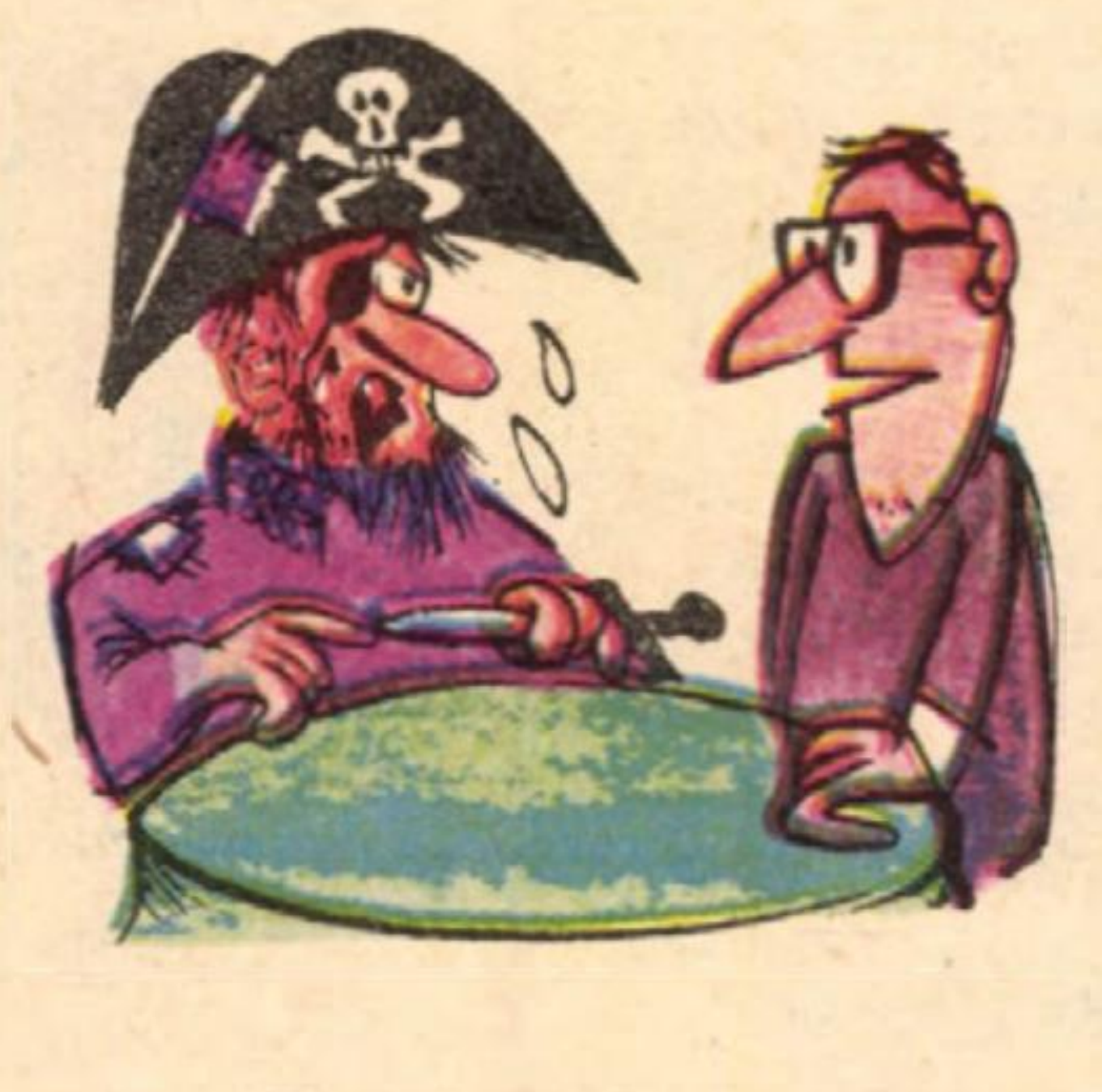

— Hogyhogy? A spanyol armadával igen, s a rendezővel nem? Ez a maga baja, Vérkém. Eszmei tisztázatlanság. Ezért vénülnek meg maguk idő előtt. Úristen, hiszen a királyok között is csak válogatott, mint Pityu a vadkörtében. Az egyik ellen fellázadunk, a másiknak behódolunk, mi? Hát mégis, mit képzel?

Kihúzta magát, először láttam valami méltóságot megcsillanni savószínű szemében.

— Egy kalózkapitány számára az a legkevesebb, hogy tudja, honnét fúj a szél. Izé... nem tudna nekem valamit, ahol hasznát vehetném a tapasztalataimnak? Esetleg elmehetnék anyagbeszerzőnek...

— Szánalmas naivitás, Vér kapitány. A maszekok egy perc alatt fejre állítanák. Egy életen át nyöghetné a pönálét.

— Akkor talán egy kis mosodát nyithatnék. Reklámoznám magam. „Folt esett az ágyneműjén? Ezt csak Vérrel lehet lemosni!" „Pacni a kapricon? Flekk a cihán? Ez Vért kíván!"

— Efféle ízléstelenséggel ma már Hollywoodban sem jutna semmire.

— Esetleg elmehetnék egy futballcsapathoz intézőnek?

— Ott úgyis túlkínálat mutatkozik.

— Rémes. Szóval pusztuljak éhen? Sehol nincs már szükség egy jó nevű kalózra?

— Azt nem mondtam. De ha megint bőgni kezd, a fejére borítom ezt az akváriumot. Majd megpróbálunk valamit, felhívunk egy-két számot. Maga addig menjen, igyék meg egy fél rumot. De ha bajba keveredik, akkor köztünk vége mindennek.

Pár perc múlva zűrzavaros üvöltözést hallottam az utcáról. Az ablakhoz siettem, odalenn egy csenevész fiatalember püfölte Vér kapitányt.

— Mi történt? — ordítottam.

— Megcsípte a menyasszonyomat ez a hippi — kiáltott a srác, és eltáncolt Vér kapitány tőre elől. A kalóz most kardot rántott, és vagdalkozni kezdett. A srác elhajolt a penge elől, belharcba ment át, és tizenkét horgot csapott Vér kapitány lengőbordáira. Békés szívvel engedtem le a rolót. A tanulság megvigasztalt: Vér nem válik vízzé, de felpofozzák.

Jövő hétre Bulldog Jacket hirdeti a műsor. Kedvenc gengszterem volt ez a Bulldog. A Világ Világossága, Szuperférfi, Özvegyek Gyámola, Elnyomók Ostora, alig várom. Jó lesz megint visszafiatalodni negyven évet.

Peterdi Pál

a Mentőangyal

A forrónadrágos, fiatal lány, fáradtan, pilledten álldogált a tűző napsütésben, a Pest felé vezető országúton. Pompás, éjfekete Mercedes kocsi tűnt fel a távolban és pillanatok alatt a forrónadrágos mellett fékezett.

— Halló, kislány! Szálljon be! Elfuvarozom Pestre. Jó emberek kis helyen is elférnek — tárta ki a kocsi ajtaját a jóképű vezető.

— Menjen a dolgára! Én nem intettem magának, és nem kértem, hogy álljon meg — mondta morcosan a lány. A férfi indított és dühösen elszáguldott a Mercivel. Alig pár perc múltán hatalmas, szédítően elegáns, vajszínű Chevrolet gurult a lány elé. A vezetője, egy matuzsálemi korú, kopasz férfi kiszállt a volán mellől:

— Autóstop? Oké, darling. Én lenni amerikás magyar fiatalember. Elvinni magát Pestre és aztán, ha akarja, Chicagóba is.

— Öregapám, adja át üdvözletem Nixonnak és tűnjön el! — válaszolt a lány, aztán meglehetősen udvariatlanul hátat fordított.

— Ez a mai fiatalság! Nem fogadnak szót az idősebbnek — legyintett mérgesen az öregúr és pillanatok alatt kámforrá vált. A forgalmas országúton most ütött-kopott, rozoga, tíztonnás teherautó közeledett. A forrónadrágos lány izgatottan integetni kezdett, majd végigsimította a blúzát, hogy érvényesüljenek a vonalai. Bűbájos, kacér pillantással bámult a tragacs vezetőjére, egy micisapkás fiatalemberre. Csikorogva, szuszogva állt meg a rozoga alkotmány.

— Szép fiú, elvinne Pestre?

— Szálljon be, kisanyám, mehetünk — felelte szívélyesen a sofőr.

— Egy pillanat türelem! — kérte a forrónadrágos. — Lajos bácsi, jöjjön elő.

Az út menti bokor aljából jól megtermet, harcsabajuszú ember tápászkodott fel:

— Csapjon a kezembe, fiatalember. Kössünk egy kis üzletet. A helyi téesz elnöke vagyok. Nyakunkon az őszibarack, mert nem kapunk elég teherautót a szállításhoz. Látom. Pest felé megy, és alig van rakománya. Megpakoljuk barackkal, szilvával, elvisszük a piacra.

— Nem bánom — bólintott a sofőr —, de ez a szép lány lesz a kocsikísérőm Pestig.

— Szállj csak fel, Piroska. Te vagy a mi téeszünk mentőangyala. Ezen a héten már öt teherautót szereztél nekünk. Nincs is gondunk többé a zöldség- és gyümölcsszállítással...

Galambos Szilveszter

Láz

Lángol arcom, hátam izzad,
forróságtól majd elégek,
a nagy láztól csaknem szétmegy
a fala a véredénynek.

Mint az izzó cigaretta,
mint egy középkori máglya,
úgy érzem, mintha a testem
mind atomhamuvá válna.

Azt kérdezik, hogy mi történt,
nem támadott meg a nátha,
a 6-oson hozzám ért egy
forró nadrág forró szára!

Donkó László

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

MI AZ ABSZOLÚT BUTASÁG?

Hegedűs István:

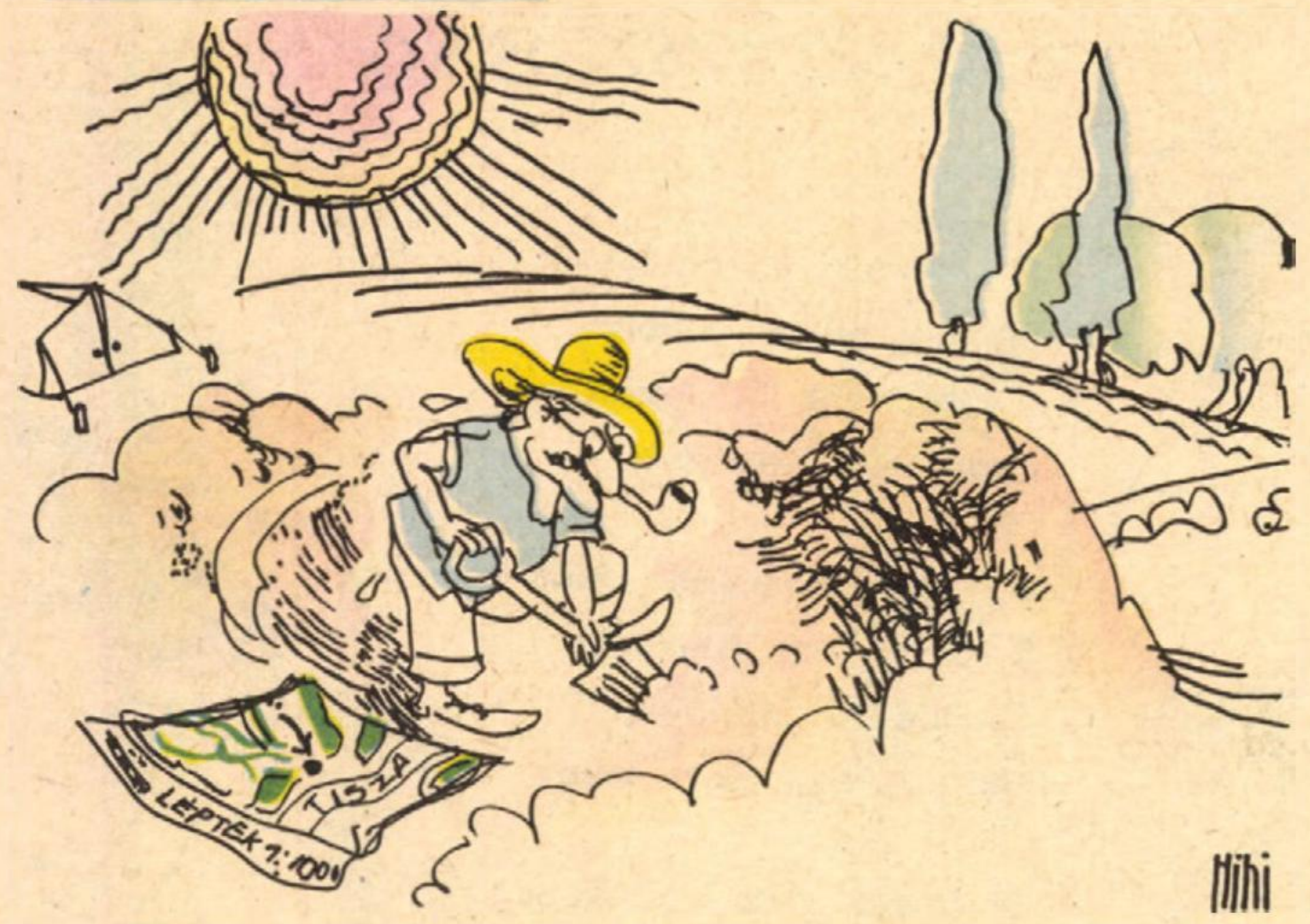

– Harmincöt fokos melegben Attila sírját keresni...

Balázs-Piri Balázs:

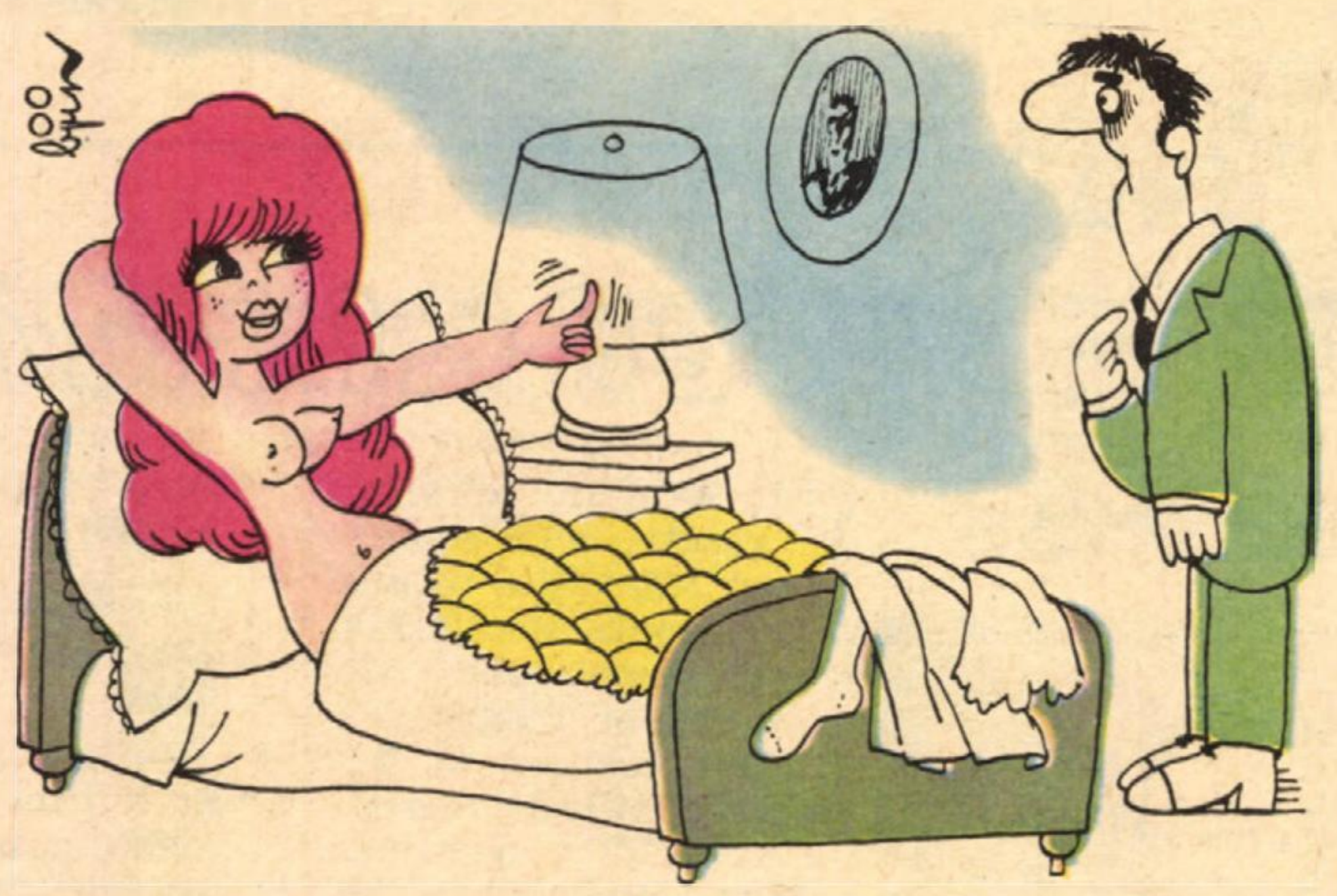

– Nekem tetszett szólni?

Fülöp György:

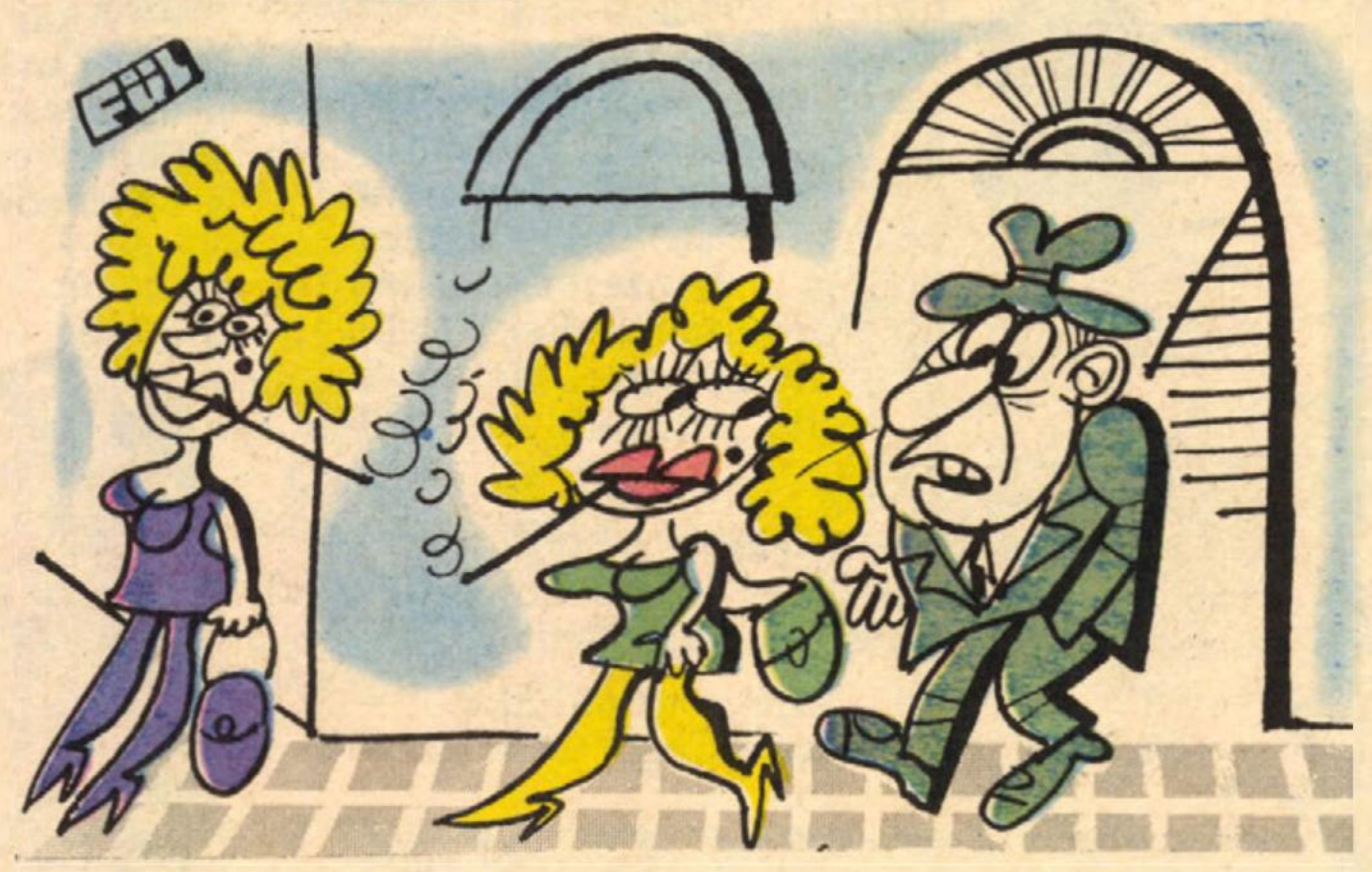

– Ezek után tudom a kötelességemet. Kisasszony, ezennel megkérem a kezét.

Takács Imre:

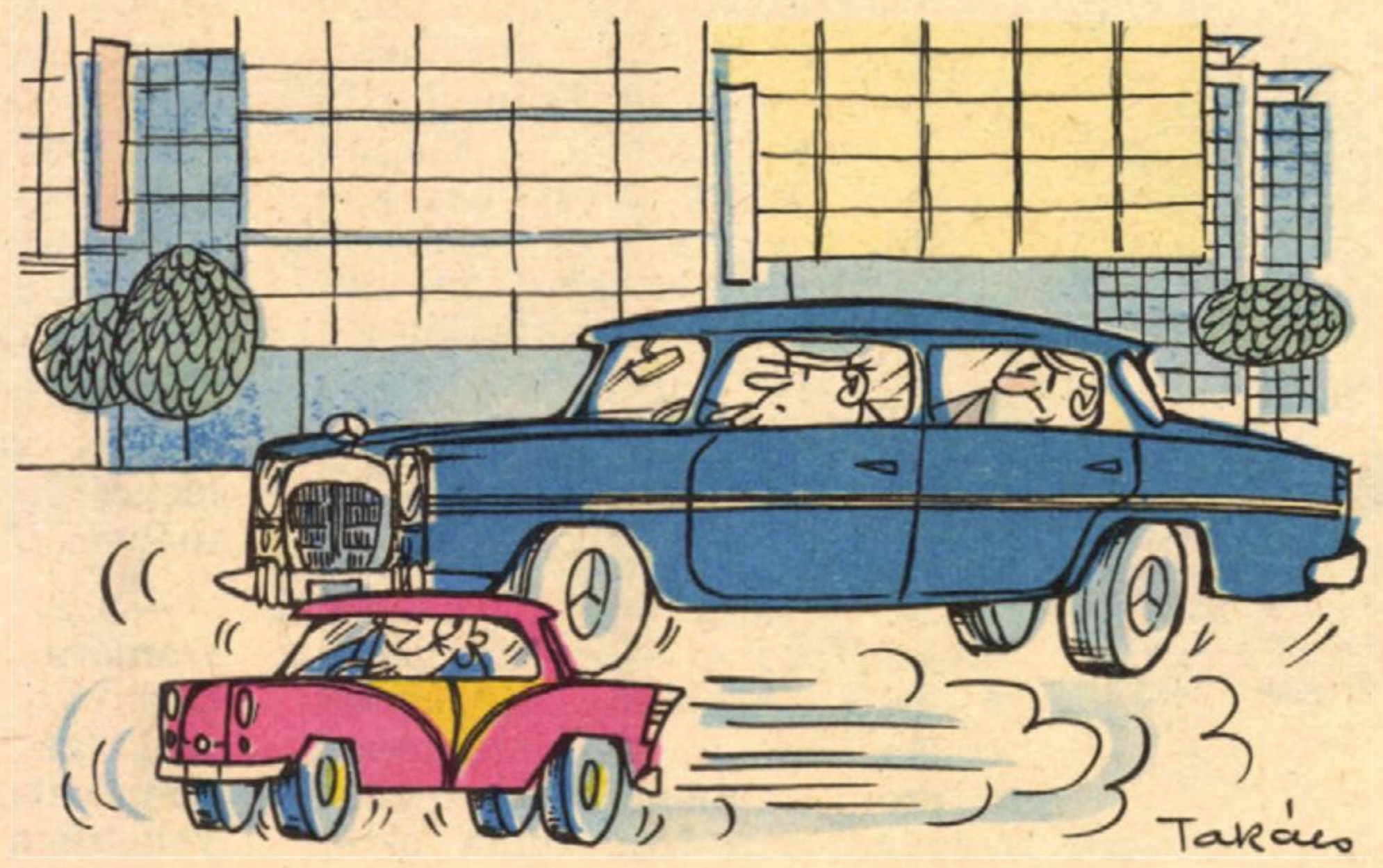

– A Trabantunkkal megelőzni a főnökünk Mercijét...

Vasvári Anna:

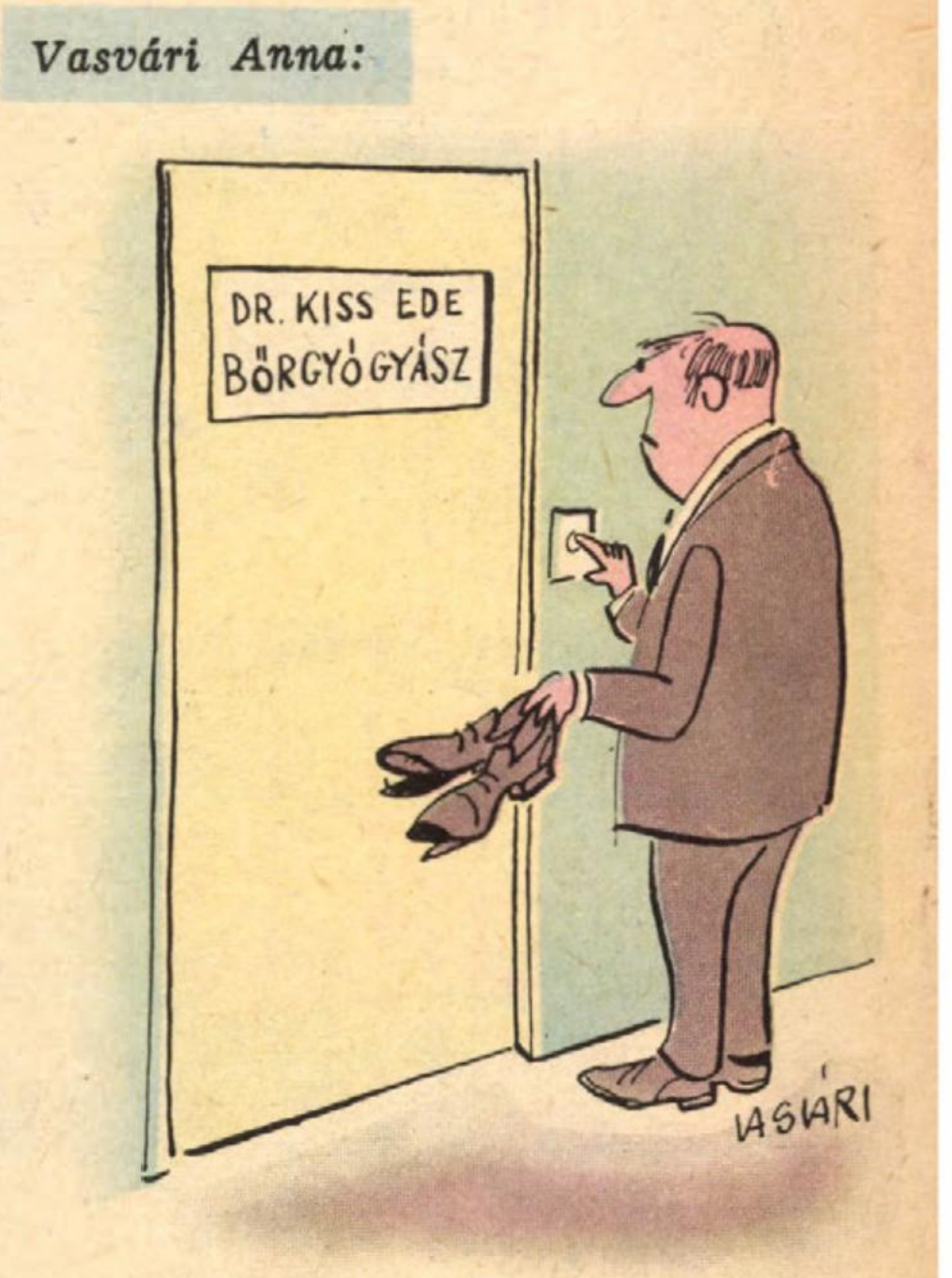

Szűr-Szabó József:

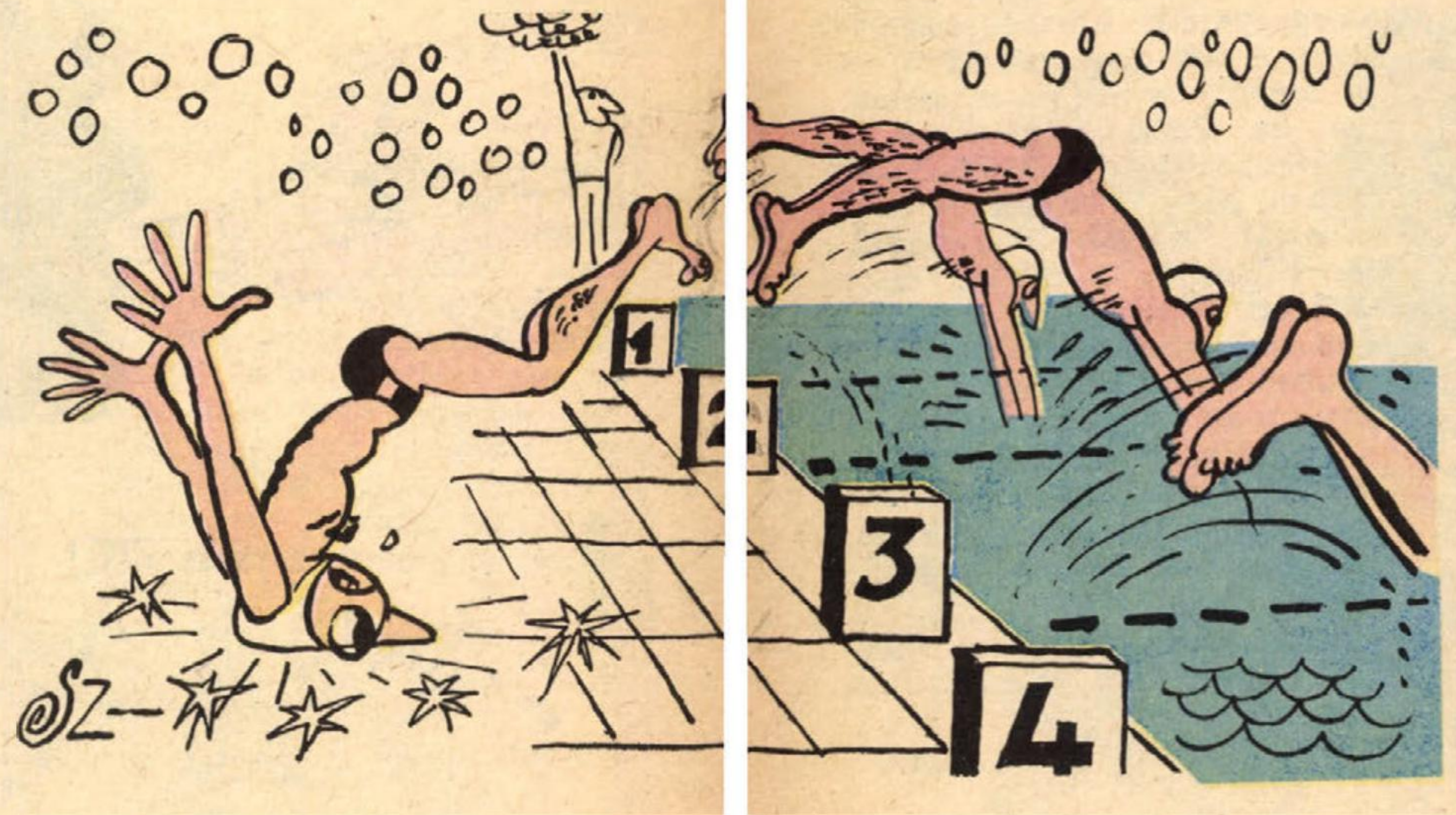

Várnai György:

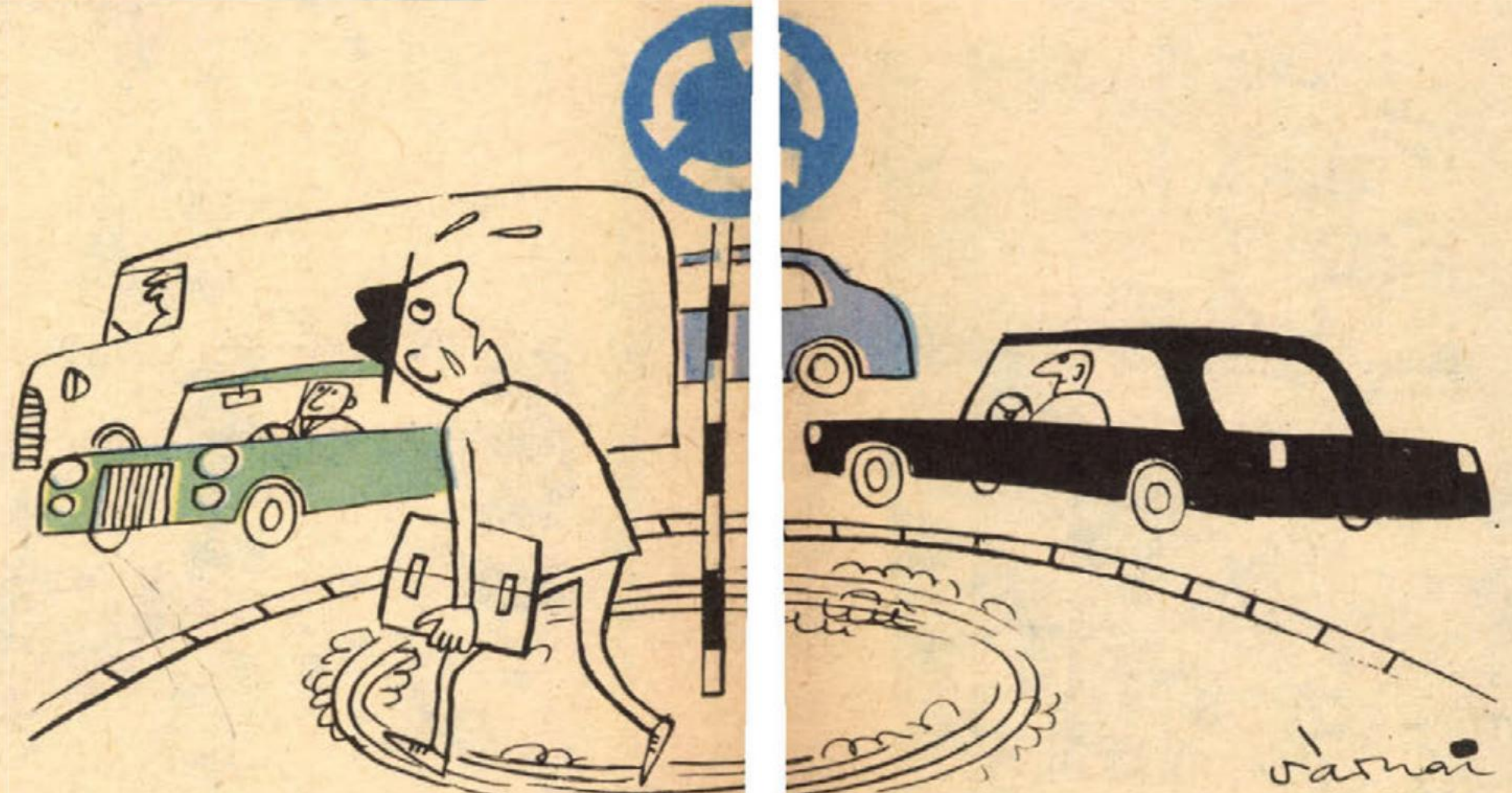

Sajdik Ferenc:

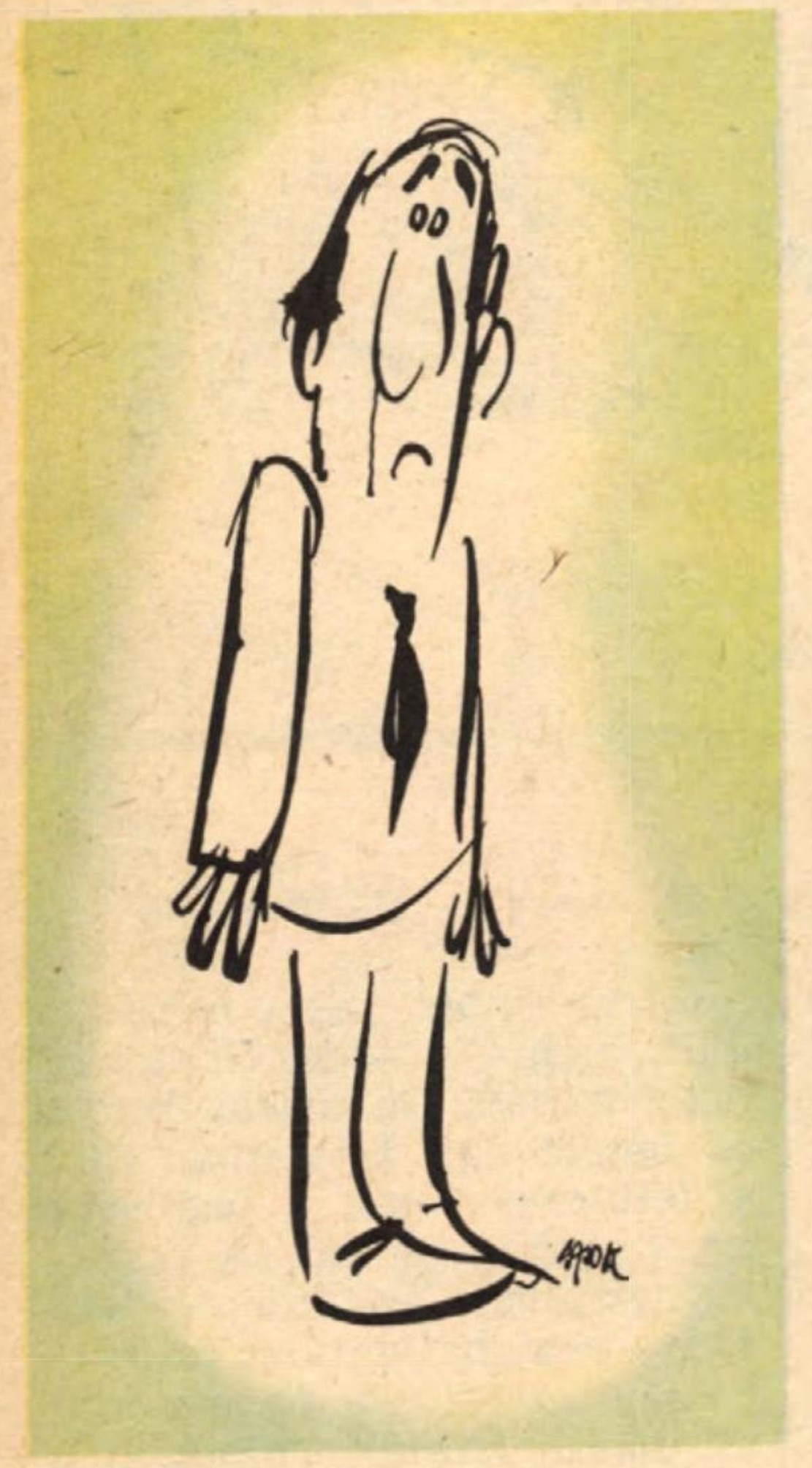

– Aki nem tudja, hogy az U–235-ből és a Pu–239-ből pár száz EV hatására 5–10 MeV szabadul fel.

Mészáros András:

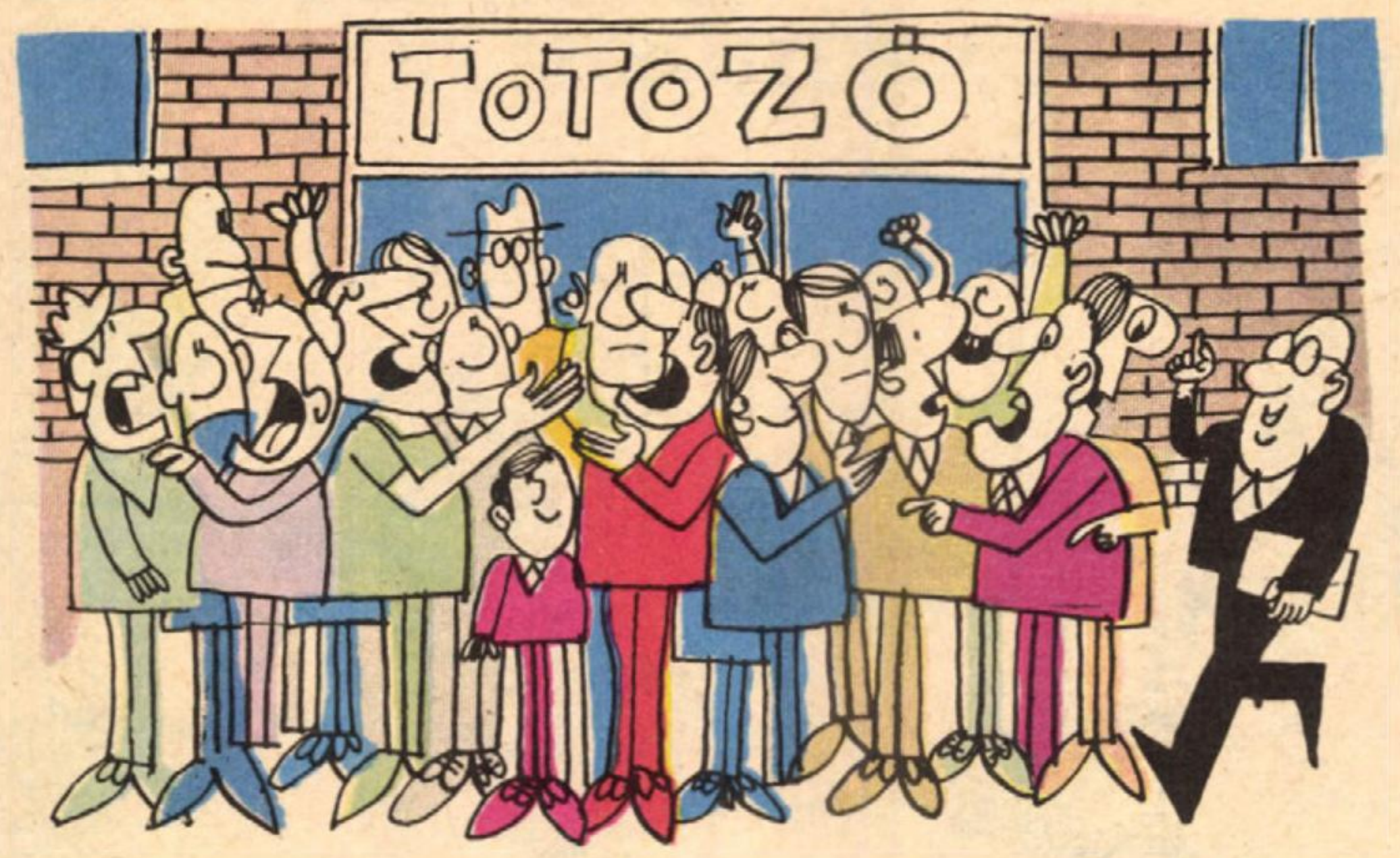

– Aki azt hiszi, hogy itt okos lehet.

Dallos Jenő:

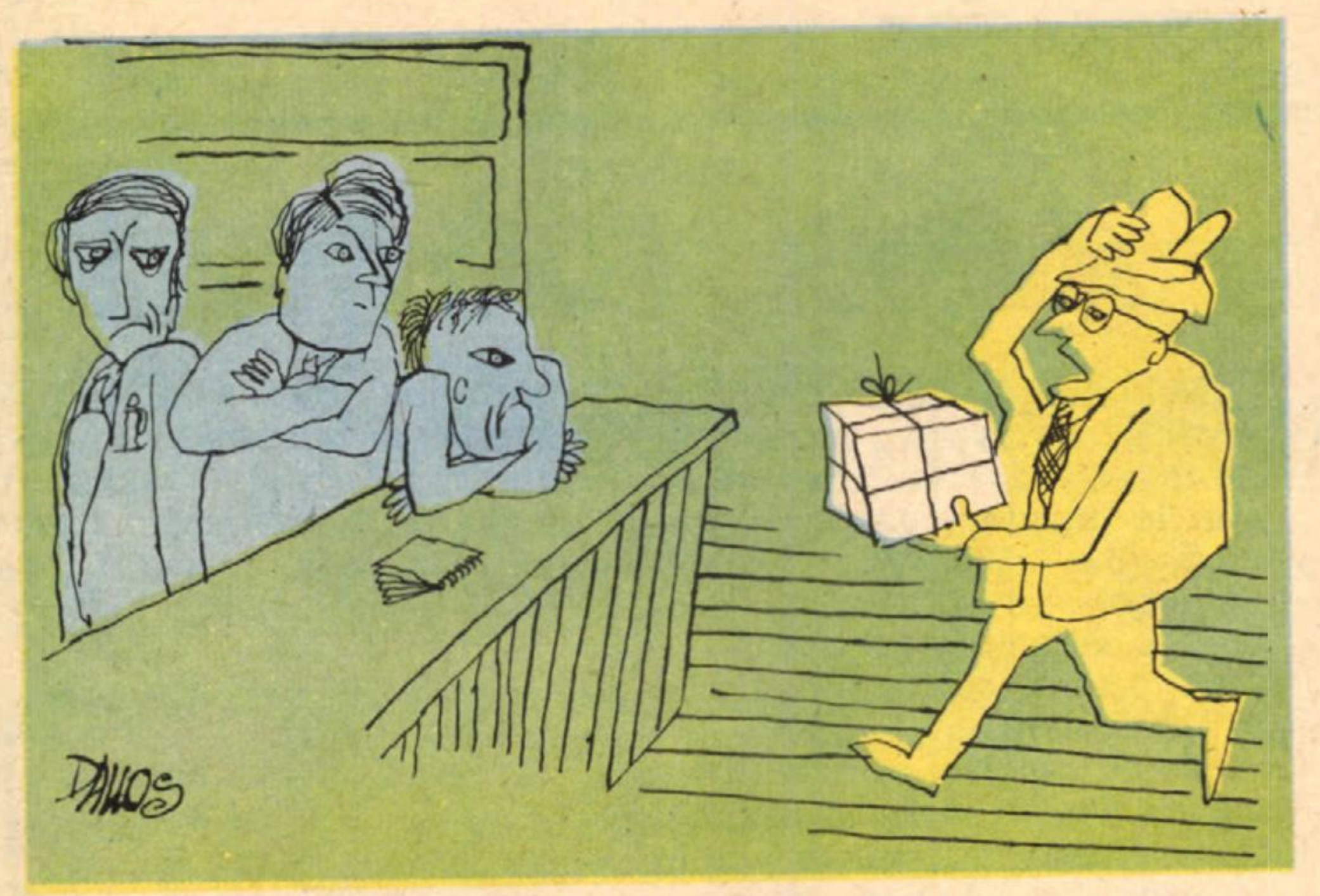

– Bejöttem reklamálni...

Barát József:

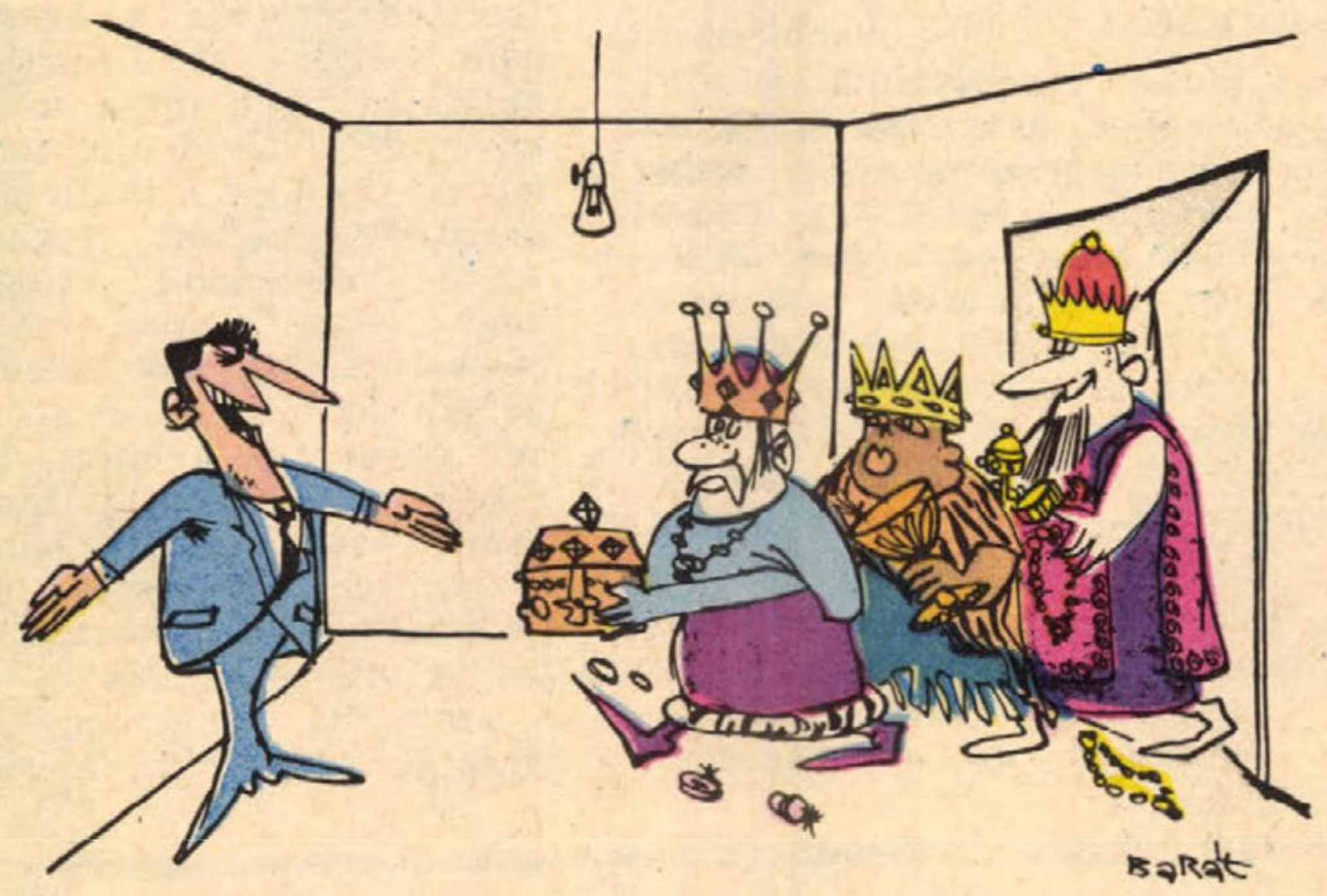

– Külföldltől vámcédula nélkül ajándékot elfogadni.

Brenner György:

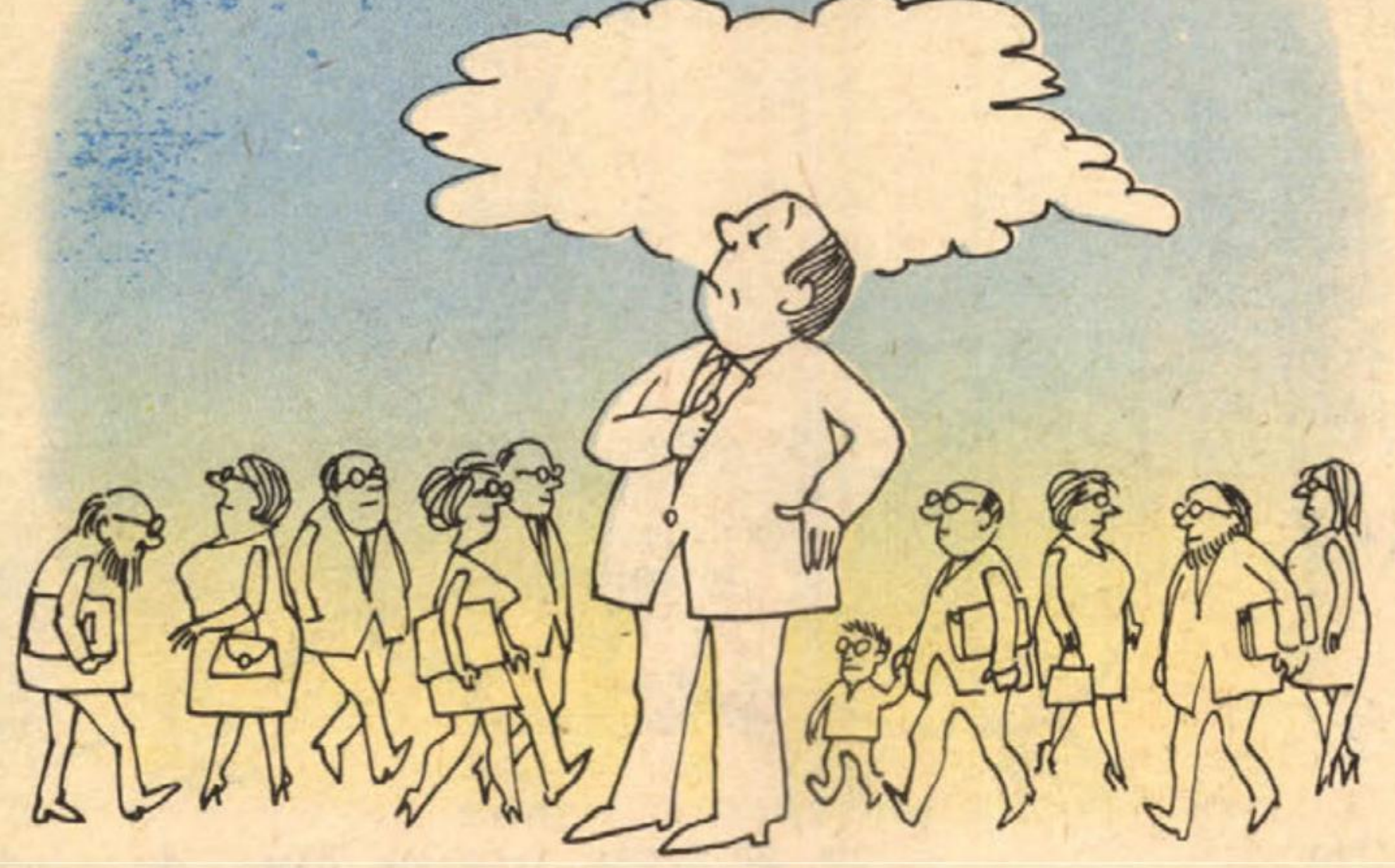

– Ha valaki mindenkinél okosabbnak hiszi magát...

Felújítási ballada

Felvonultak a falbontók.
„Felújítás” — így mondja más
A tervre a mű tesz pontot,
S tiéd a terv, ó, Szent Tanács!

A kaput eltorlaszolván,
Állványt húznak a házunkra.
S áll az állvány, mint a bálvány.
Szakértő szól: „Két hét munka.”

Hajnalban üvöltés, szitok,
Csákány csapkod, zúznak, vernek,
Felriadnak békés lakók,
Asszony sikolt, sír a gyermek.

S amikor már egy hét múlva
Az egész ház idegőrült
— Mintha csak elvágták volna.
A világra vészes csönd ült.

Mindenre rátelepedett.
Mint hol elsuhant a halál.
A csönd felett állvány mered,
S a házfal szétromboltan áll.

Eltelik egy hét, majd kettő...
Most! A házon megjelenik
Két bánatos kevergető,
S lassan a meszet keverik.

Kavargatnak, kevergetnek,
Déli kettőkor egy végső
Kavarás. Felkerekednek.
Mi az, mi az? — Szabad hétfő.

Másnap újra kevergetik
Kettőig. — Ez szabad kedd ma.
Harmadnap ugyanazt teszik,
Mert az a nap — szabad szerda.

A szabad csütörtök se rossz!
Szabad péntek... S már lobogtat
Kavarónk egy hivatalos
Rendeletet: — Szabad szombat!

Fohász

Hol van a terv? Hol a határ-
idő? Segíts, ó, Szent Tanács!

Radó György

● ● ● ● ● ● ● ●

HŐSÉG

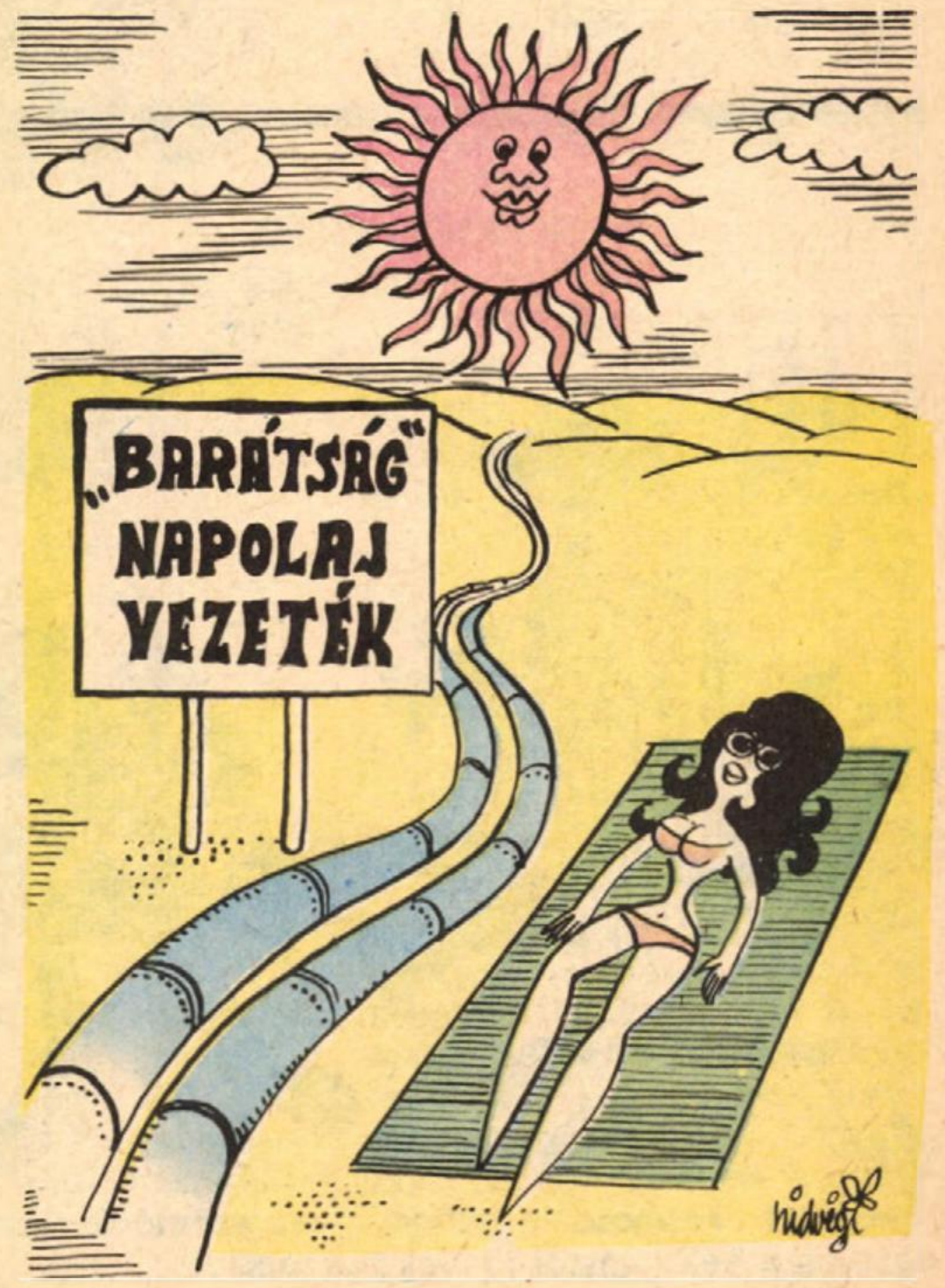

STÍLSZERŰ RENDEZÉS

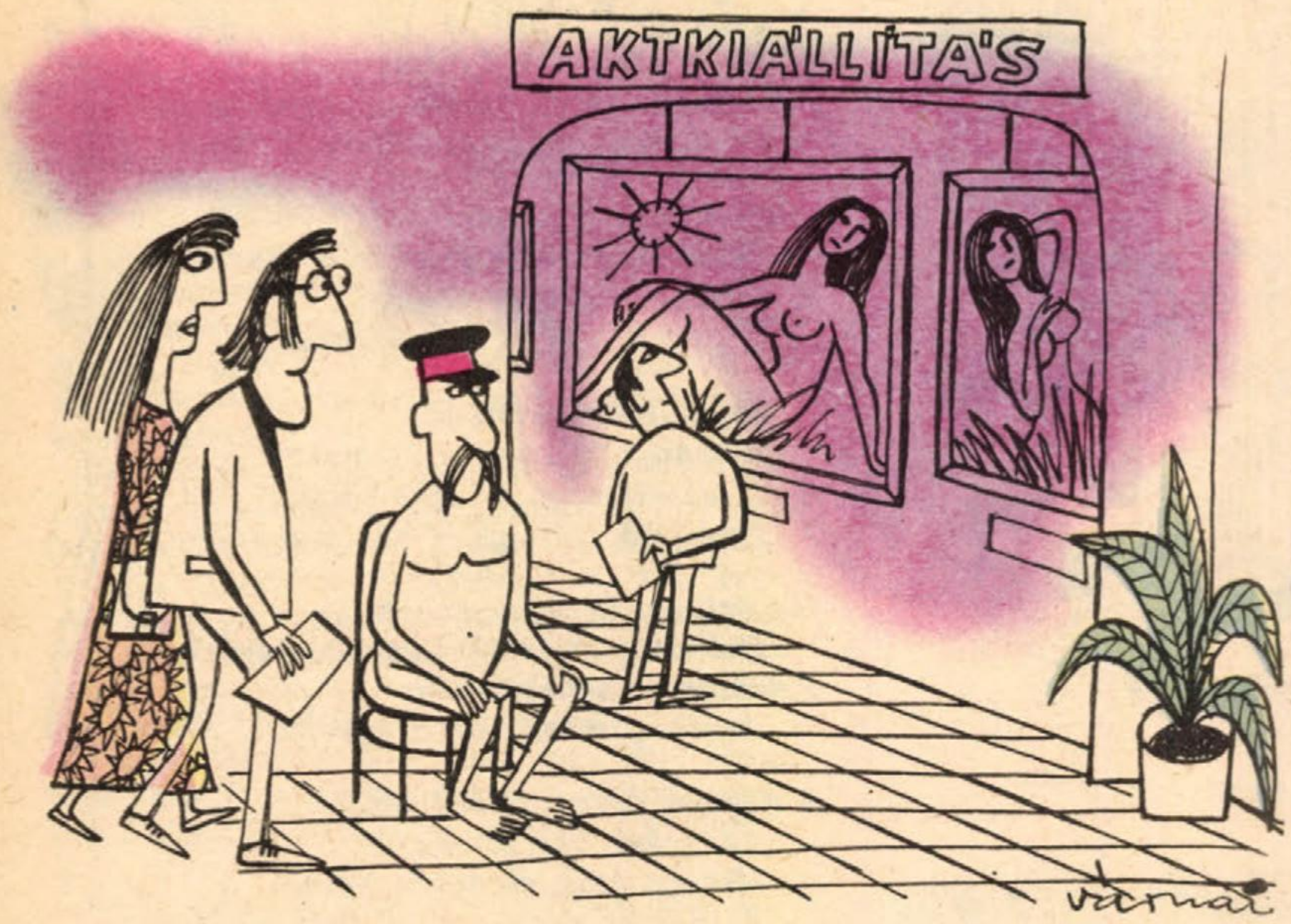

KEZDŐDIK A TANÍTÁS

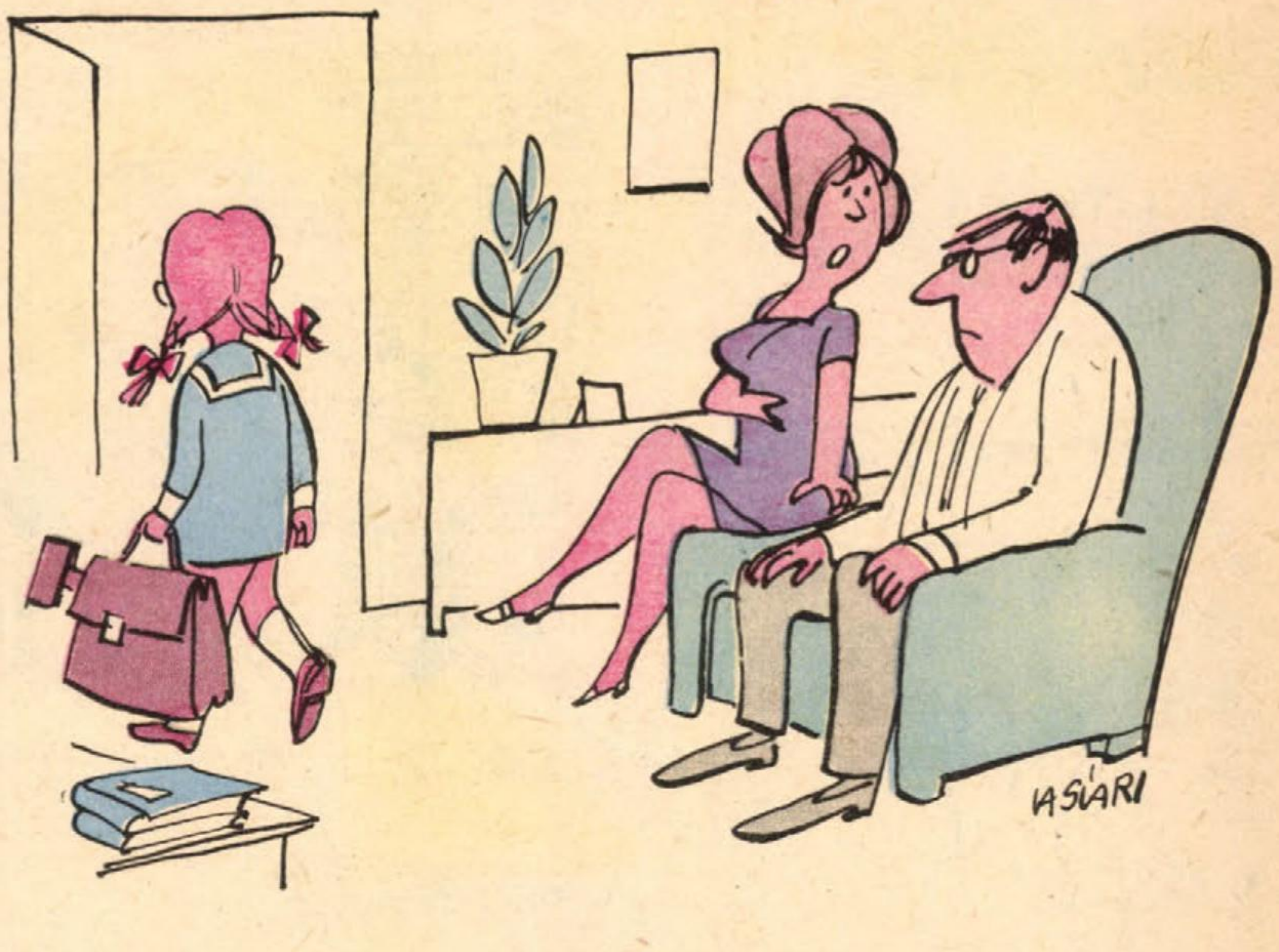

– Megint tanulhatunk...

ALKIMISTA

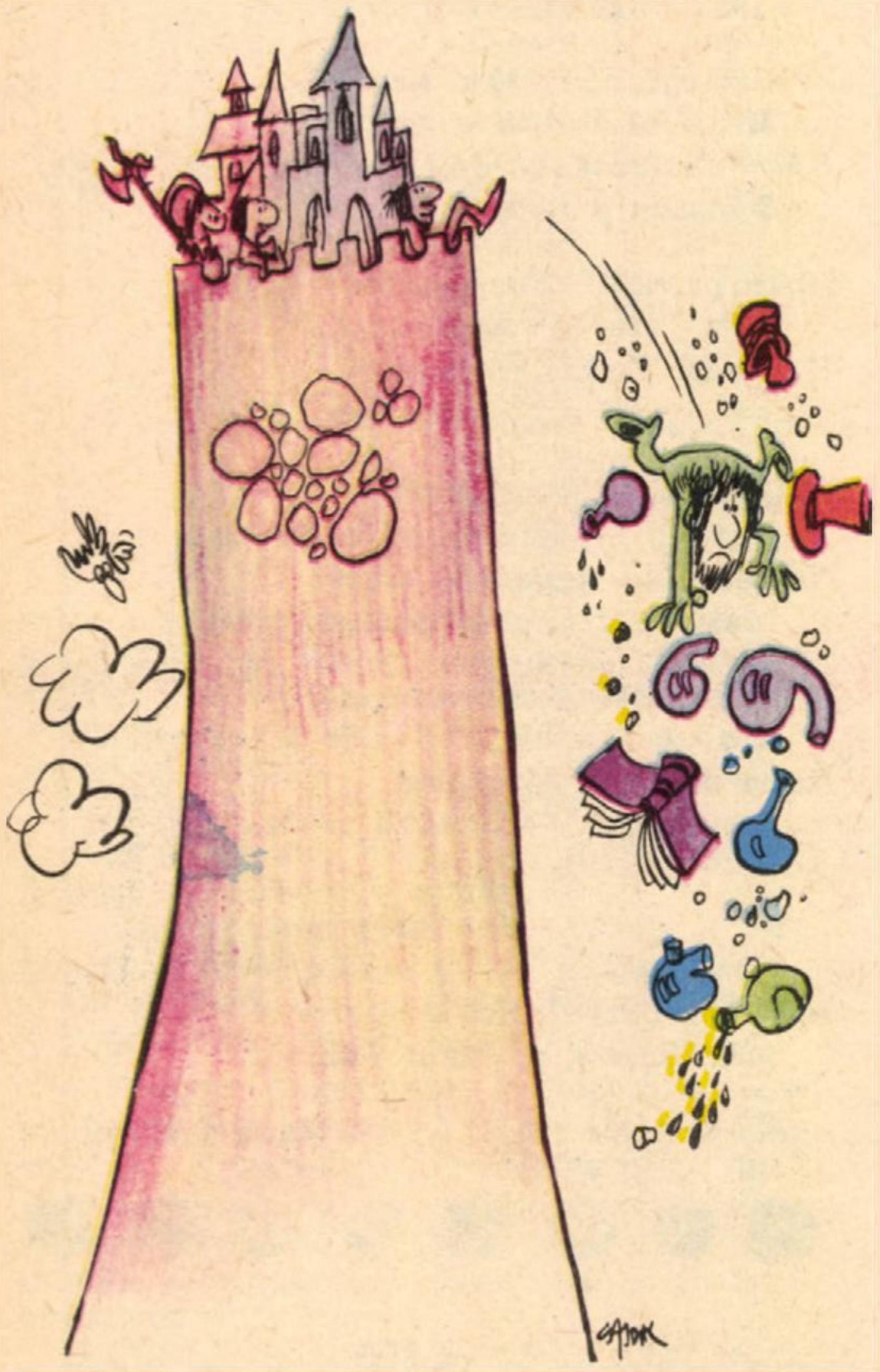

– Kontár volt, aranyat nem tudott csinálni, csak valami nylont.

Mabel, fordítva

Nekiállok néha külhoni regényt is olvasni, hogy gyér, de ingatag nyelvtudásomat evvel is megtámogassam valamennyire. Időnként egészen kellemes olvasmányra lelek így, s eszembe jut, lám, ezt nem ártana esetleg magyarra is lefordítani!

Isten ments persze, hogy magam fogjak neki, hisz ahhoz nem elegendő megérteni az olvasottakat, hanem művészi fokon illik visszaadni, a magyar olvasó számára is megfelelően.

A szóban forgó mű vége például így hangzik, hevenyészett, durva fordításban:

„Mabel csengette John telefonjához, és szólta hozzá: — Szerelmesem, nemsoká szület nekünk baby! Majd saját örömkönny az arcon törölte meg, csinálta sietés a lépcsőn, ment be bolt, tejet inni kicsi miatt, és csak pár perc múlva érezte igen boldog John erős karja, aki mormolt, bele fülbe: — Ördögbe is Mabel. leszünk hárman, pompás!

Így persze alig érthető, jöttem reá, és nekifogtam — csak úgy próbaképpen — magyarabbra és életszagúbbra átültetni. Íme: „Mabel felemelte a telefonkagylót, miáltal örömmel tapasztalta, hogy az iker beszél. Izgatottan várt egy órácskát, majd tárcsázhatott, de a készülék nem csengett ki. Lecsapta a hallgatót, mire újból az iker következett, majd újra szabad lett a vonal, de ekkor John készüléke jelzett foglaltat. Amiből legalább tudhatta, hogy vagy otthon van, de mással cseveg, vagy nincsen, hanem John ikre cseveg. Mabel ekkor úgy döntött, hogy mégse vár holnapig, inkább személyesen vágtat oda. A földszinten jutott eszébe, hogy nem rakta ki a szemetet, meg jött a villanyszámlás is, meg a szomszéd néni, hogy szerinte le lehet lakni a gázfűtést, mert a Bálinték is lelakják.

Mire Mabel újra nekilendült, nem is tudta hirtelen, hogy minek. De eszébe jutott, és betért egy tejboltba, ahol a félliteres tasak a legkisebb adag, pohár nélkül. A tasakkal átrohant az úton, érdeklődve végighallgatta a közbiztonsági szakközeg formás kiselőadását, fizetett, felhágott a trolira, ahol rájött, hogy csak buszjegye van, és átszállott a buszra, ahol rájött, hogy semmilyen jegye nem maradt. Erre rájött az ellenőr is, de megegyeztek készpénzfizetésben. A lift nem működött, és a hetedik emeleten a csengő se, de John meghallotta a dörömbölést is, és kijött hálatelten, hogy már csak te hiányoztál nekem váratlanul, pont bontják a padlót, mert beázott a lenti lakó, úgyhogy szó sem lehet semmiről. Mire Mabel elzihálta, hogy nem is baj, mert már fogalma sincsen róla, mit is akart. Így esett, hogy ettől számítva nemsokára hármasban éltek, és aránylag boldogan, pompás!"

Szerintem tűrhetően életszagú lett így elsőszörre is, hát nem?

G. Szabó Judit

IGÉNYESSÉG

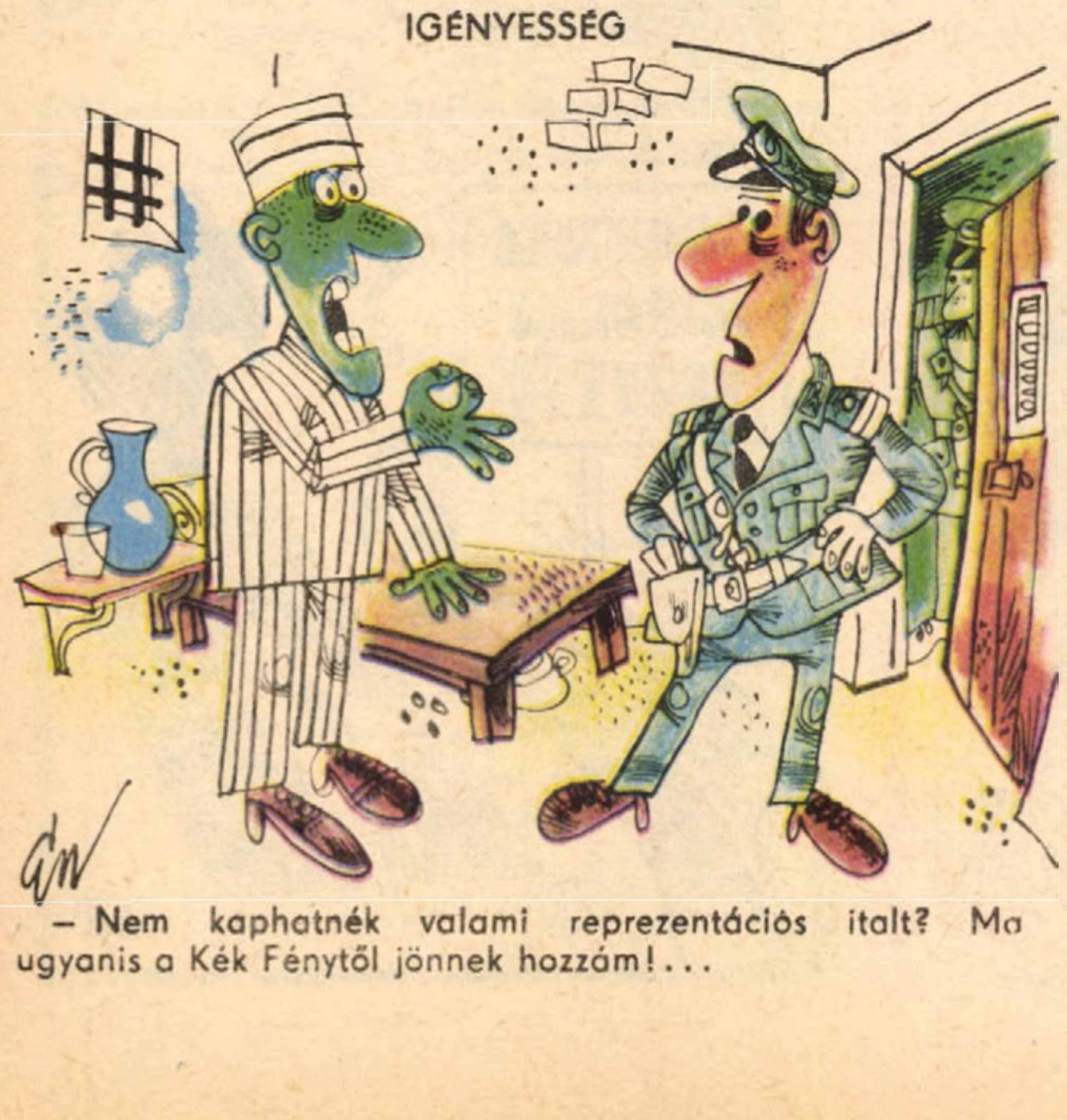

– Nem kaphatnék valami reprezentációs italt? Ma ugyanis a Kék Fénytől jönnek hozzám!...

SIKERES HÁZASSÁG

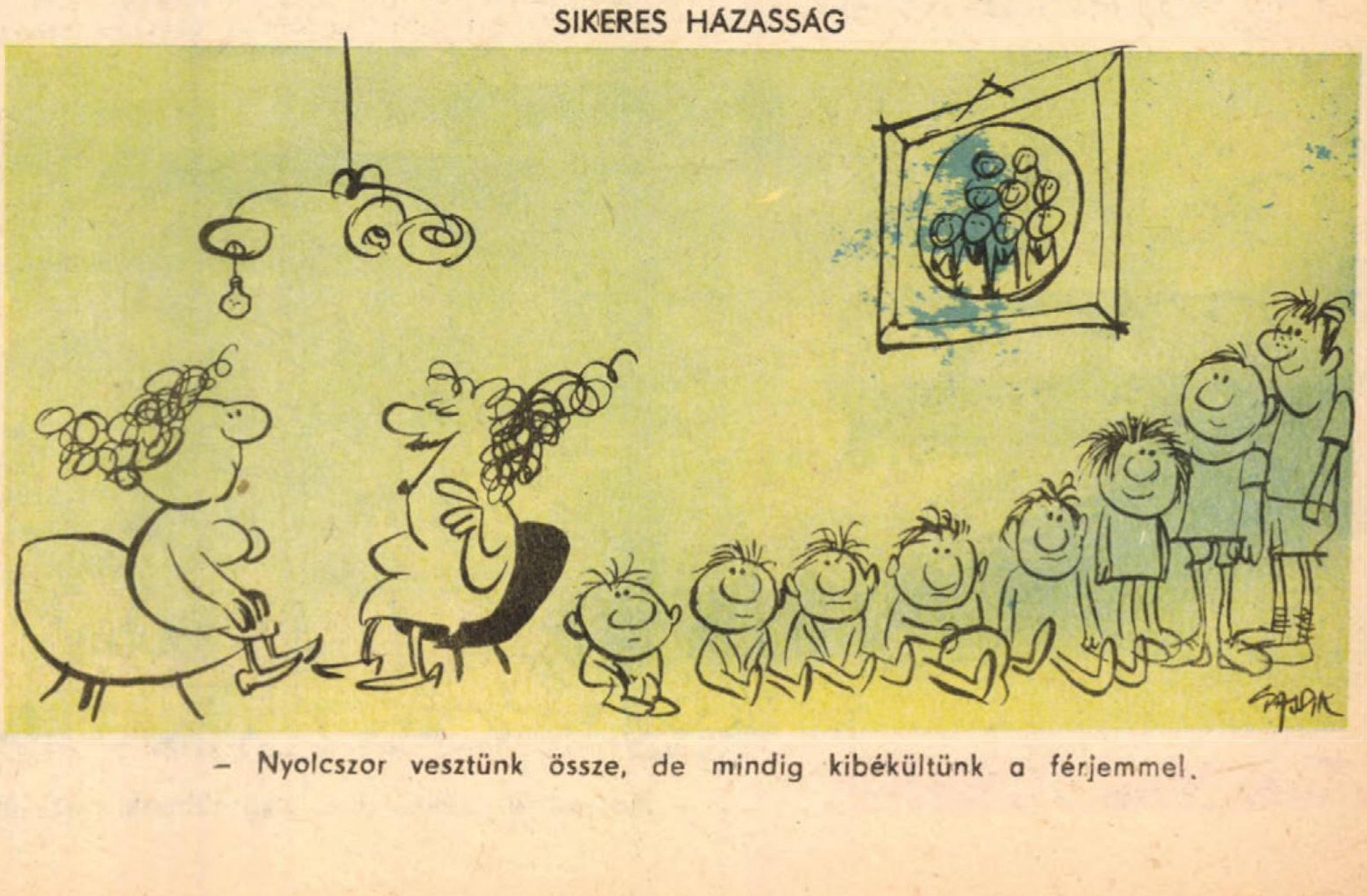

– Nyolcszor vesztünk össze, de mindig kibékültünk a férjemmel.

TÖRÖKVILÁG

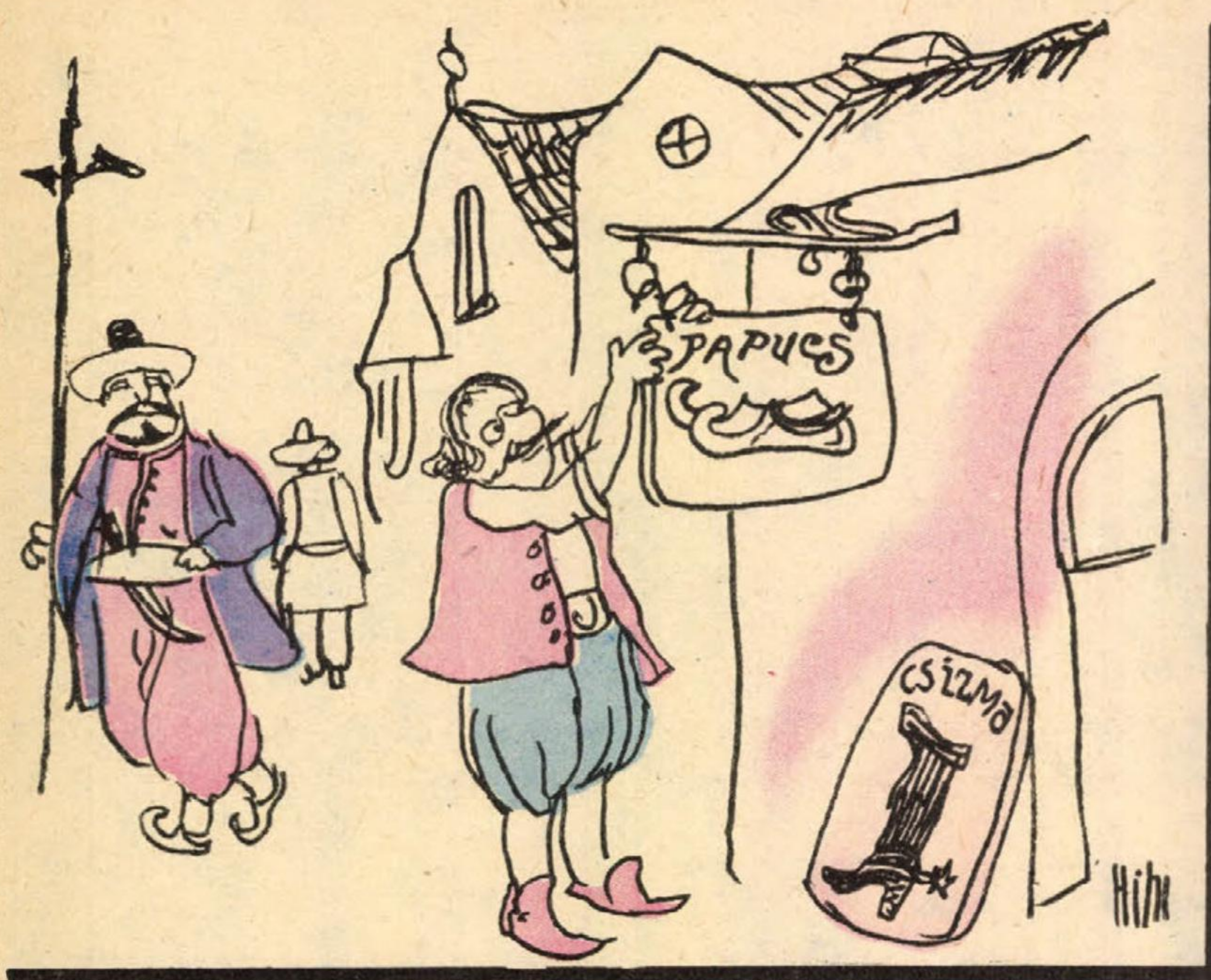
PAPUCS
CSIZMA

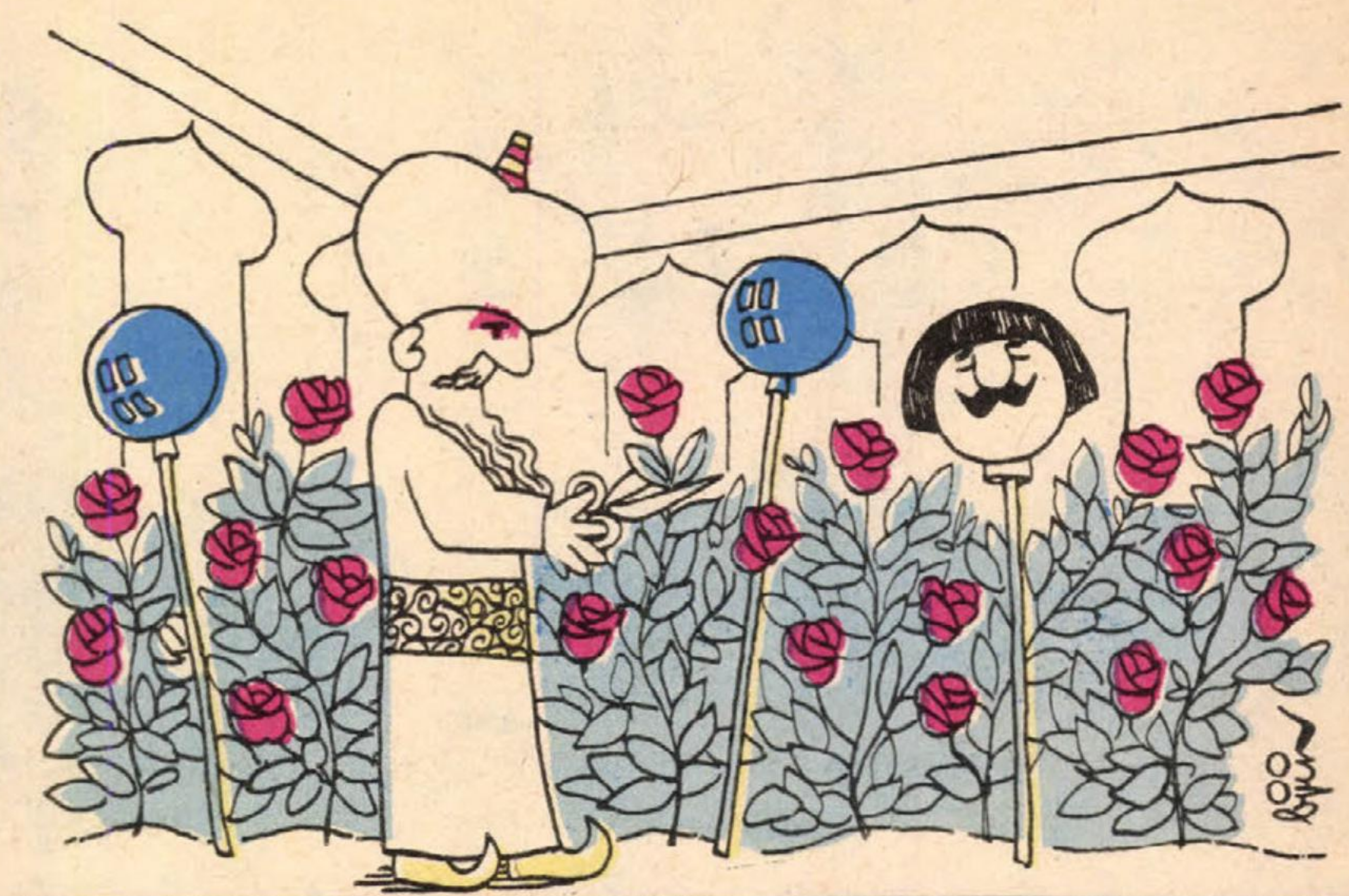

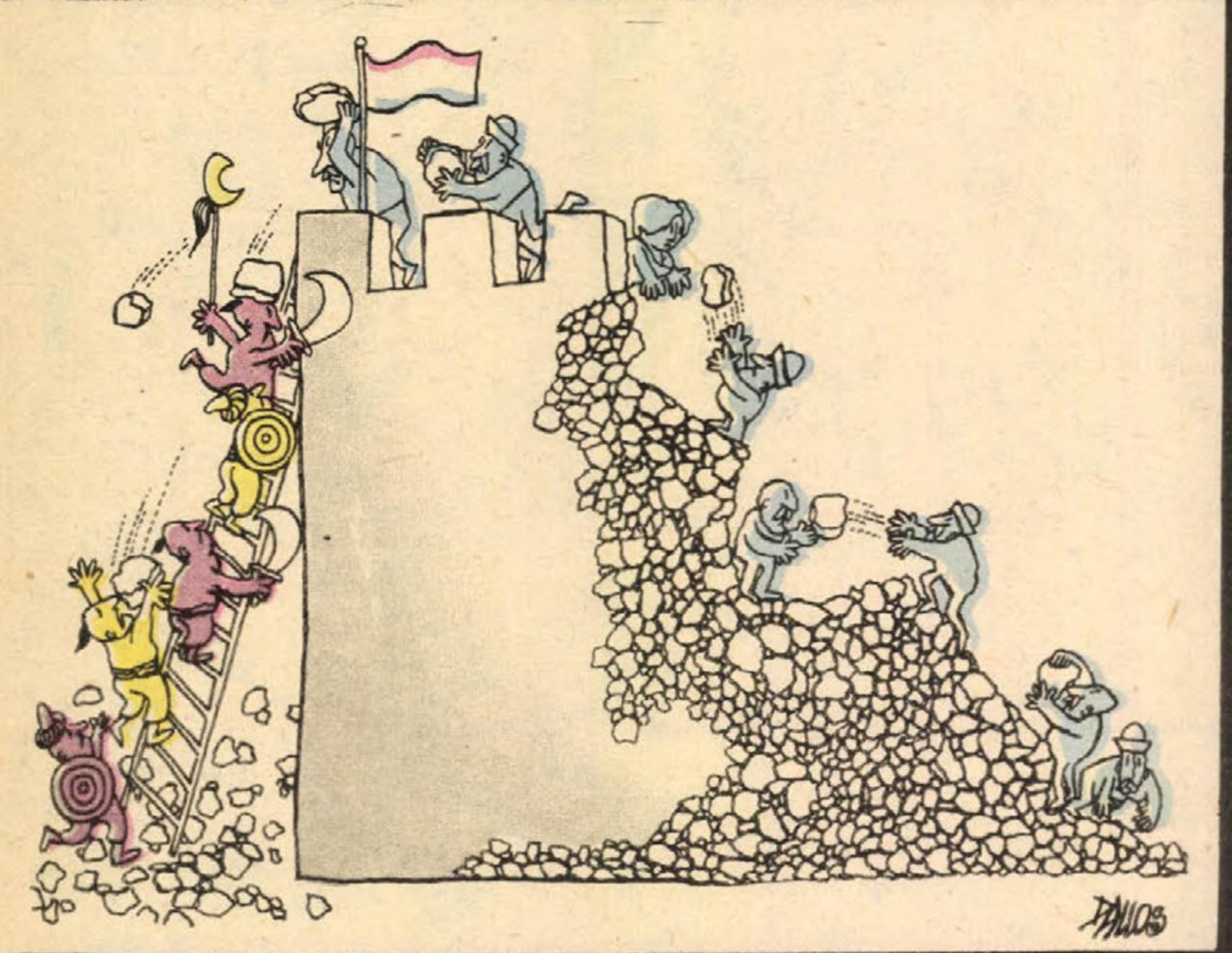

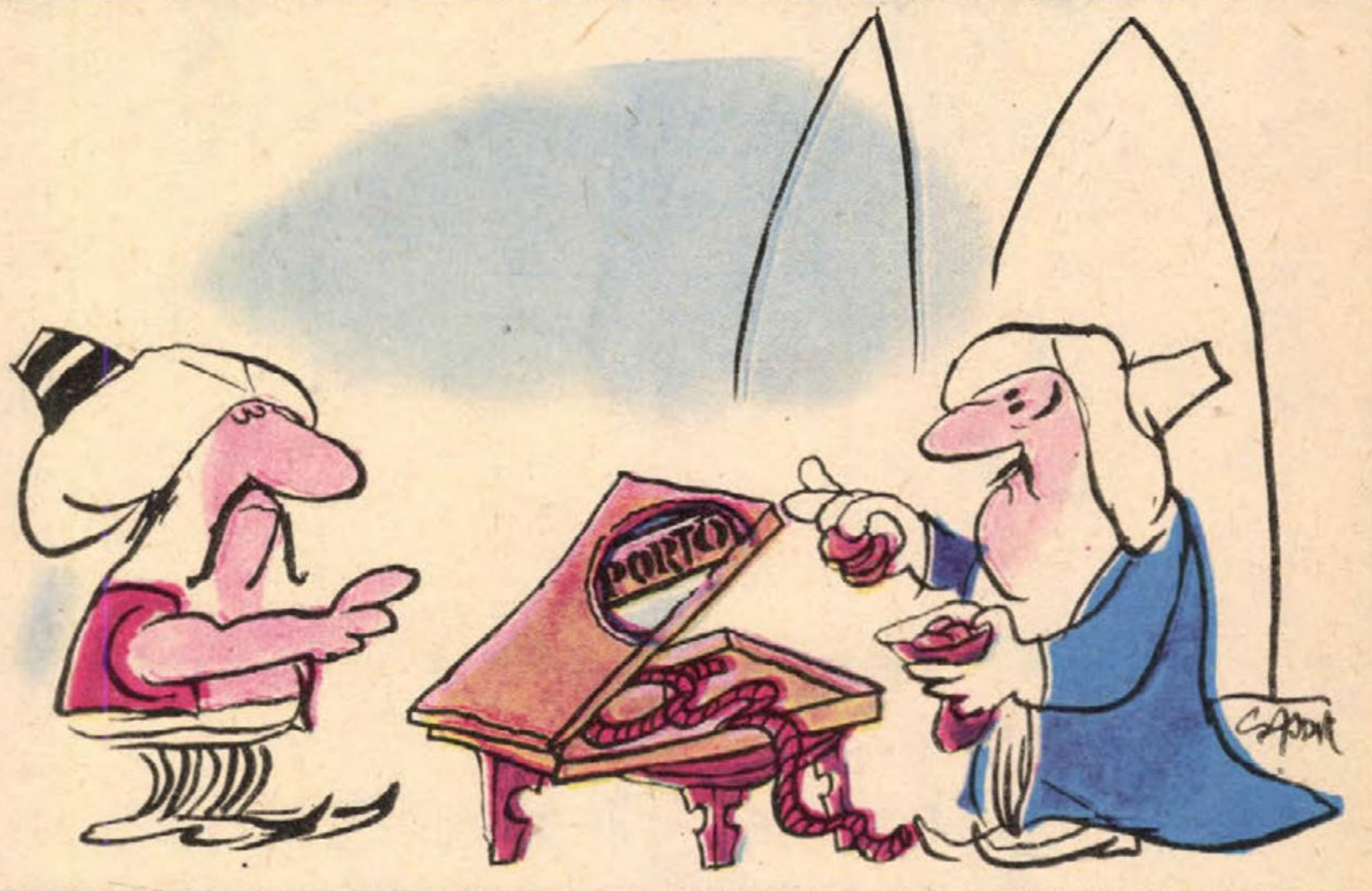

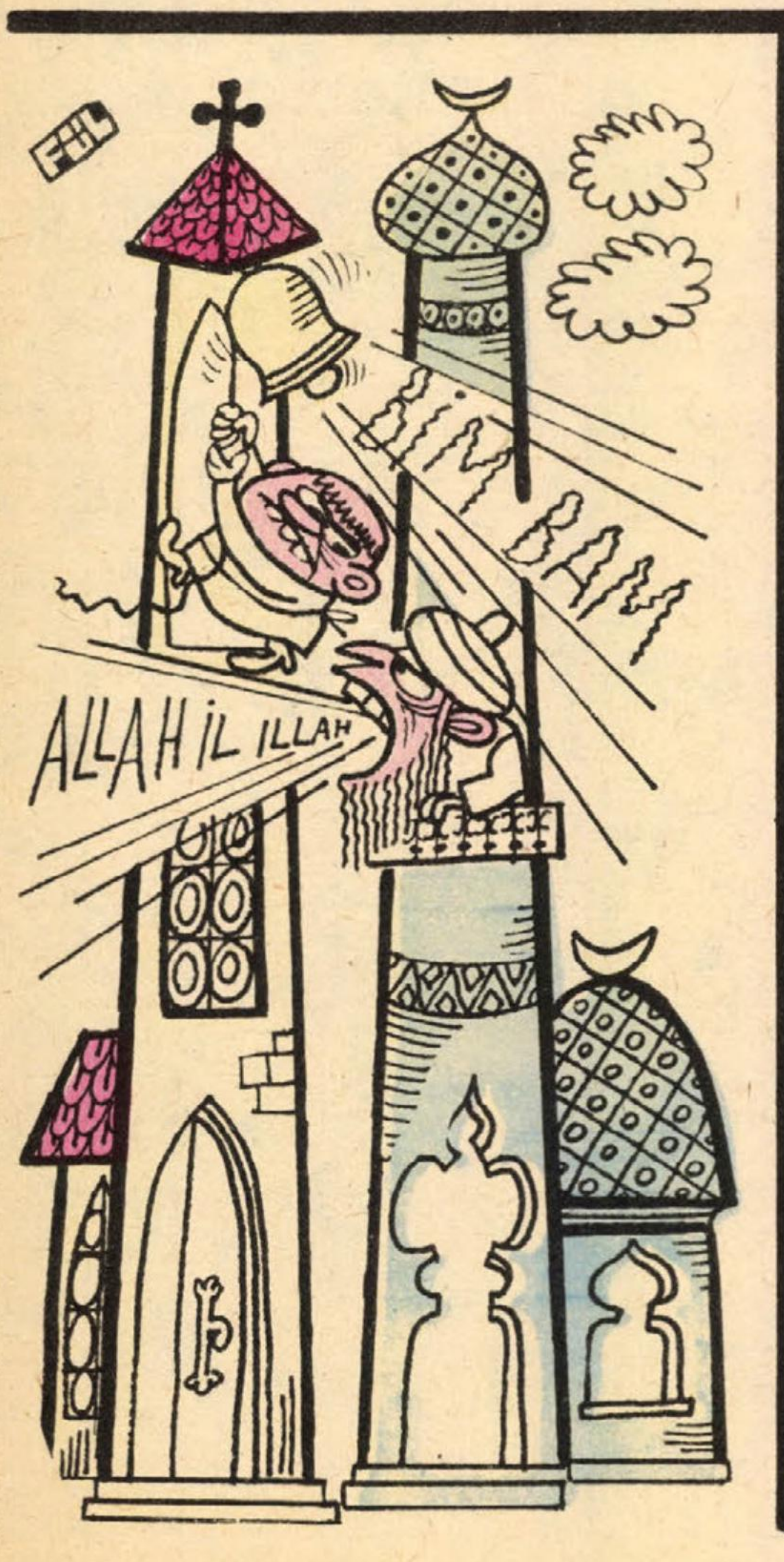
BIM BAM
ALLAH IL ILLAH

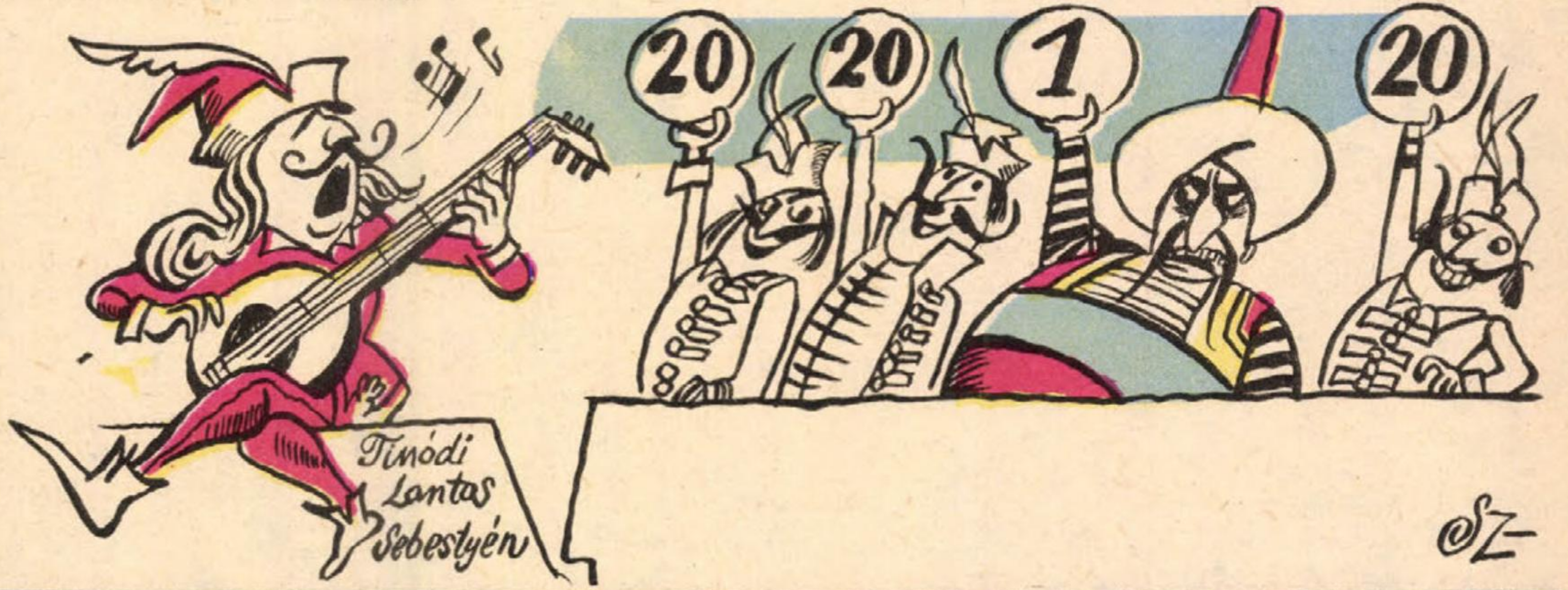
20
20
1
20
Tinódi Lantos Sebestyén

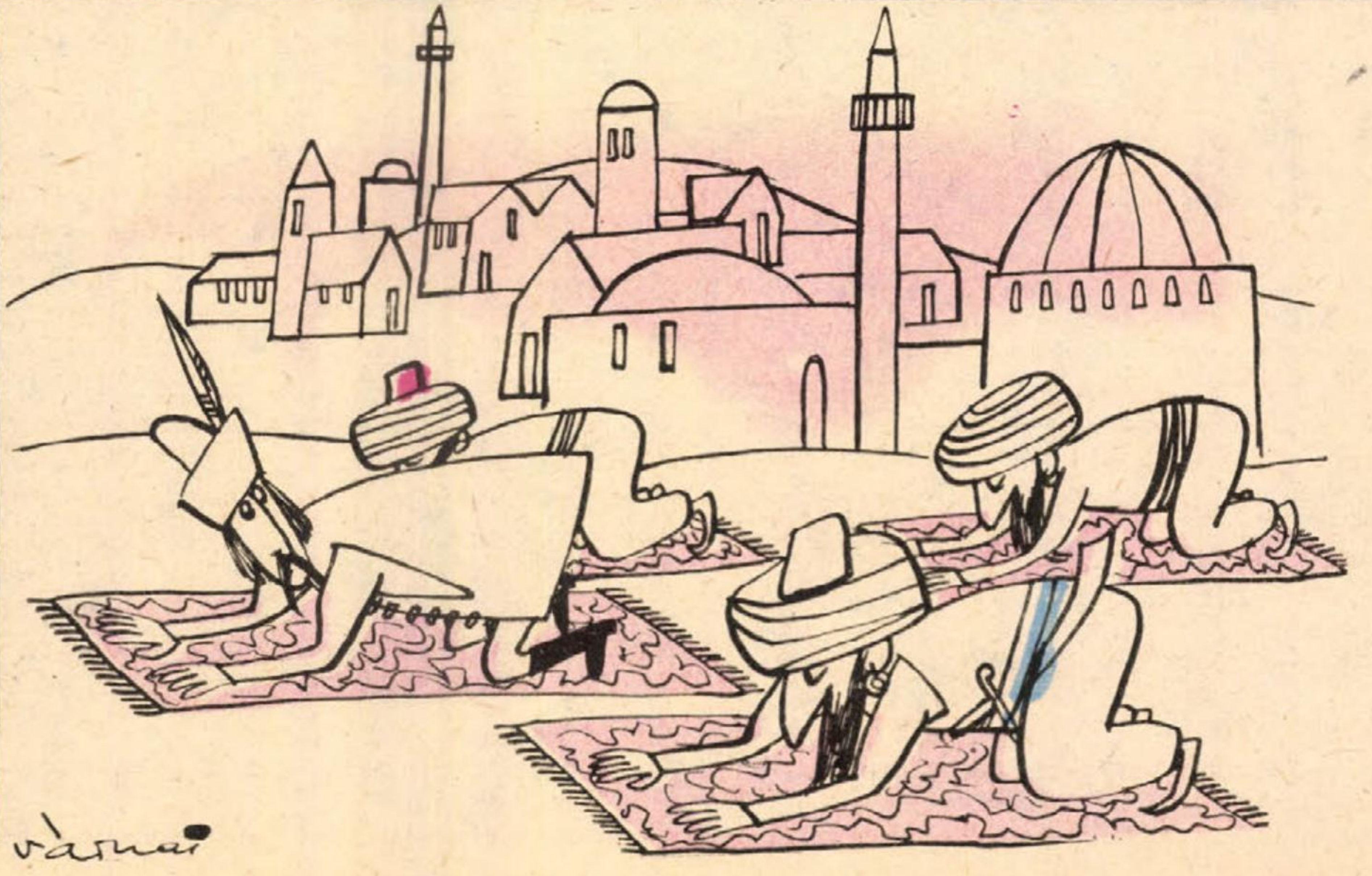

HEGEDŰS,
DALLOS,
BALÁZS-PIRI,
SAJDIK,
FÜLÖP,
SZŰR-SZABÓ,
VÁRNAI

IMPORT HUMOR

FELMONDÁS

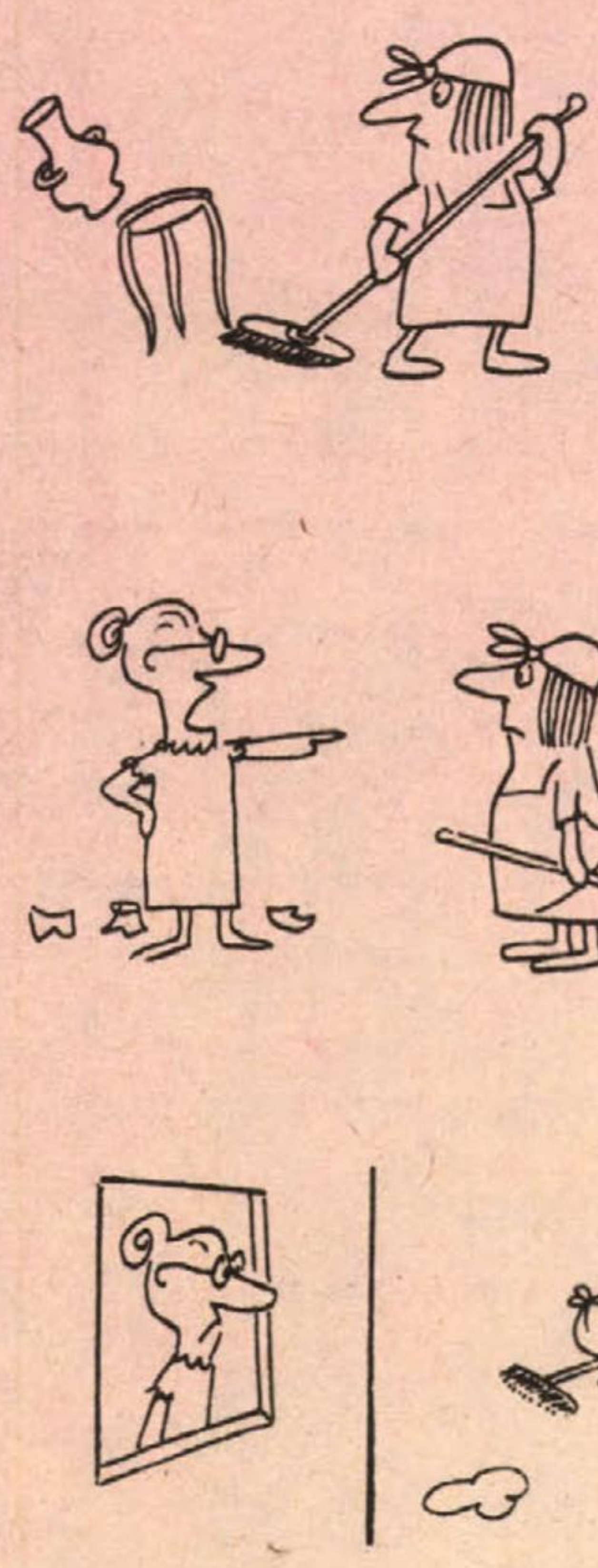

(„Paris Match")

KÖZÖNSÉGSIKER

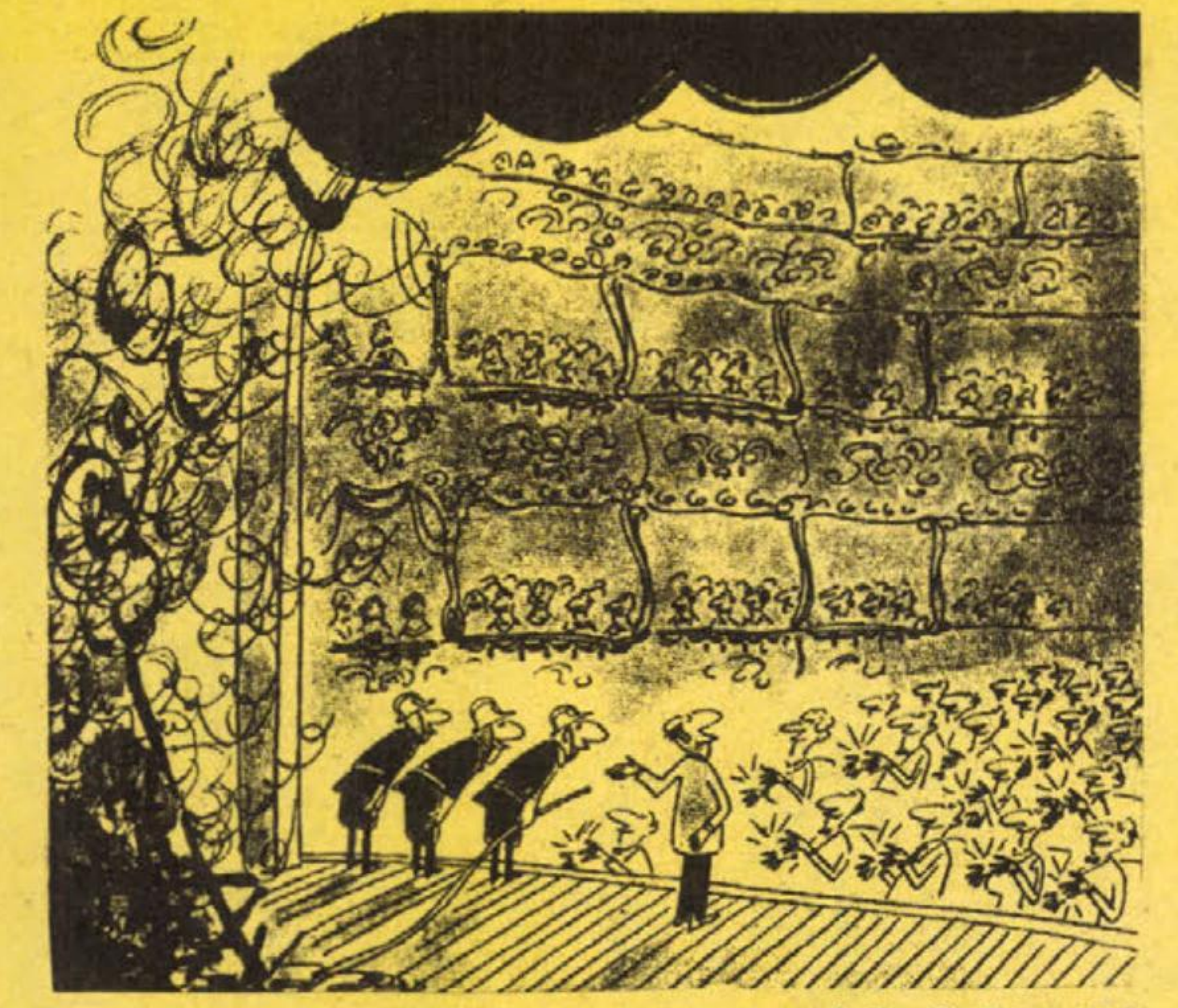

(„Paris Match")

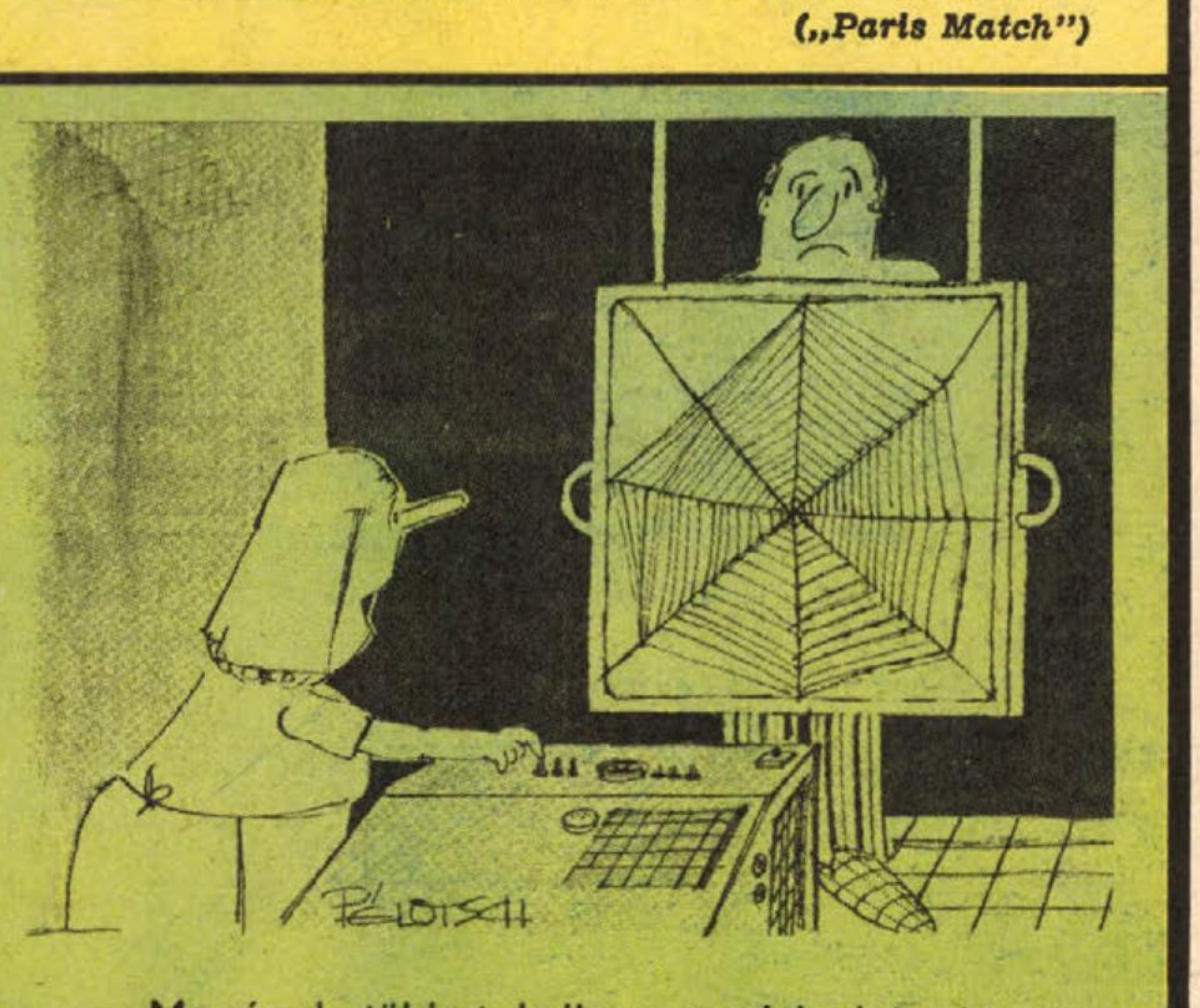

— Magának többet kellene tartózkodnia friss levegőn!

(„Ici Paris")

Mihály meg a mechanizmus

Ott, ahol kevés a pénz, mindig az asszonyra marad a gazdálkodás. Ő fogja a bankó sarkát, s tőle kell kirimánkodni még a dohányra valót is. Nem hatalmi kérdés ez, hanem praktikum. Ő tudja, mit miért adnak a boltban; melyik gyereknek a lábáról akar leszakadni a cipő, mikor és hol lehet olcsóbb húsfélét kapni; mennyi tüzelő kell a télre, meg minden. Férfiember képtelen a keveset úgy porciózni, hogy azért abból mégis minden szükséges kiteljen, s minden a maga idejében. Mert a férfit könnyen elcsábítja a ledér könnyelműség.

Mondom, csak az asszonyok tudnak olyan következetesek és szigorúak lenni, hogy a kicsiből is arányosan jusson minden napra; ne legyen se hopp, se kopp. A férfi lázadhat ez ellen, prüszkölhet, csapdoshatja az ajtót, de kéremszépenezhet és udvarolhat is — a pénzügyi rendet nem tudja fölborítani.

Az én kedves barátom, az öreg Mihály, amúgy sem lázadó természet: elfogadta ezt a rendet, amelyben biztos volt az ő napi egy csomag Kossuthja, a karácsonyi disznóvágás, a rendes és tiszta ruha, a szerény, de otthonos lakás — és még a vasárnapi szórakozás is.

Mihály már régen úgy volt szoktatva, hogy köznapon csak az jár vissza otthonról, ami éppen ahhoz kell, hogy holnap is jó egészségben menjen dologra. Jó reggeli, tartalmas ebéd, vacsora, meg a napi cigaretta. Italra nem futotta. Pedig igen-igen szerette Mihály a sört. Meg is itta a maga rendes, ám korhelykedéshez semmiképpen sem közelítő adagját, mert az apró szívességekből kifogyhatatlan volt, s ezeknek rendszerint sörben fogadta el a kamatját.

Egy-egy üveg mellett el is viccelődtünk vele.

— No jó, jó, Mihály, hát ilyenkor hétköznap mindig rászolgálsz valakinek a kedvességére, figyelmére, de vasárnap... ünnepen... amikor nincs együtt a társaság...

— Az nekem is vasárnap... — így az öreg. — Olyankor megkapom otthon a magam tizenegy forintját, és császár vagyok...

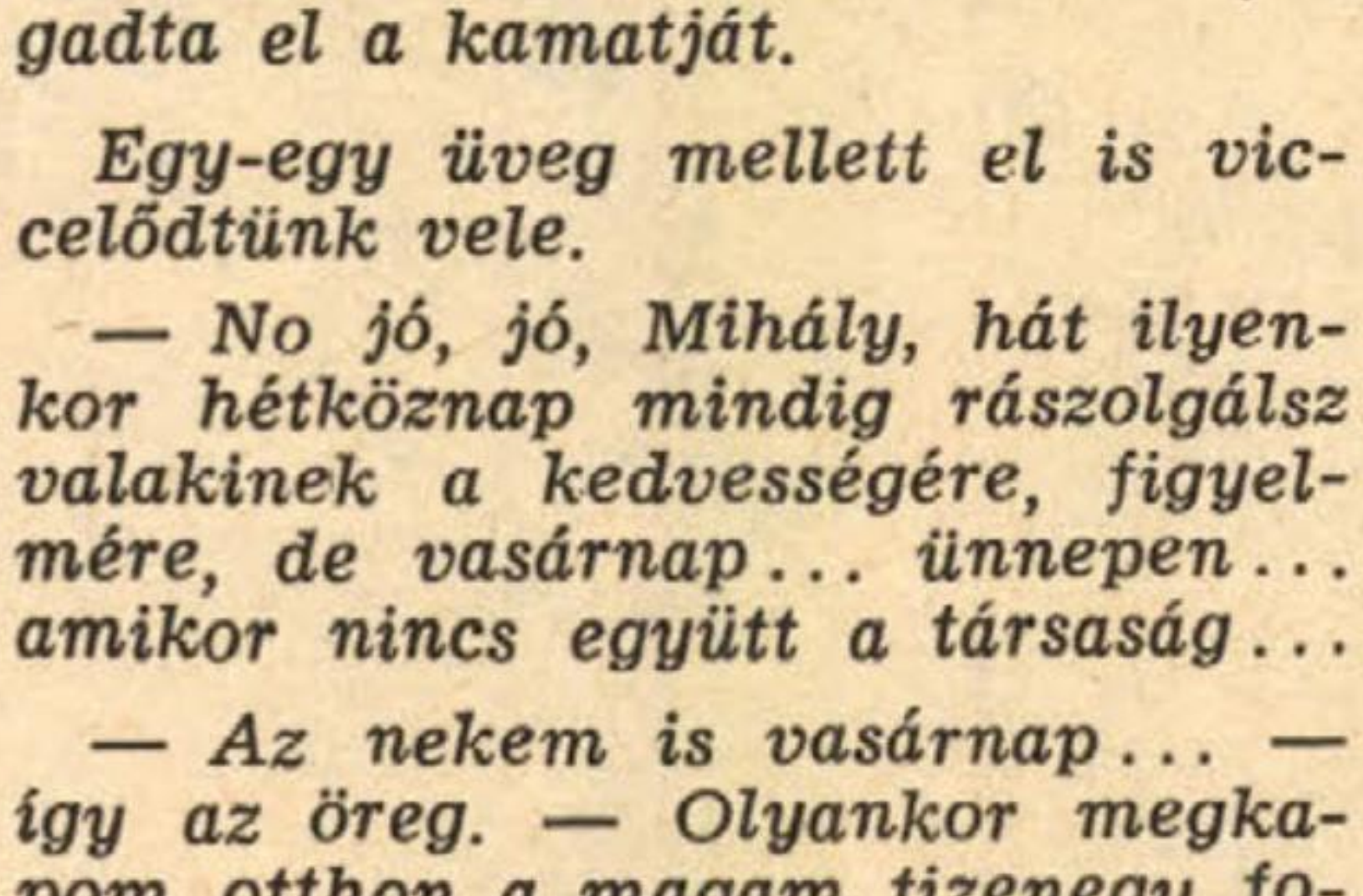

— Tizenegy forintot...?

— Pontosan annyi a járandóságom minden vasárnap. És amíg az asszony főz, én ebből szórakozom. De nagy huncut ám az én feleségem! Csak tíz órakor adja ide. Nem mondom, reggel önt egy kupa pálinkát, de példa még nem volt rá, hogy akár nyolc vagy kilenc órakor leolvasta volna a tizenegy forintot. Ezzel aztán mehetek fél egyig, mert fél egyre kész az ebéd, otthon kell asztalhoz ülni!

Fölcsigázott a tizenegy forint. Miért pont annyi — és nem egy kerek tízes vagy tizenöt? Mire megy ki ez a minden vasárnapi tizenegy forint?

Mihály megmagyarázta.

— Hát ez nagyon egyszerű! Az én vasárnapi sörporcióm három korsó. Na már most, ha egy korsó háromötven, az már együtt tízötven.

— És miért nem tízötvenet ad az asszony?

— Azért, mert gondos, jó asszony. Röstellné, ha pont én nem hagynék valami borravalót a csaposnak...

Majdnem megcsókoltam az öreget ezért a bájosságáért, pedig tulajdonképpen a feleséget illeti bámulat, hogy ilyen szépen elrendezte a jó öreg barát vasárnapjait. De közben kedvem támadt egy kis incselkedésre.

— Ez így komplett — mondtam az öregnek. — De mit csinálsz, ha nincsen csapolt kőbányai? Ha csak pilsenit mérnek vagy üvegeset?

Az öreg még a gondolattól is megrebbent, de aztán katonásan kivágta magát.

— Hát mit is? Mit is? Mit tehet ilyenkor az ember? Megiszik a szokott három helyett kettőt, és szidja a mechanizmust, amelyik éppen ezt nem tudta kedve szerint elrendezni...

Azóta bizony szállóige lett ebből a bölcsességből. Ha valahol valami nincsen, már úgy mondjuk magunk között: úgy jártunk mi ezzel, mint Mihály a mechanizmussal.

Sz. Simon István

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

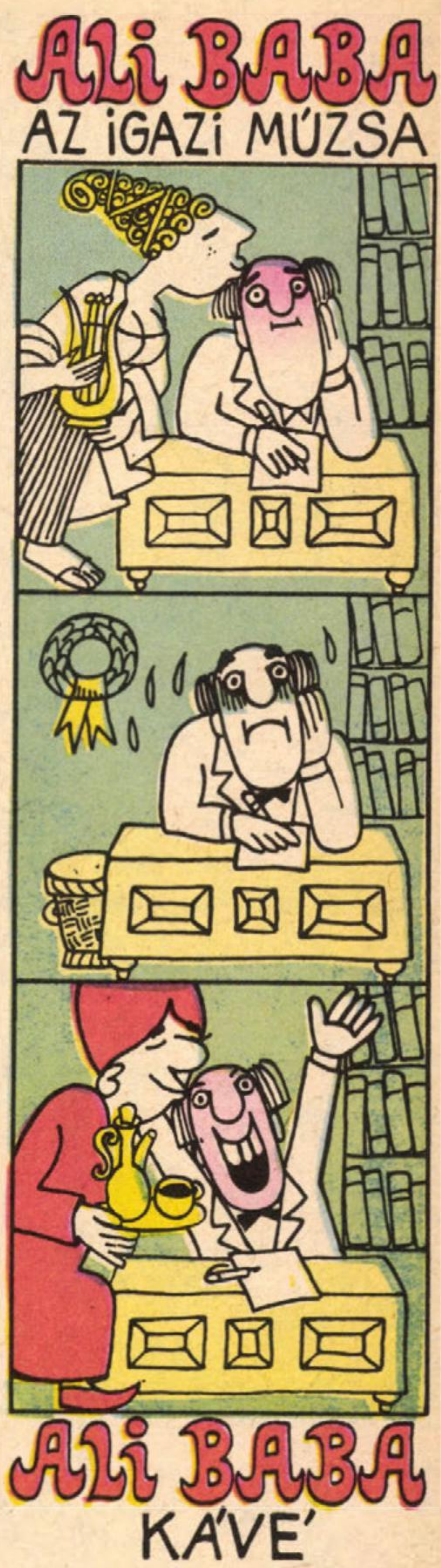

a legjobb vadászzsákmány
VADÁSZ SAJT
A
VADÁSZ SAJT

TÍZ ALAPTÍPUS
HÚSZ VÁLTOZAT
HIRDETÉSEINK
HIRDETÉSEINK
HIRDETÉSEINK
HIRDETÉSEINK
ÚJ VIDEOTON TELEVÍZIÓK 10% ELŐLEGGEL
20
RAVILL

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

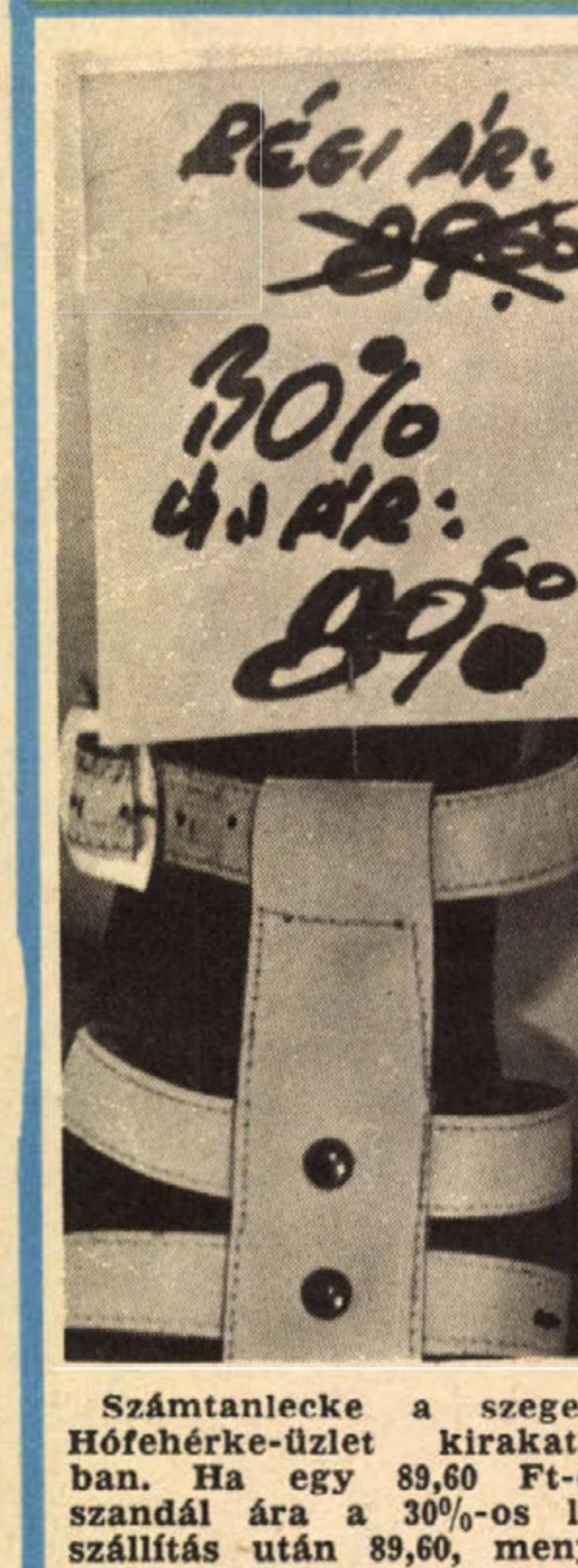

Számtanlecke a szegedi Hófehérke-üzlet kirakatában. Ha egy 89,60 Ft-os szandál ára a 30%-os leszállítás után 89,60, mennyibe kerül ugyanez a 89,60-as szandál a 30%-os árleszállítás előtt?

(Beküldte Gyenes Kálmán)

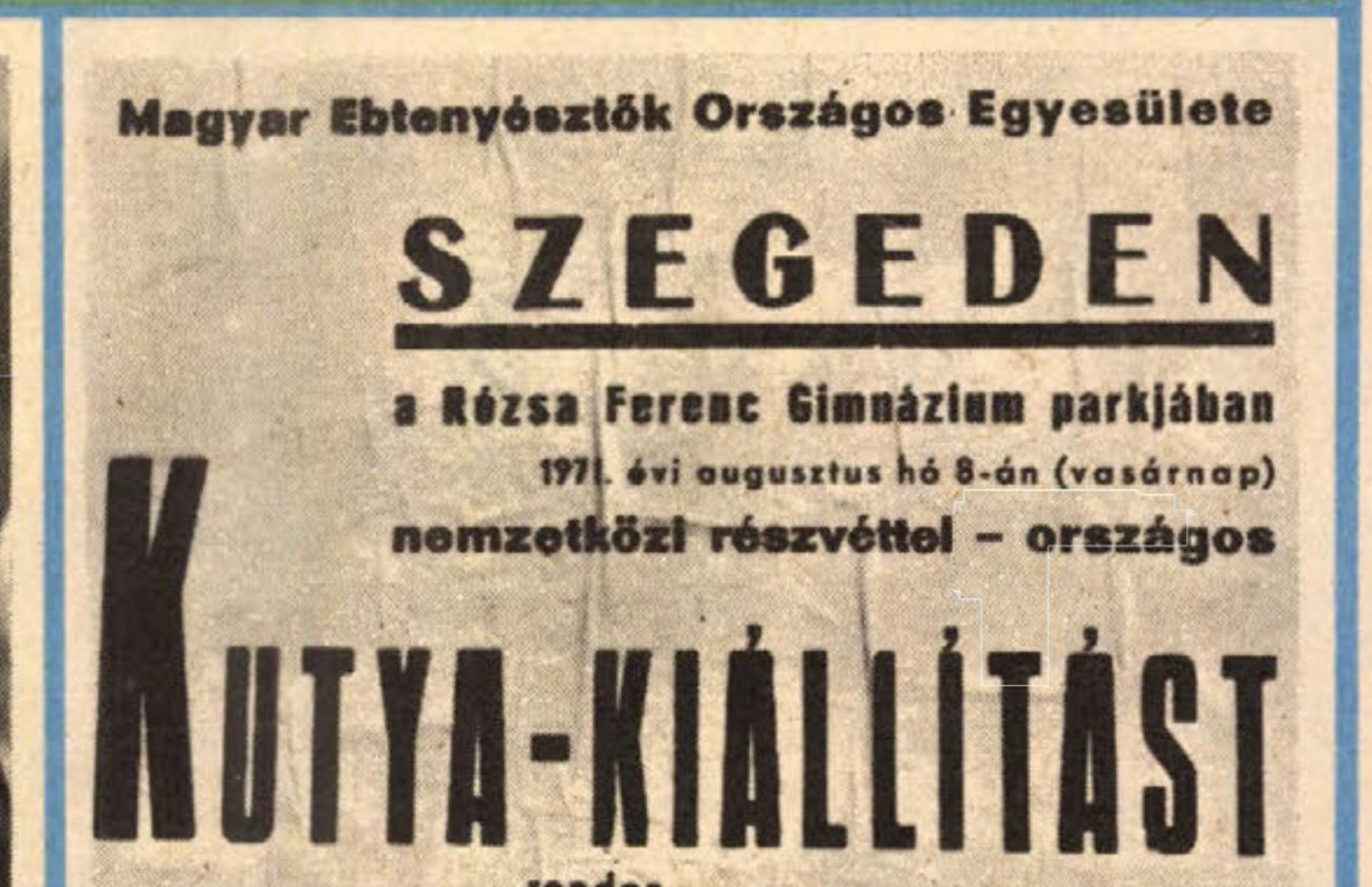

Magyar Ebtenyésztők Országos Egyesülete

SZEGEDEN

a Rózsa Ferenc Gimnázium parkjában

1971. évi augusztus hó 8-án (vasárnap)

nemzetközi részvéttel – országos

KUTYA-KIÁLLÍTÁST

rendez

Az ebek nevében is felháborodva utasítjuk vissza a szövegben foglalt lekicsinylést. Nem annyira kutyák a magyar kutyák, hogy országos kiállításukat nemzetközi részvét kísérje.

(Bódás Péter szegedi olvasónk fotója)

Miközben a Svájci Gárda ebédelt, megfürdött a Vatikán kútjában

Képzelem, hogy telemorzsázták a gárdisták a kutat!

(Az „Esti Hírlap”-ban találta: ifj. Pálfi Viktor, VI. oszt. tan.)

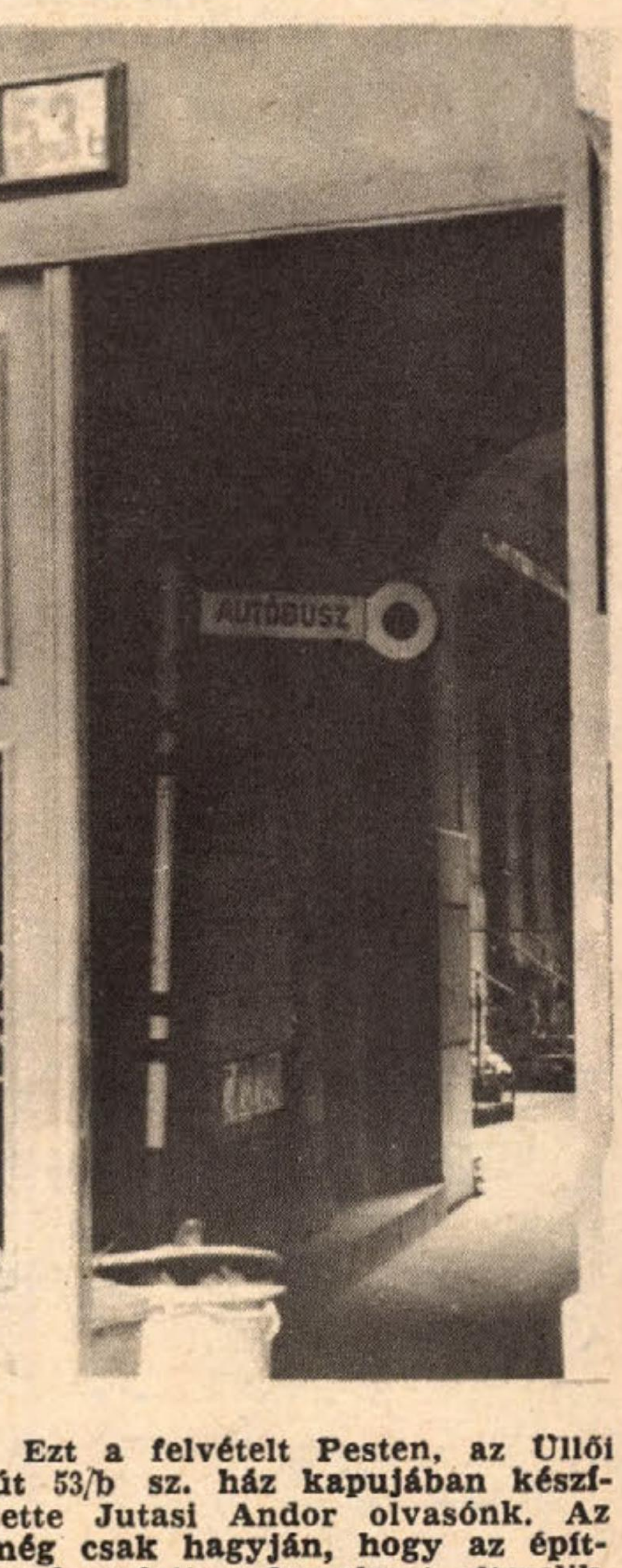

Ezt a felvételt Pesten, az Üllői út 53/b sz. ház kapujában készítette Jutasi Andor olvasónk. Az még csak hagyján, hogy az építkezés miatt a forgalmat elterelik, a 12-es busznak azonban nem lehet túlságosan egyszerű a kuka mellé bekanyarodnia. Problémánk: „Apu, hod med be...”

EMBERIDOMÍTÓ KUTYA

Bikfic kitűnő pedagógiai érzékkel megáldott, emberpárti kutya volt. Amint betette a lábát, új gazdája, Műfülű Csaba lakásába, azon nyomban elhatározta, ő ezt az embert annak rendje-módja szerint megidomítja.

Végigmérte gazdáját, és tüstént megállapította, hogy nem lesz könnyű dolga. Valószínűleg eszes — gondolta —, de elődöm, a boxer, nyilván elkényeztette. Ni csak, milyen sápadt, hiszen ezt talán még sétálni sem vitték! Majd én gondoskodom róla...

Hajnali ötkor hozzákezdett a neveléshez. Hangos csaholással kaparta az ajtót, mintha szükségét érezné, valójában pedig még kétháron órát is kibírt volna. De csak szokja meg a gazda a rendet...

Műfülű káromkodva tápászkodott fel, az álmosságtól csaknem kitörte a nyakát a lépcsőházban, de mit tehetett, sétára vitte Bikficet, illetve az őt.

Bikficnek hamarosan feltűnt, hogy ez a férfi rendszertelenül eszik, főtt ételt szinte soha. Amikor gazdája eléje tette az olcsó kolbászt, undorral elfordította a fejét. Műfülű elszomorodott, leszaladt a henteshez, vett egy kiló karajt, megsütötte, egy részét odaadta Bikficnek, a másikat, kénytelenül, maga fogyasztotta el. Úgy, úgy, egyél csak, kis Műfülűm, mosolygott Bikfic, majd megtanítalak én az egészséges életmódra!

Műfülűnek szokása volt, hogy késő éjjelig újságot olvasott, egyik cigarettát a másik után szívta, és nyakalta az erős feketét. A kutya aggodalommal figyelte ezt, egy cseppet sem tetszett neki a dolog: nem lesz jó vége, ha így folytatja — csóválta a farkát. Hízelgéssel, törleszkedéssel rávette a gazdát, hogy esténként nyújtózzék el abban a karosszékben, mely elé ő oda szokott telepedni, és addig ismételték ezt, míg az ember megszokta, hogy hol a helye a szobában. Ha cigaretta került elő, Bikfic vonított, forgolódott, így adva tudtára Műfülűnek, hogy illetlent cselekszik. Valahányszor aztán a gazda félredobta az alig elkezdett füstölnivalót, az eb jutalomból megnyalta a kezét, miáltal urában reflexszé vált a cigarettáról való lemondás.

A legnagyobb gondot az okozta a négylábú pedagógusnak, hogy gazdája nem volt tökéletesen szobatiszta. Pontosabban fogalmazva, a szobája nem volt tiszta. Mint afféle agglegénylakásban, Bikfic megjelenéséig szanaszét hevertek az üres üvegek, félig megrágott zsömlék, cigarettacsikkek, félrehajított fehérneműk. Bikfic belekapaszkodott a gazdi nadrágjába, és addig harapdálta a lábikráját, míg tisztességesen ki nem takarított.

Mit tagadjuk, Műfülű soha nem élt szerzetesi életet. Magányos férfi lévén senkinek sem tartozott elszámolásssal, otthonát sűrűn keresték fel ellenkező nemű személyek, és nemegyszer csak másnap tértek meg onnan. Ez ellen — elvben — Bikficnek nem volt semmi kifogása; felvilágosult kutya lévén jól tudta, hogy az emberi természet is megköveteli a magáét. Gondterhelten konstatálta azonban, hogy ura nem minden esetben választja ki partnernőit a zsüri megkövetelte igényességgel. A házban megfordulók közt sűrűn bukkantak fel olyan hölgyek, akiket — szerinte — soha nem törzskönyveztek, vagy ha igen, nem a megfelelő értelemben. Föltette magában, hogy gazdáját — ha már a sors gondjaira bízta — csak alkalmas női egyedekkel engedi érintkezni. Több tucat szétharapdált intim fehérnemű árán sikerült elmarnia a nemkívánatos személyeket, eladdig, míg egyetlen vendég, bizonyos nevezetű Emőke maradt a porondon, akinek finom vonalaiban, érzékeny orrcimpáiban, nemes rajzolatú fülében Bikfic a gondos tenyésztés jegyeit sejtette.

Annyi szent, hogy Bikfic nagyon sokat fáradozott, míg megtanította Műfülű Csabát a beilleszkedés művészetére.

— Nem vagyok híve annak, hogy embert tartsunk egy városi lakásban — mesélte a sétatéren barátjának, a skót terriernek —, de az én emberem egészen más. Olyan hűséges és tanulékony, mint egy kutya...

Novobáczky Sándor

FELEDÉKENY EMBER

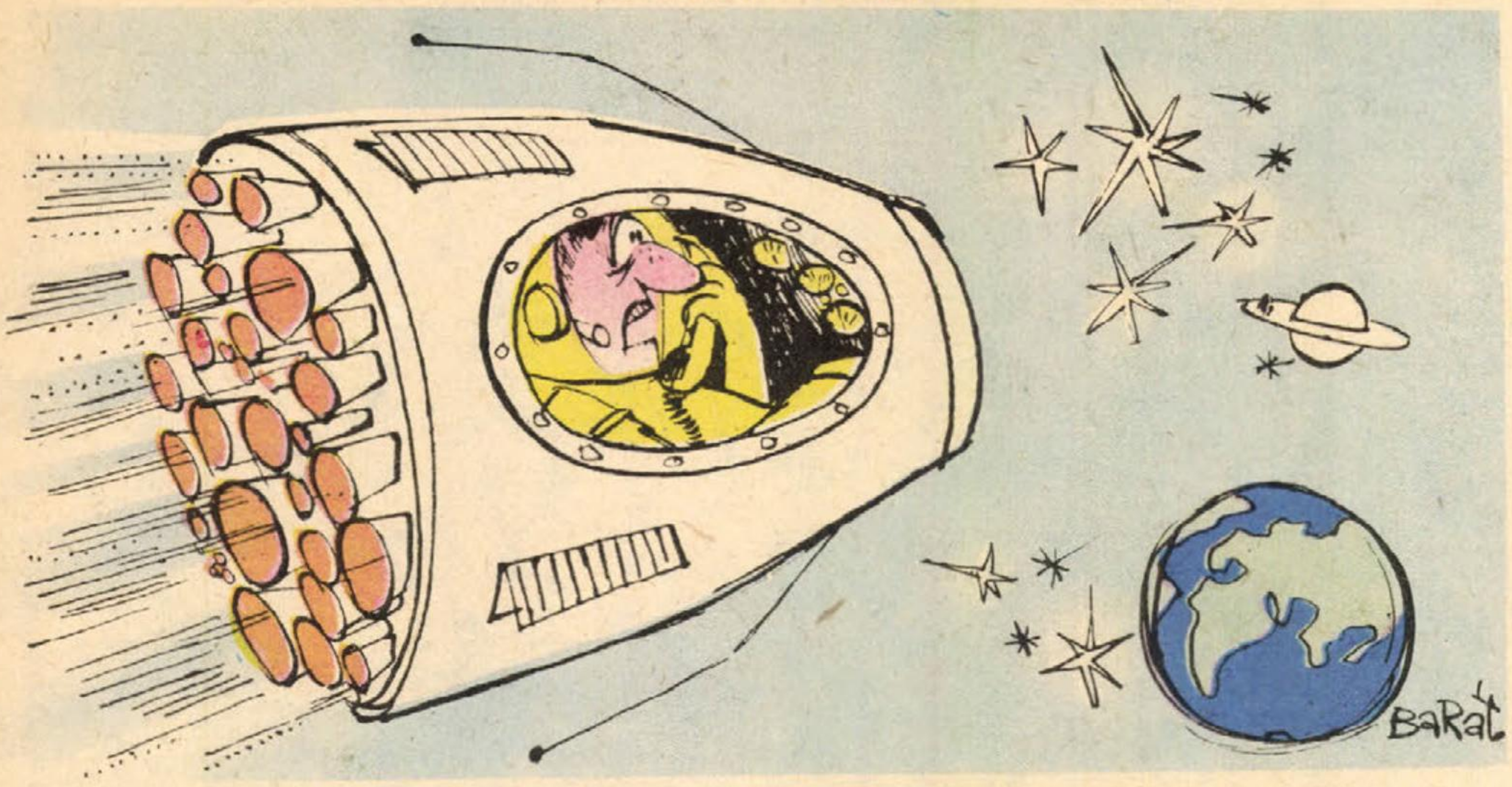

– Halló, közületi tudakozó? Legyen szíves megmondani a földi irányító központ számát.

ÓVATOS DIPLOMATA

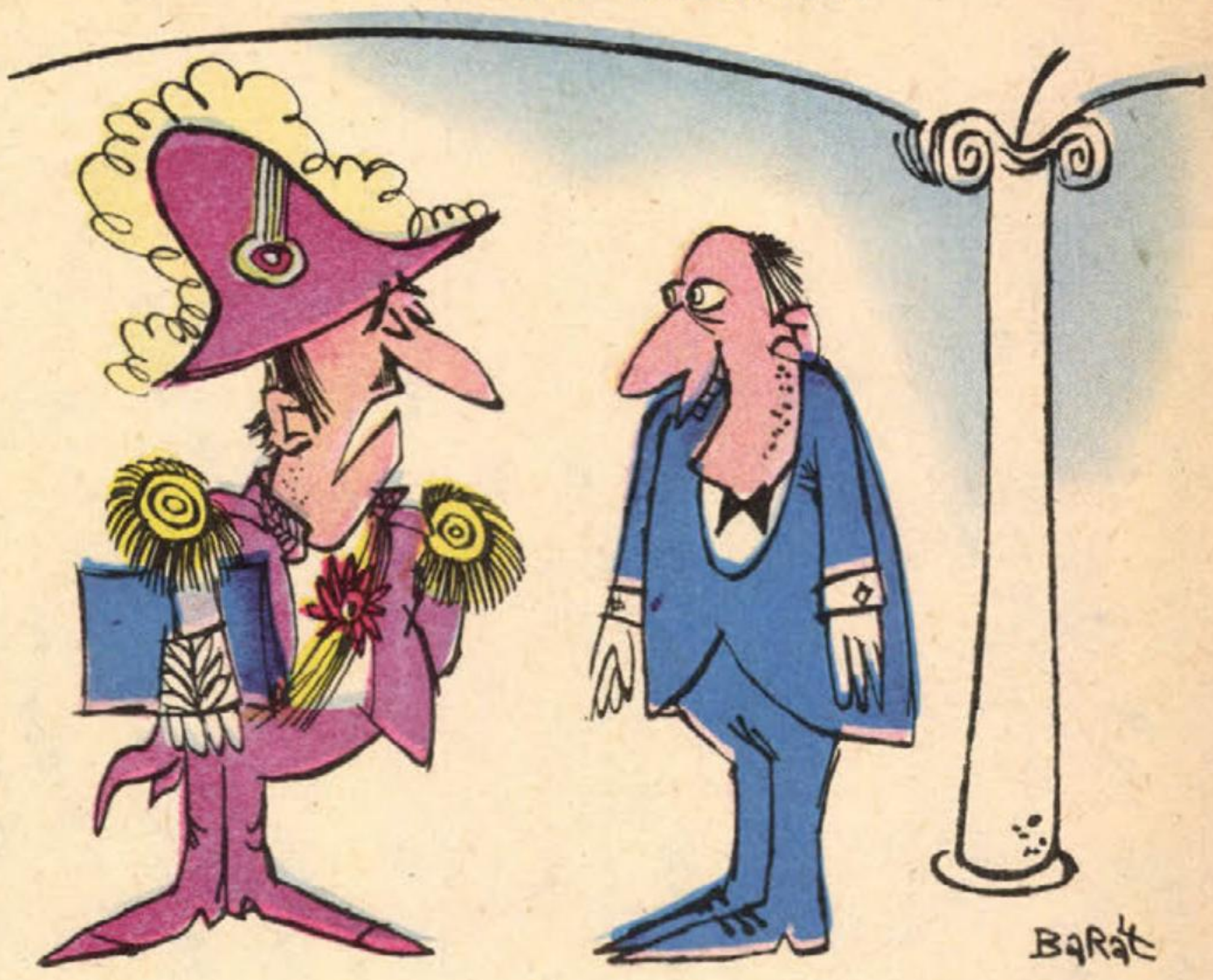

– Jó reggelt, excellenciás uram.
– Jó reggelt? Ebben a kérdésben kormányom álláspontja egyelőre ismeretlen...

AZ ELSŐ TANÍTÁSI NAP

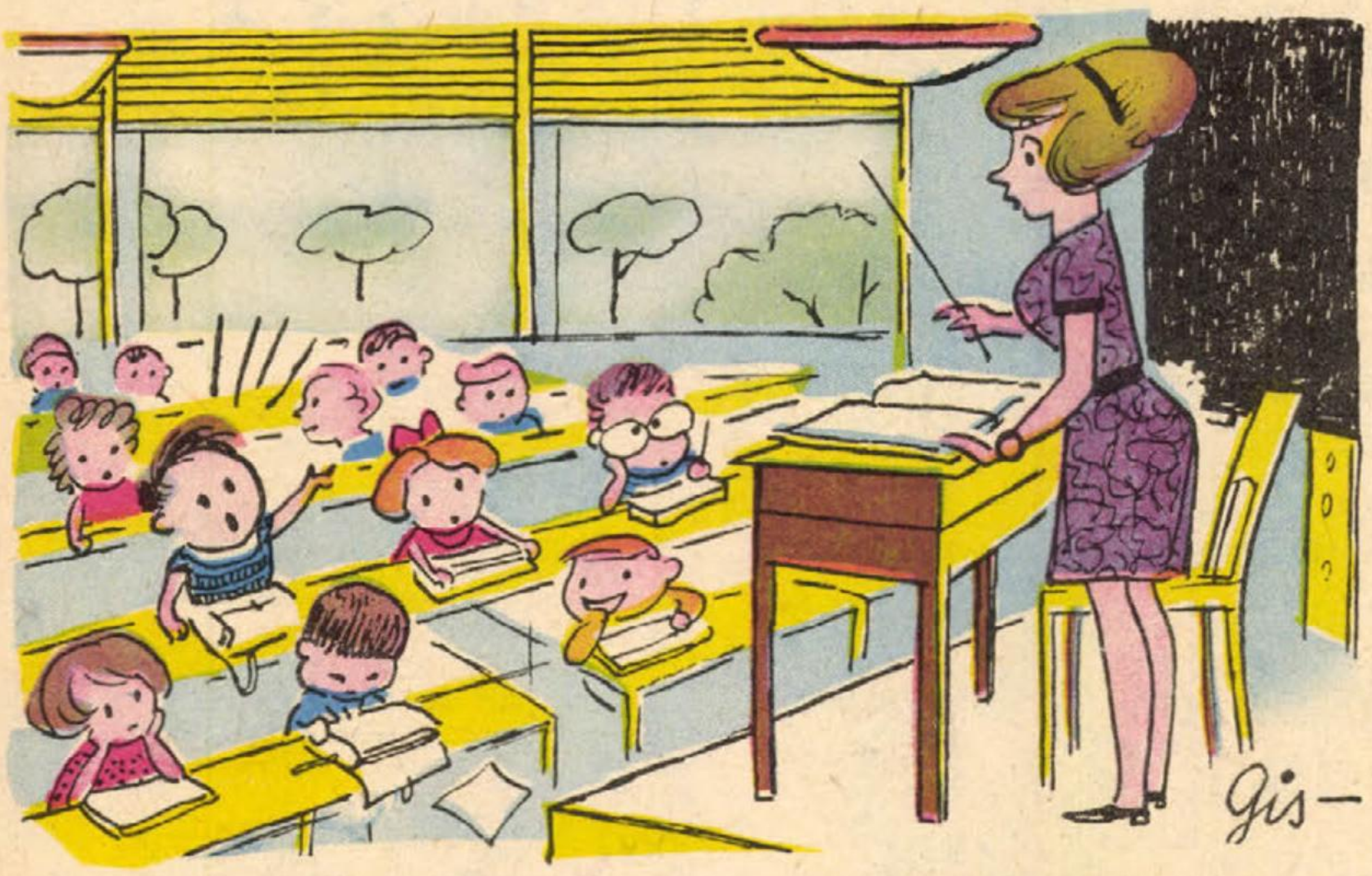

– Tessék mondani, mennyit kell még aludni a vakációig?

UTÓSZEZON

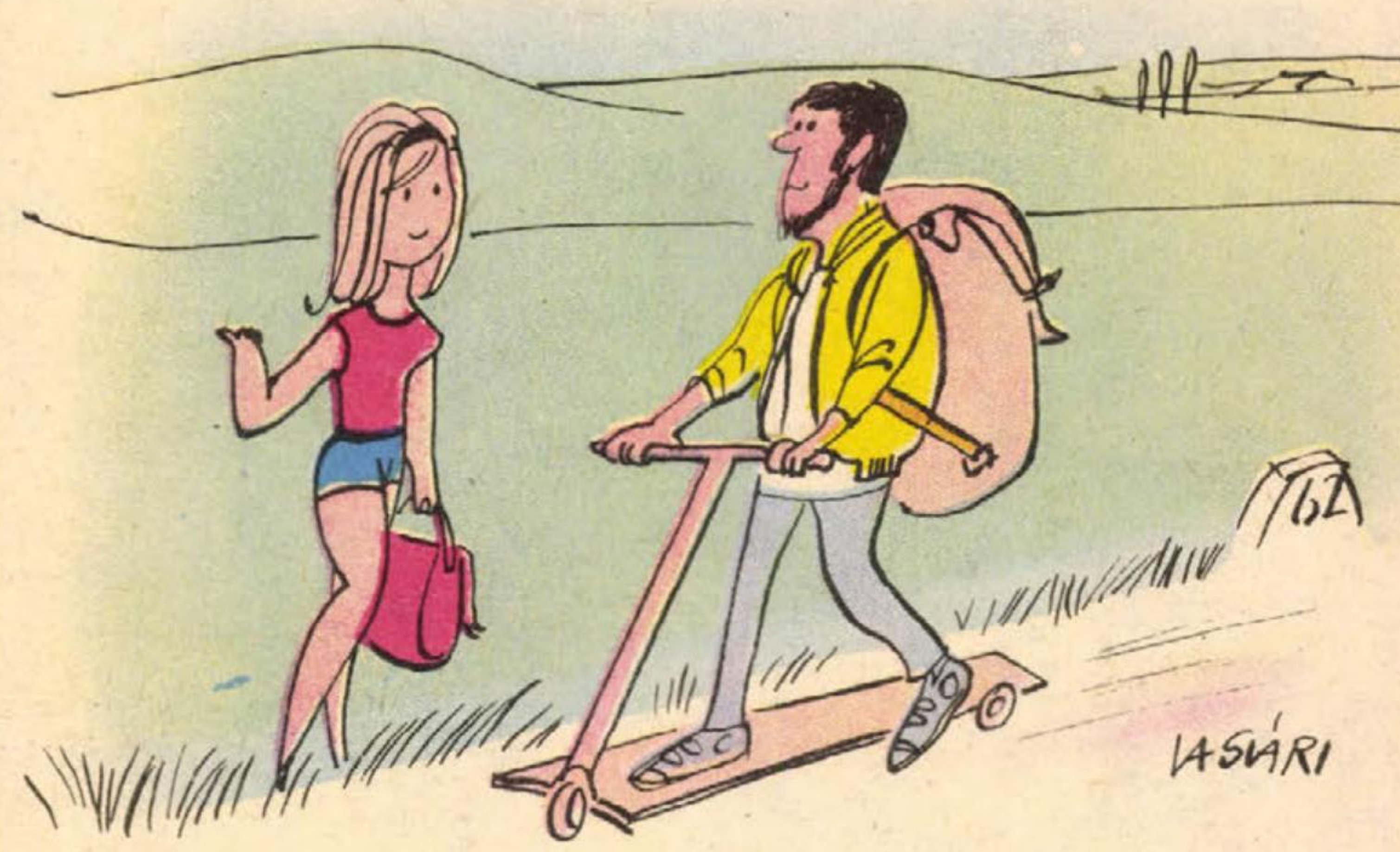

Félmillió perzsa Magyarországon

Magánszorgalomból végzett megfigyeléseim és számításaim során arra a meglepő eredményre jutottam, hogy Budapesten — ha ez el is kerülte a népszámláláskor a Statisztikai Hivatal figyelmét — körülbelül százszázhúszezer perzsa élhet. Ez a szám kivetítve Magyarország összlakosságára azt jelenti, hogy a hazánk területén élő perzsák száma félmillió körül van. Pontos adatokkal nem szolgálhatok, de az említett szám megbízható és szolid alapokon nyugvó becslés eredménye.

Meglepő állításom bizonyítékait bárki saját szemével láthatja, ha évente néhány alkalommal, nagy nemzeti ünnepeink napjaiban figyelmesen körülnéz Budapesten és vidéken. Szép, hagyományos szokás szerint ilyenkor házainkat fellobogózzuk, vörös és nemzetiszínű zászlókkal. S ez a vidám zászlódísz rendszeresen jelzi a közöttünk élő perzsák szinte hihetetlen nagy számát.

A magyar nemzeti lobogó ugyanis köztudomás szerint: piros-fehér-zöld. Ha végigjárjuk egy ünnepen Budapest fő útvonalainak és mellékutcáinak egy részét, meglepetéssel láthatjuk a város bármely pontján, hogy hozzávetőleg minden tizenöt-húsz-huszonötödik házon magyar lobogó helyett az Iráni Császárság zöld-fehér-piros hosszanti csíkozású zászlaját lengeti a szél. Sőt olyasmit is tapasztalhatunk, hogy például főútvonalon, egyetlen rövid villamosmegállón belül, alig húsz ház közül három nagy épületen ékeskedik perzsa lobogó: a Lenin körút 58., a Lenin körút 61. és a November 7. tér 3. számú házon. Ennek magyarázata csak az lehet, hogy az ilyen házakban a magyarországi perzsák laknak, akik ünnepünkön saját színeikkel díszítik fel házaikat. Hiszen fel sem tételezhető, hogy a zászlókészítő műhelyekben vagy házkezelőségeken nem ismernék a magyar nemzeti színeket.

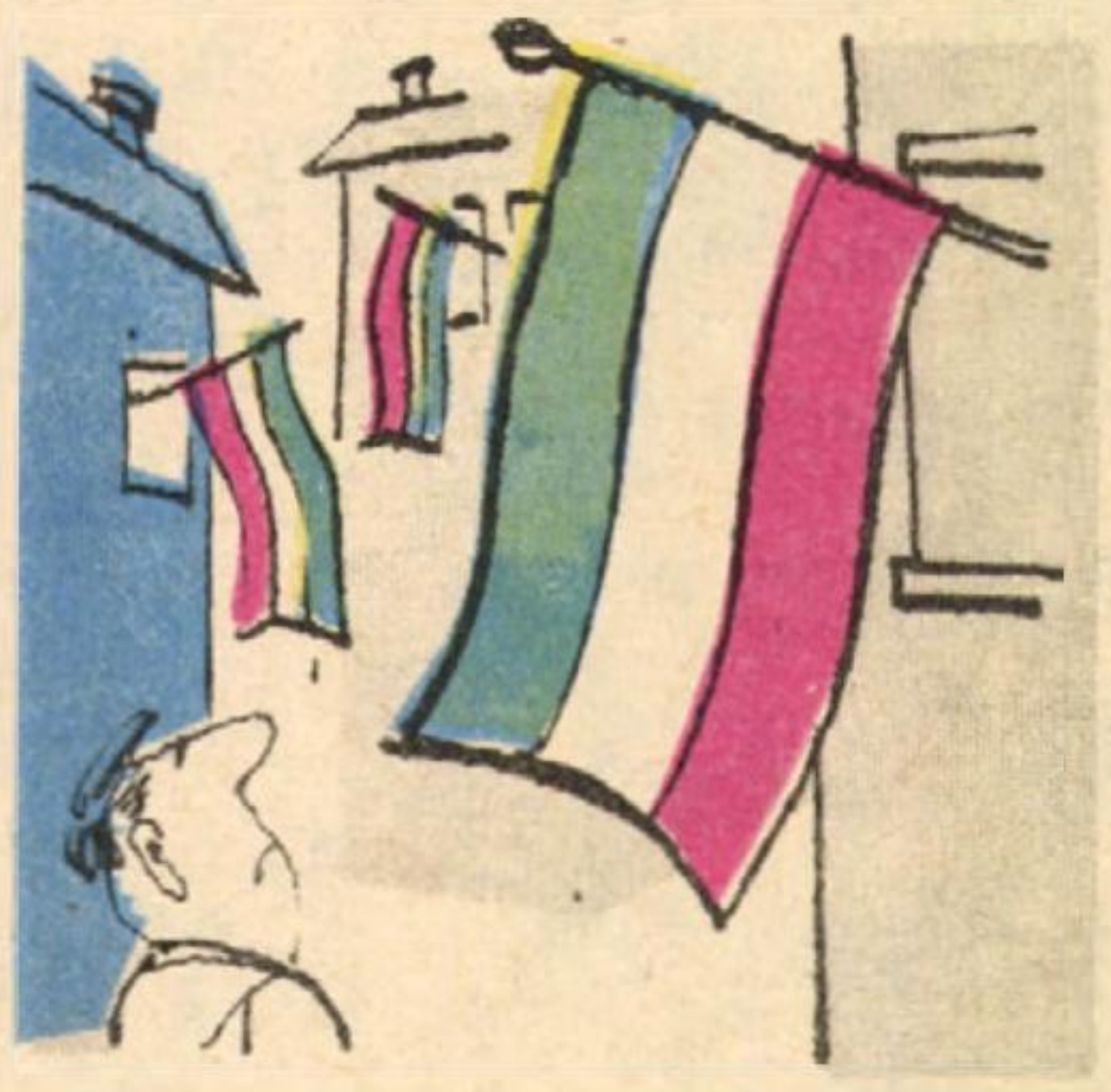

Lehet persze, hogy mégsem a perzsák nagy száma okozza ezt a látszatot, hanem pusztán a hanyagság és oda nem figyelés következtében szögeznek fordítva rúdjukra egyes zászlókat. Ebben az esetben a legközelebbi nemzeti ünnepen megint bebizonyosodik majd, hogy a leírt szó: falra hányt borsó. Hajlandó vagyok ugyanis fogadni, hogy e néhány sor megjelenése után következő legközelebbi nemzeti ünnepünkön megint csak zöld-fehér-piros perzsa lobogók lengenek majd számos házon.

E. J.

Napnyugati Ballada

John Vastagh pénzeszsák volt, reszketeg,
hogy Ford Taunusán együtt érkezett
nejével bűvös Garda-tóra,
s még bűvölőbb volt kecsre Nóra.
Otthonuk se nagy, se kicsi
összkomfortos lakókocsi.

Szőr Vastagh napközben halászott –
bár nője hord halásznadrágot –,
s míg gardahal csalit lerágott,
Nóra az ablakban tanyázott.
Mint mondom, nem volt se nagy, se kicsi
Nóra s a szép lakókocsi.

Odatévedt Sperhalzni úr,
kocsija vedlett harci dzsip,
ám szíve kalapált vadul,
pillantva Nóra keble halmait.
„A lakókocsit s e „kicsit"
elbírja tán e harci dzsip!"

És szólt: „Megpörkölődtem, drága Nóra!
Tartson velem. Meghoznám kakasszóra.
Sohase futtatótt e dzsip
ily takaros lakókocsit.
Halásznadrágja sem fogott
bús báj-sügért, mint én vagyok!"
Szőr Vastagh üres szatyorral térve
találta az asszony hűlt helyére.
A halásznadrág tán pecázni ment,
de lakókocsi sincs, ez summa pénzt jelent!
„Oké, ha az asszonyt elkötik.
De kocsival együtt!? Pimaszság kicsit!

Hunyadi István

HASZONTALAN GYEREK

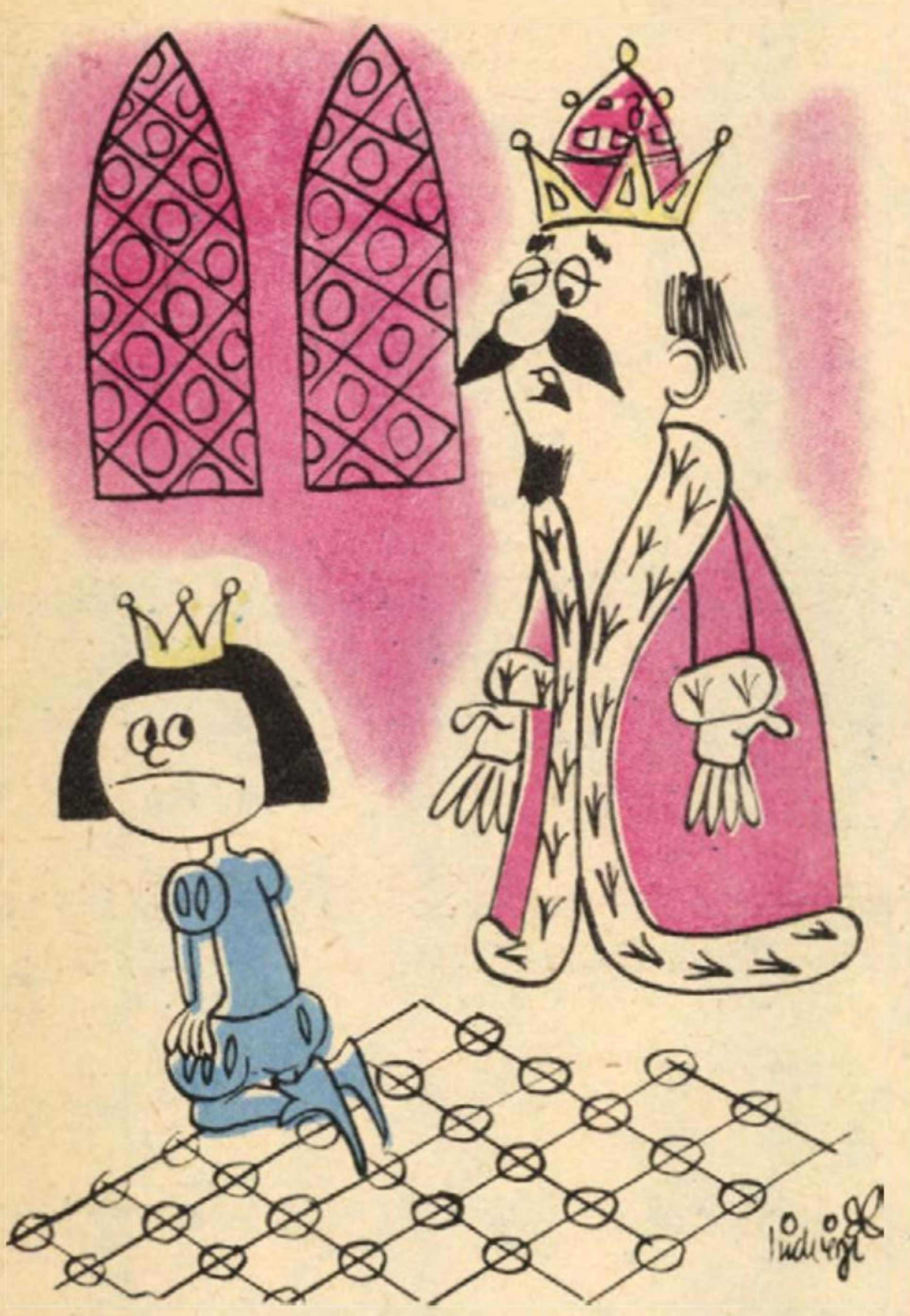

– Mondd, fiacskám, neked mindig államcsínyen jár az eszed?!

190. rejtvényünk megfejtése:

ŐSE RABLÓGYILKOS

Visszaeső bűnös

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Zsilli Jenő, Nagytótfalu, Kossuth L. u. 36.

Piller Lászlóné, Győr, Álmos u. 18.

Remetei Ferencné, Bp. XIII., Visegrádi u. 89/b.

192. REJTVÉNYÜNK

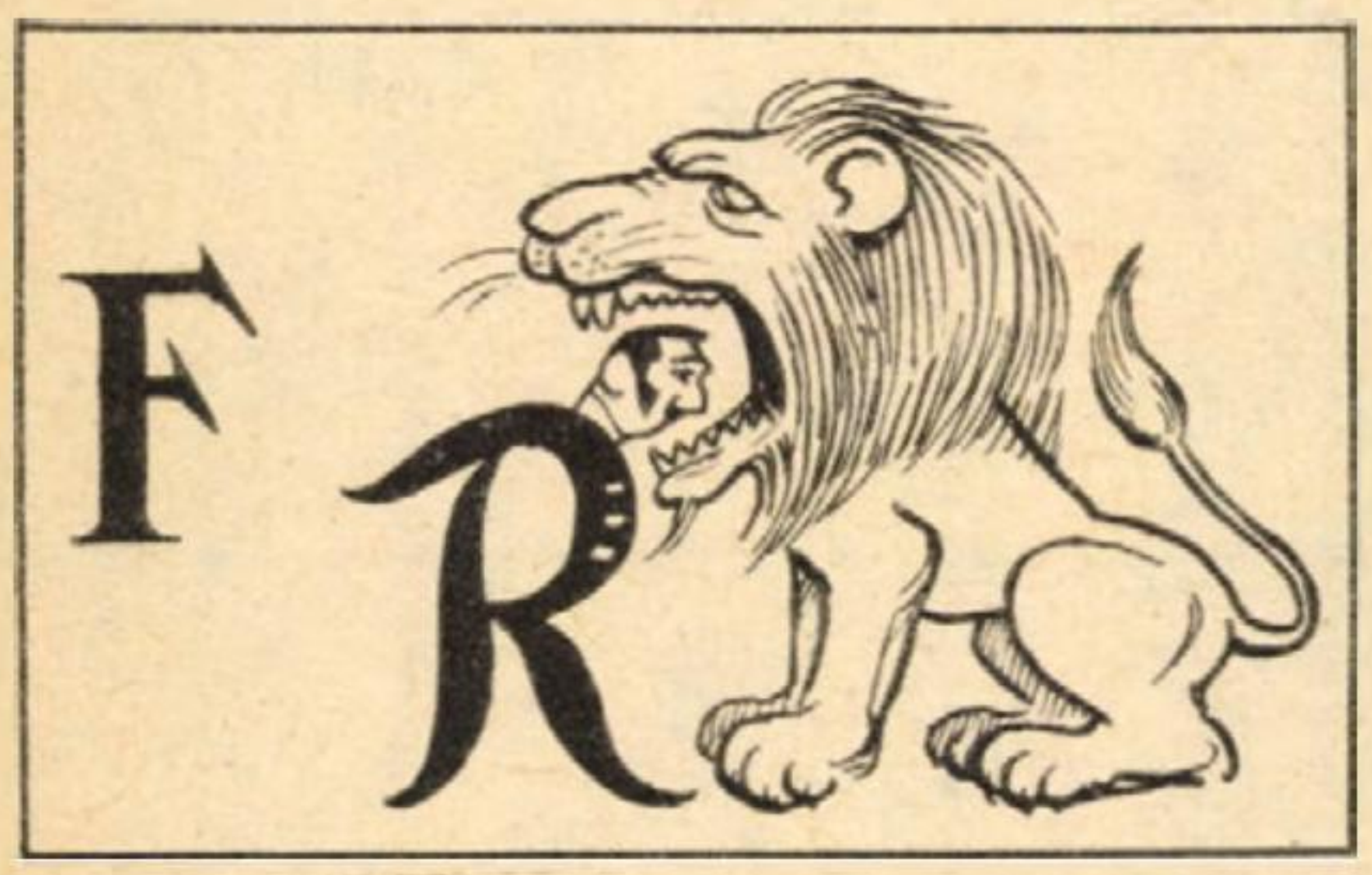

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb szeptember 6-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, •142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.3332/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

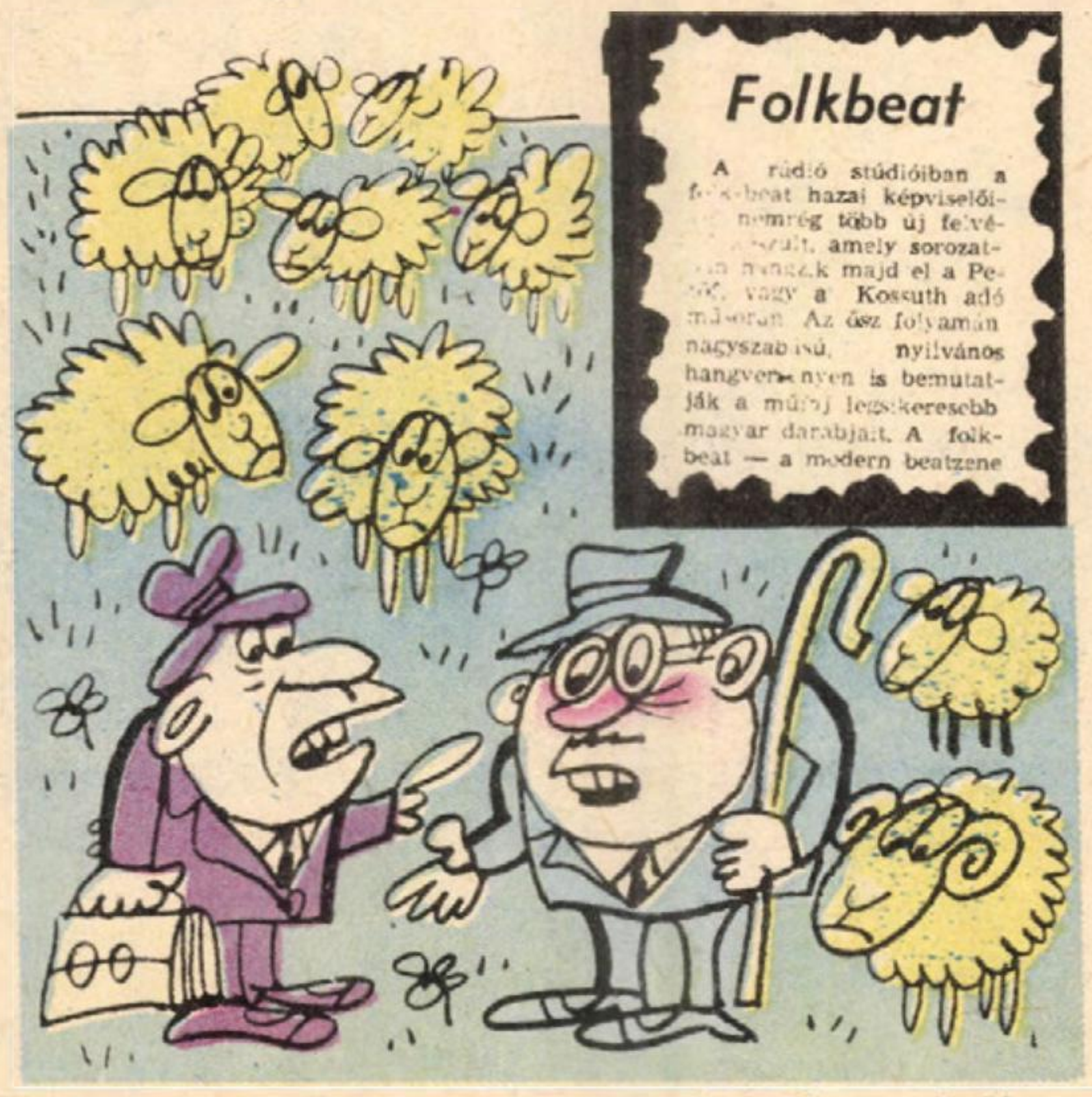

Folkbeat

A rádió stúdióiban a folk-beat hazai képviselői nemrég több új felvételt készítettek, amely sorozatban hangzanak majd el a Petőfi vagy a Kossuth adó műsorán. Az ősz folyamán nagyszabású, nyilvános hangversenyen is bemutatják a műfaj legkeresebb magyar darabjait. A folkbeat — a modern beatzene

– Maga személyesen őrzi a birkákat, elnök elvtárs?

– Mit csináljak, már a harmadik juhászomat viszik el beatzenekarba furulyázni . . .

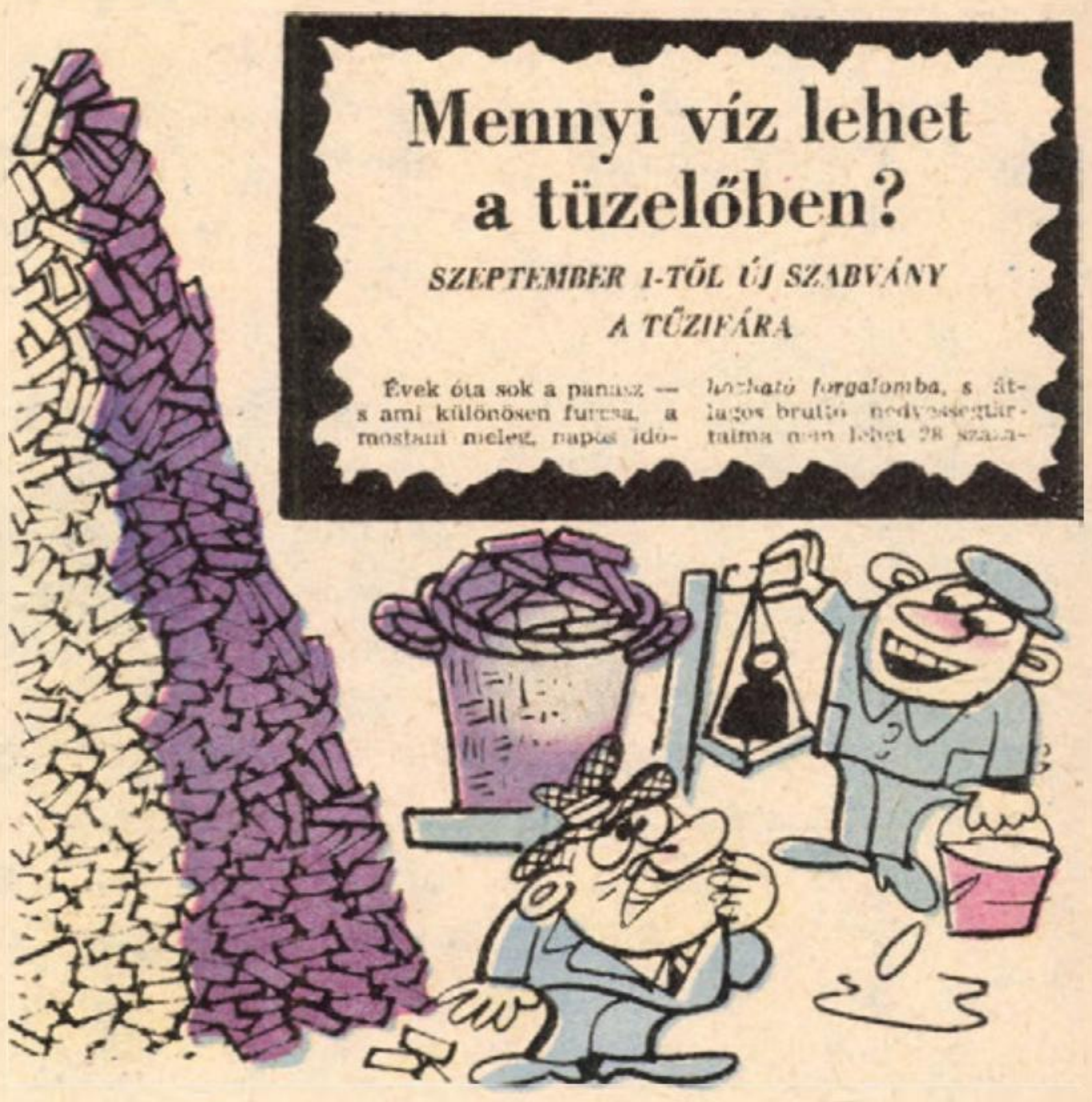

Mennyi víz lehet a tüzelőben?

SZEPTEMBER 1-TŐL ÚJ SZABVÁNY A TŰZIFÁRA

Évek óta sok a panasz — s ami különösen furcsa, a mostani meleg, napos idő-

– Külön parancsolja a vizet vagy ráöntve?

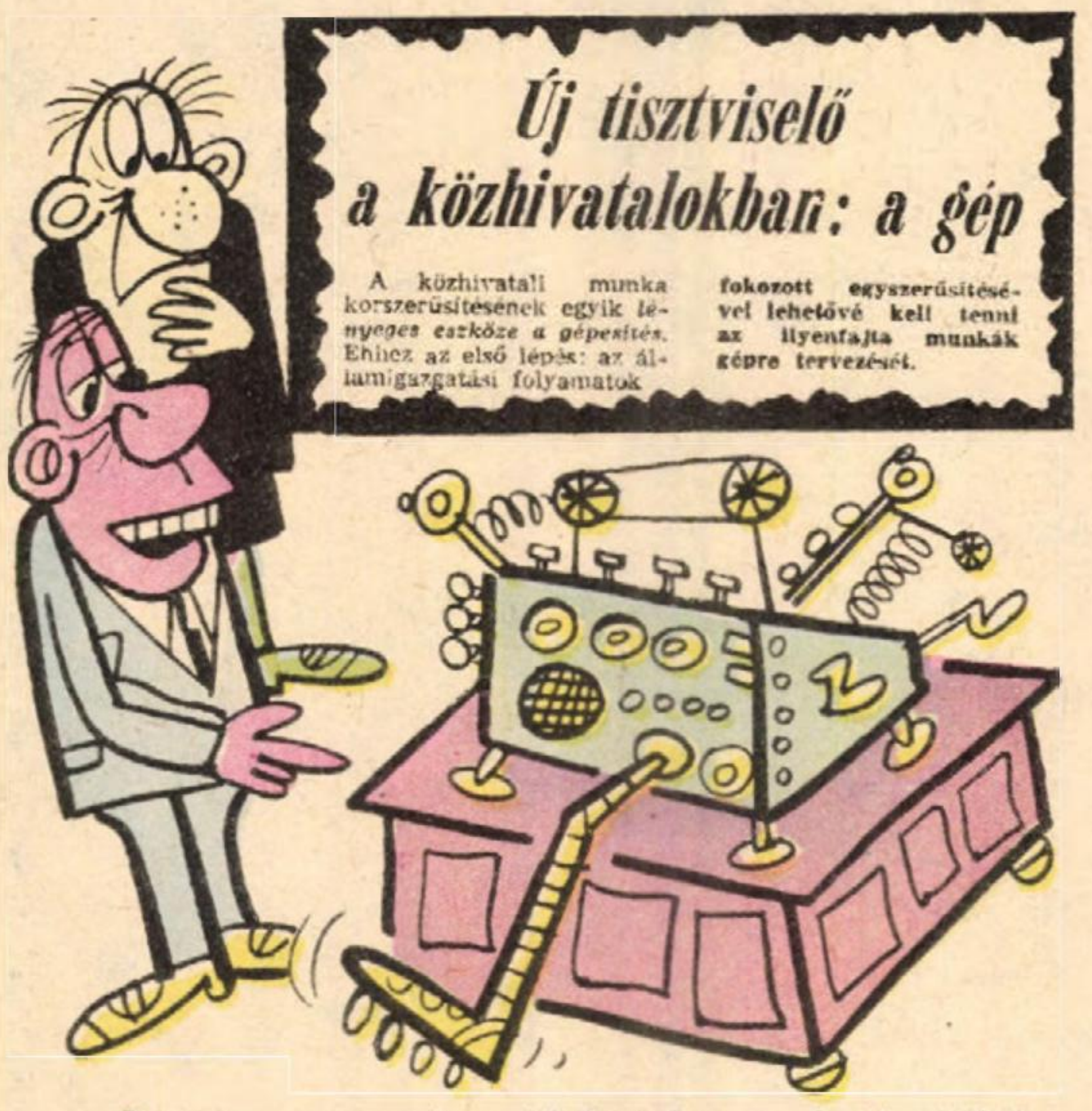

Új tisztviselő a közhivatalokban: a gép

A közhivatali munka korszerűsítésének egyik *lényeges eszköze a gépesítés.* Ehhez az első lépés: az államigazgatási folyamatok **fokozott egyszerűsítésével lehetővé kell tenni az ilyenfajta munkák gépre tervezését.**

– Sajnos van még néhány konstrukciós hibája: naponta többször tízóraizik és gyakran leugrik a presszóba.

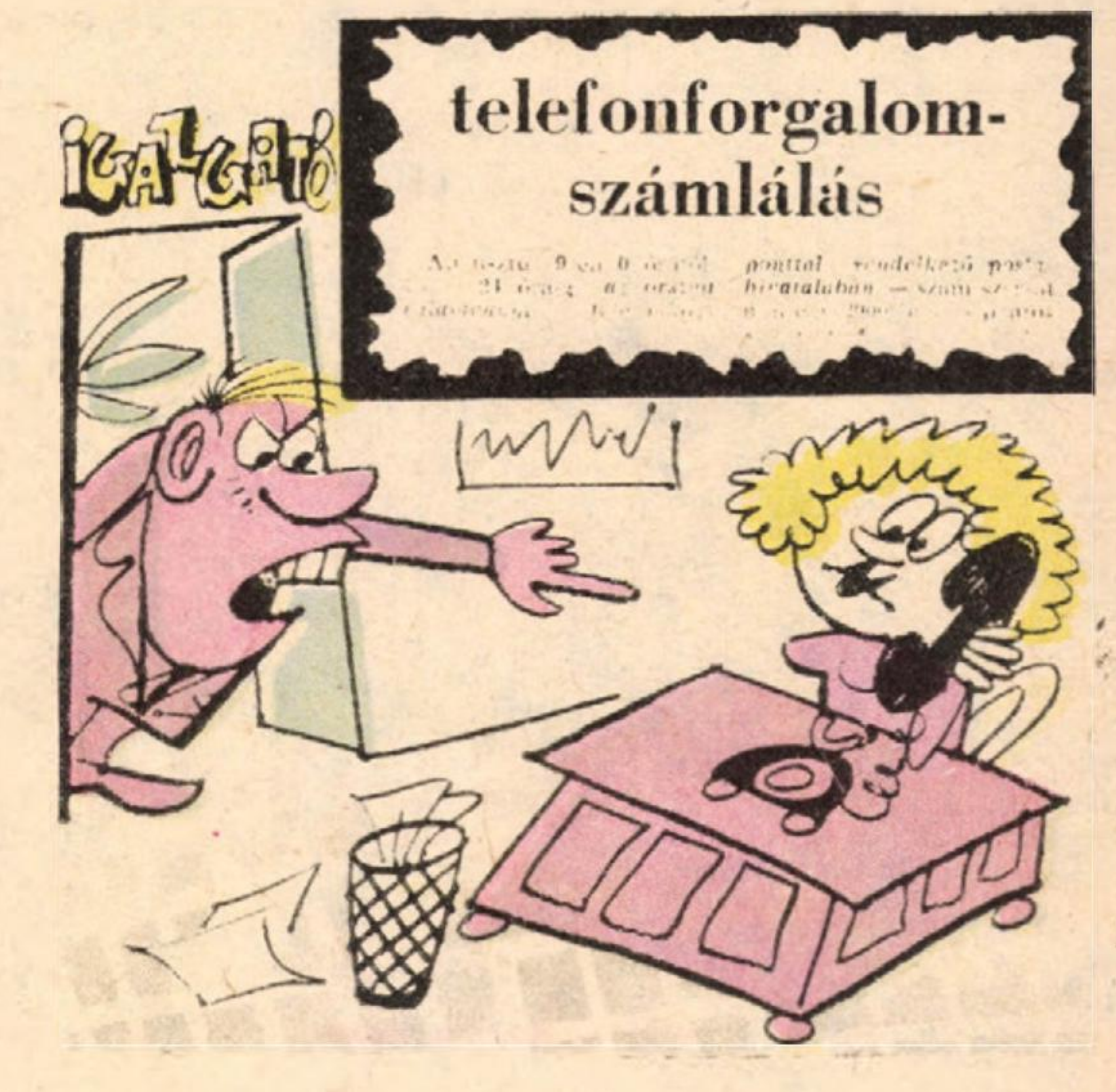

telefonforgalom-számlálás

– Számolom, kartársnő, ez ma éppen a huszadik magántelefonja.

Hol volt, hol nem volt...

Somlay Artúr, a nagy művész és kiváló ember, gyakran nem tudott uralkodni az idegein.

Molnár Ferenc „Vörös malom” c. darabjában játszotta a főszerepet a Magyar Színházban, amikor előadás közben úgy összeveszett a színház fővilágosítójával, hogy idegességében elrohant a színházból, és az előadást abba kellett hagyni. Ezért másfél évre minden színpadi működéstől eltiltották. Mikor a büntetés ideje lejárt, Sebestyén Géza levelet írt Somlay Artúrnak:

— Kedves Barátom! Nagy művészi eseményre készülünk. Jókai Mór művét, a Fekete gyémántokat Hevesi Sándor dramatizálásában és rendezésében, Bajor Gizi főszereplésével mutatjuk be. A névsor akkor lenne méltó és teljes, ha a férfifőszerepet Somlay Artúr játszaná. Minden kérésedet és anyagi feltételedet elfogadom és baráti szeretettel várlak.

Híved: Sebestyén Géza.

Ui. Mindenesetre mellékelem Havlicsek fővilágosító fényképét, hogy megfelel-e?

A harmincas években, a legnagyobb színházi dekonjunktúra idején a jegyeket negyed — legjobb esetben fél áron ontották a színházak. Ebben az időben történt, hogy a Fővárosi Operettszínház pénztárosnője felszól a színház igazgatójához:

— **Igazgató úr, kérem, itt van valaki, aki egész áron akar jegyet váltani!!! Kiadhatom?!**

*

Az első világháború alatt Föld Aurél, az akkori Városi Színház igazgatója bevezette, hogy csak szombat-vasárnap tart előadást. A színészek ezáltal természetesen hetenként csak két napra kaptak fizetést.

Mikor egymást követték a katonai behívások, az egyik színész keserűen megjegyezte: „Most már csak az kéne, hogy Föld Aurélt is behívják katonának, s akkor csak szombat-vasárnap lenne háború!”

*

A felszabadulás után történt, hogy Csortos Gyula az utcán járkál, amikor szembejön vele egy szakállas férfi. A férfi már messziről tárja a karját, hogy Csortost üdvözölje, mire Csortos hátrál. A szakállas férfi meglepődve kérdezi: „Hát nem ismersz meg, Gyula?! Hiszen együtt jártunk az elemibe.”

Mire Csortos visszahúzódva mondja: „Én semmiféle szakállas gyerekkel nem jártam elemibe!”

*

Bókay János egyik színművét próbálták annak idején a Vígszínházban. A darabban játszott egy Harsányi Gizi nevű színésznő. A próbák folyamán differenciák támadtak a szerző és szereplő között, s a kirobbanó vitában Bókay felkiabál a színpadra:

— Kérem, ne vitatkozzék, elvégre maga csak Harsányi és nem Varsányi!

Mire leszól a színésznő:

— Maga se vitatkozzék, elvégre maga csak Bókay és nem Jókai!

*

(Sebestyén Mihály gyűjtése)

FEJJEL VAGY...

A Népsport augusztus 13-i számának első oldalán érdekes felvétel ragadta meg figyelmünket. A kép a Ferencváros edzésén készült, a játékosok ülőhelyzetben fejelgették egymásnak a labdát. Hatásos, úgynevezett komplex gyakorlat ez, amely egyszerre fejleszti a labdarúgó technikáját és hasizmait. Eddig tökéletesen rendjén is volt minden, a kép aláírása azonban a mi hasizmainkat is megtornásztatta.

„Fejelési gyakorlat — ülve. Így sem nagyon megy, hát ha még a levegőben, felugorva kellene csinálni."

Hátha még?

A magunk részéről letesszük a főesküt, hogy a levegőben felugorva könnyebb. Úgysem egészen egyszerű, de feltétlenül könnyebb, mint ülve. Állóhelyzetben ugyanis mozoghat az ember, léphet jobbra, léphet balra, léphet előre és léphet hátra. Kiszámíthatja a labda ívét, ahhoz méretezheti mozdulatainak nagyságát és sebességét. Közeledhet a labdához, érte mehet, felugorhat... Míg ugyanez a földön ülve... hogy is mondjuk csak?... a nadrágon csúszva... Már elnézést a parlagi hasonlatért, de ilyesféle mozdulatot gilisztás ölebecskéktől láttunk utoljára. Abban pedig alighanem mindannyian egyetérthetünk, hogy a gilisztás kiskutyákat sem tökéletes fejmunkájukért kedveljük elsősorban.

(—di)

VÍZHIÁNY

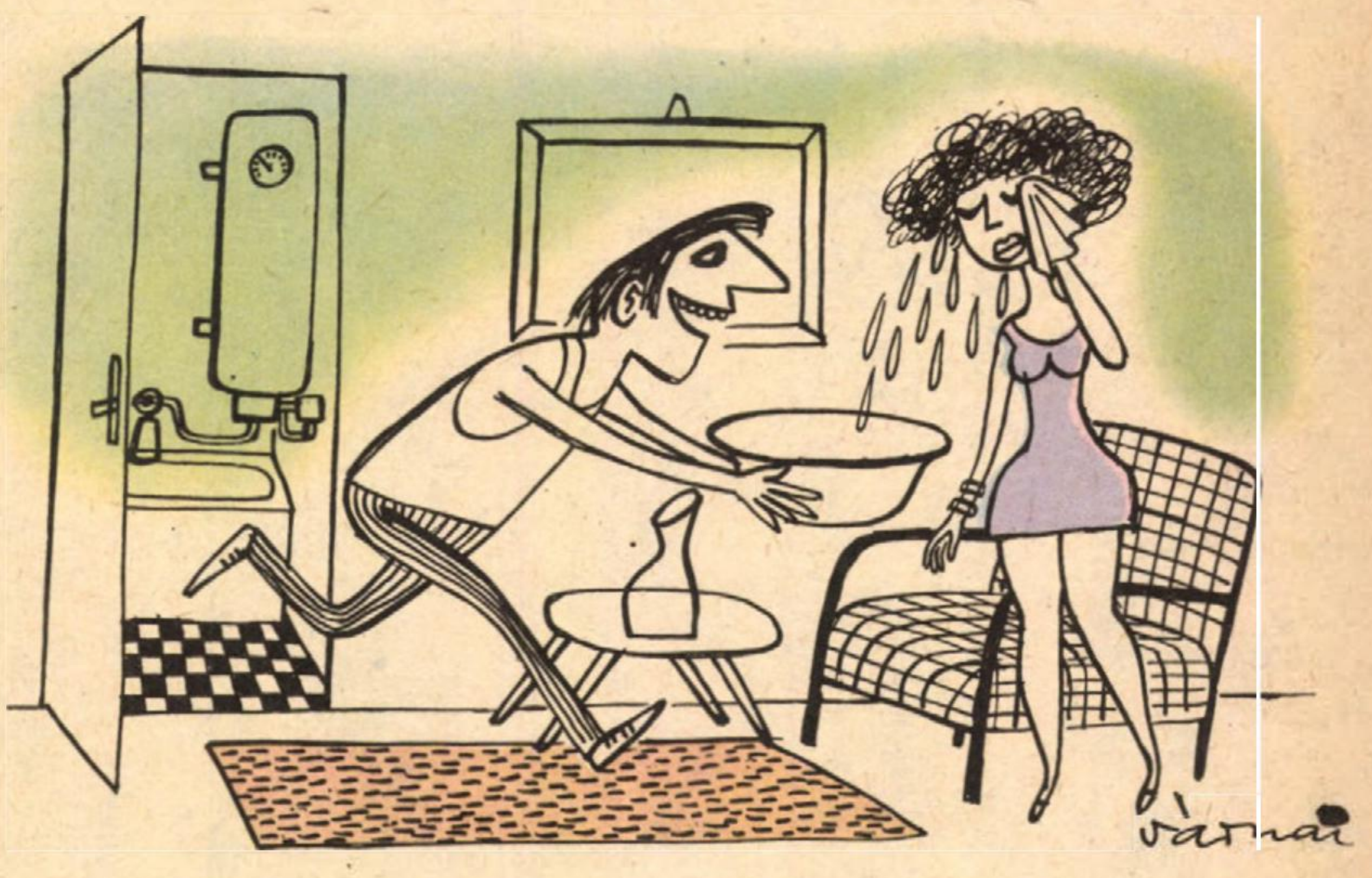

IGAZSÁGOSABB BALATON ELOSZTÁST

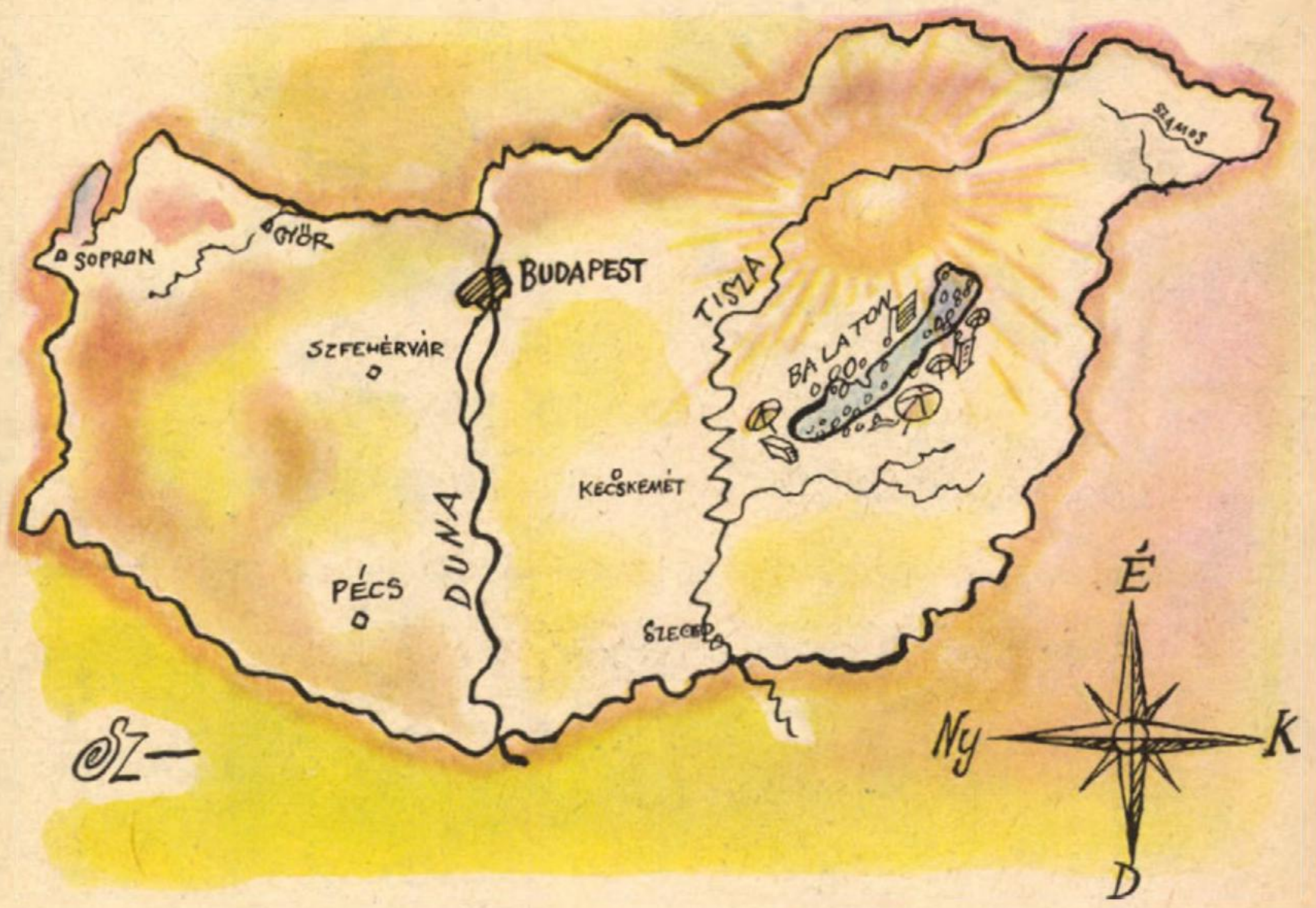

TÜZELŐSZÁLLÍTÁS

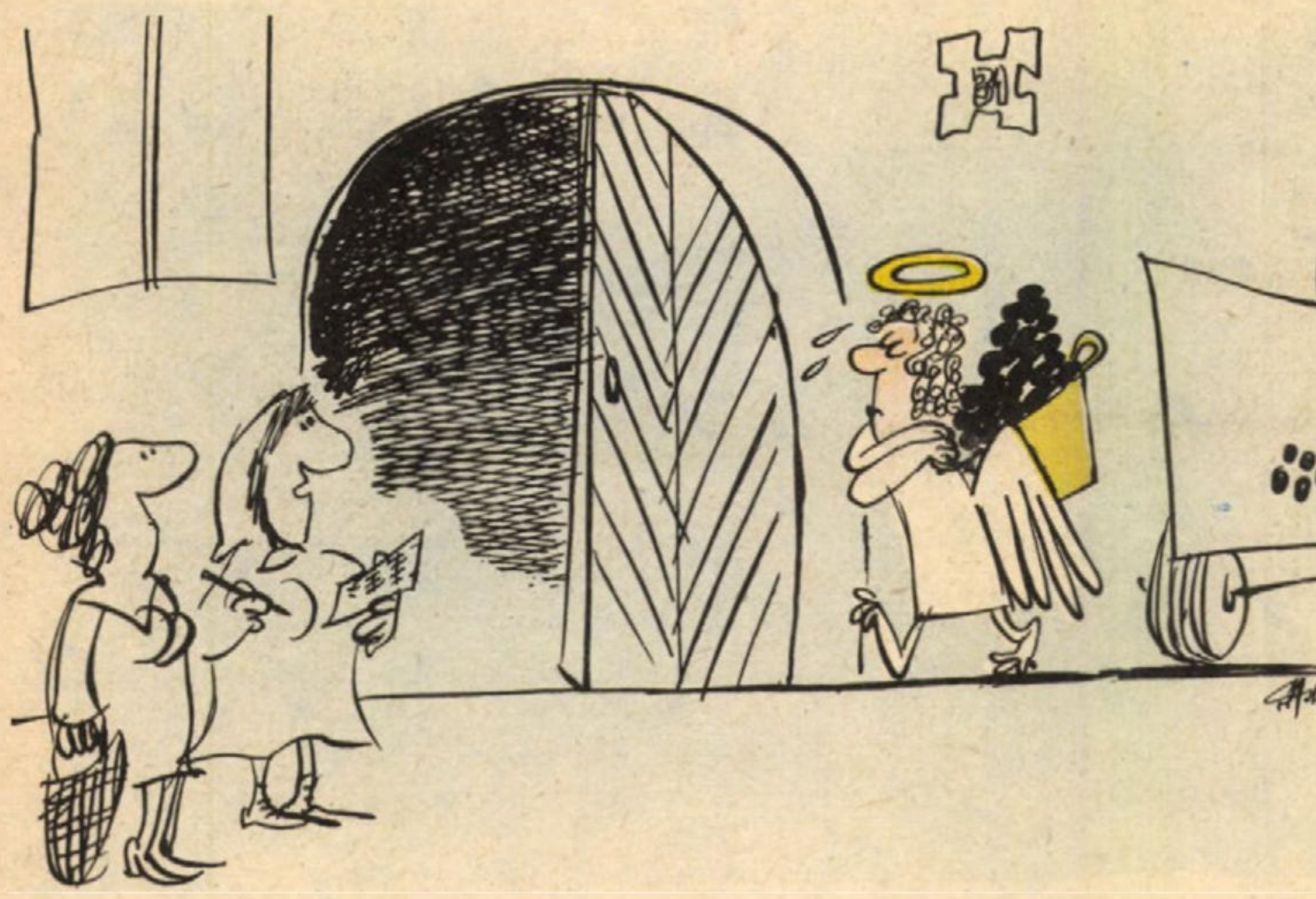

– Ez még nem csapott be, de azért nem árt az ellenőrzés.

ELVÁLT SZÜLŐK GYERMEKE

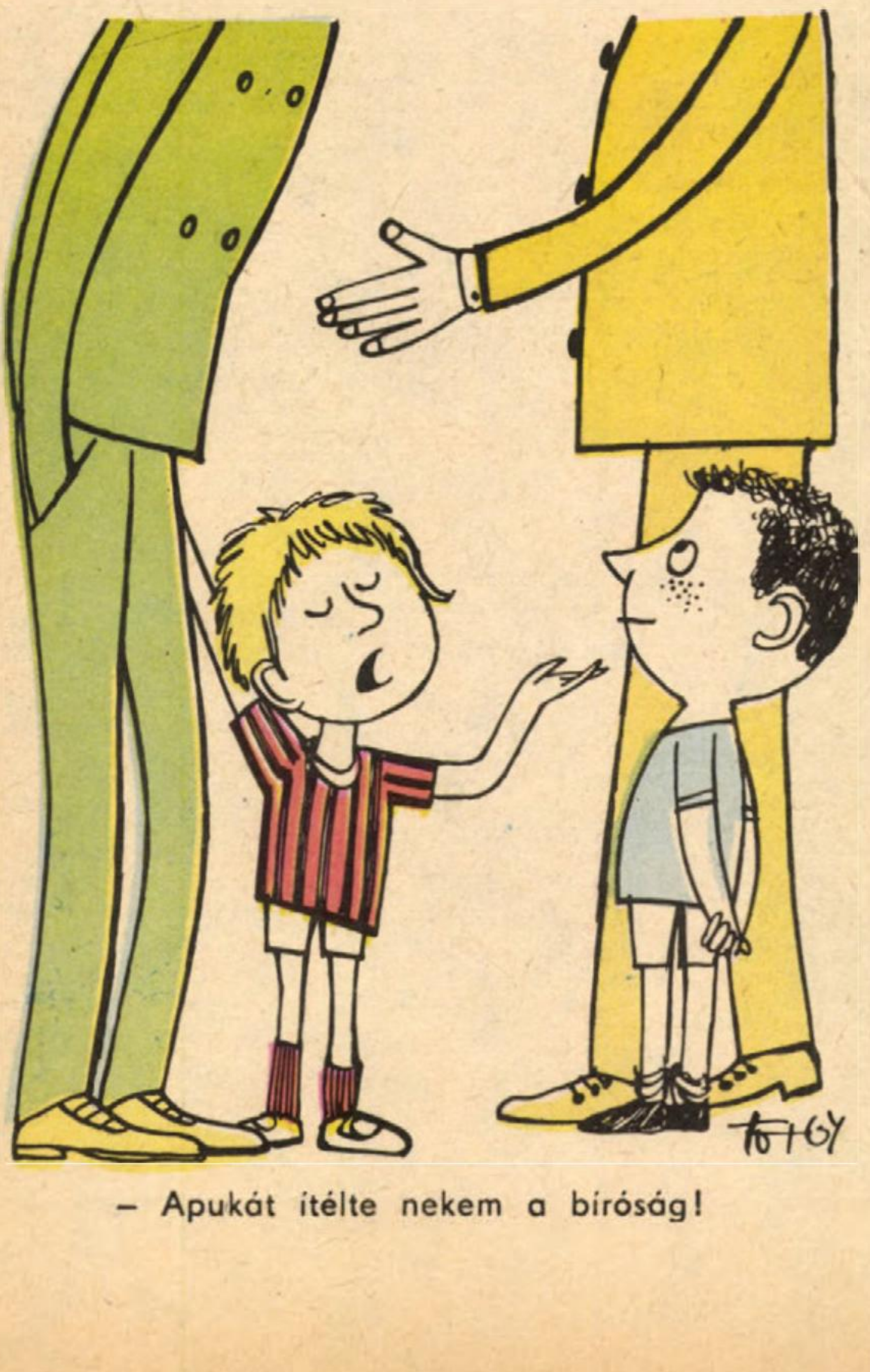

– Apukát ítélte nekem a bíróság!

SZILÁNKOK

PENDLI

Y. művésznek remek összeköttetései vannak. Naponta négy szórakozóhelyen is leég a közönség előtt.

STRANDON

— Félek bemenni a mélyvízbe.
— Nem tud úszni?
— Dehogy. Csak nagyon piszkos a víz.

KÖSZÖNET

Négy nap késéssel kaptam meg egy rossz hírt tartalmazó levelet. Ezúton mondok érte köszönetet a postának.

ADATFELVÉTEL

— Neve?
— Kovács Lajos.
— Foglalkozása?
— Asztalossegéd.
— Havi jövedelme?
— Kétezerszáz forint.
— Kérem a következőt. Neve?
— Tóth Zuárd.
— Foglalkozása?
— Mozdonyvezető.
— Havi jövedelme?
— Háromezer forint.
— Rendben van. Akkor inkább magához megyek feleségül.

HIÚSÁG

— Szerencséd, hogy nem öreganyádnak szólítottál — mondta a mesebeli anyóka, és gazdagon megjutalmazta a vándorlegényt.

G. Sz.

ÚJ FŐNÖK

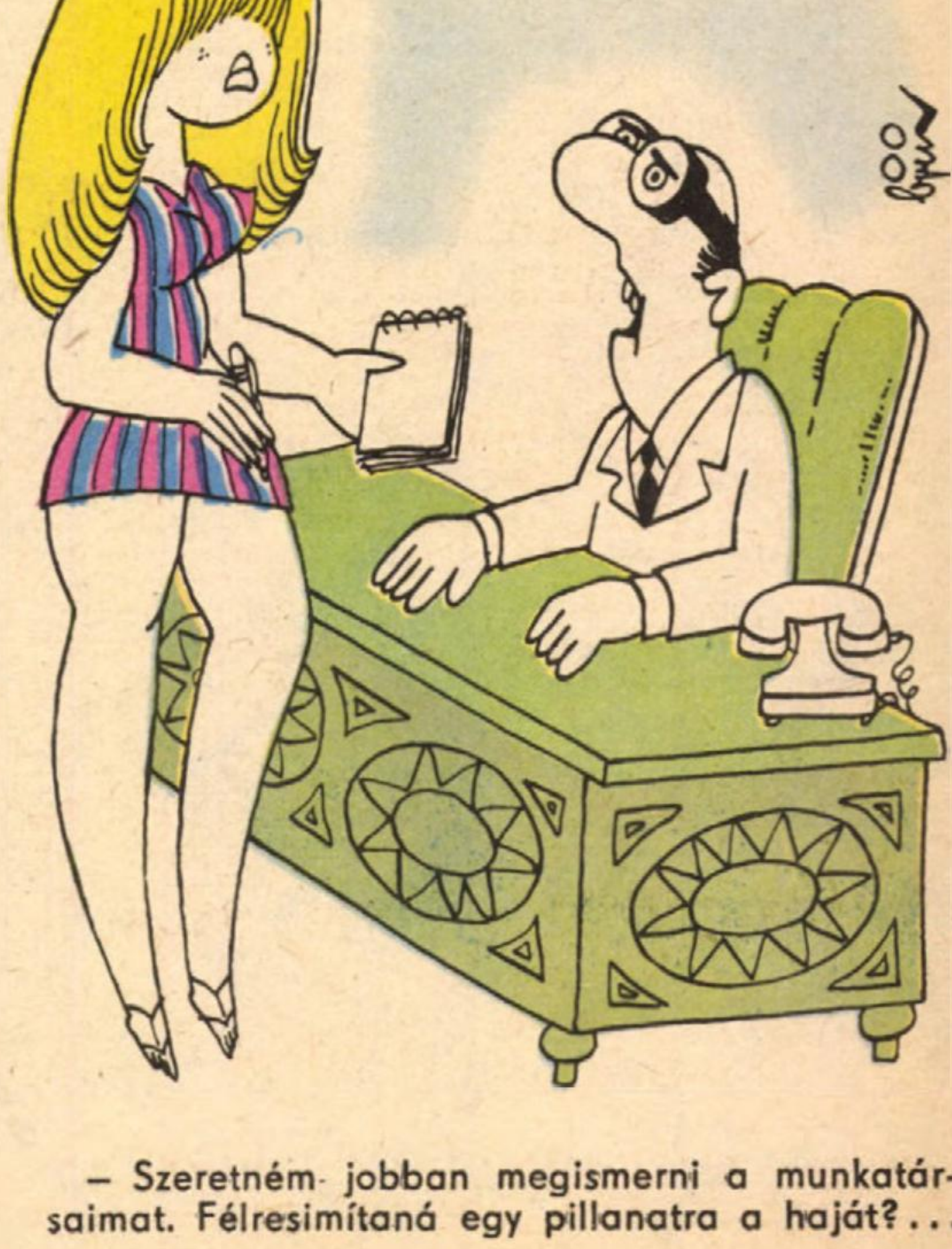

– Szeretném jobban megismerni a munkatársaimat. Félresimítaná egy pillanatra a haját?...